

Tùy Vũ Nhi An

Không cẩn thận,
họa lớn rồi !

Mục lục

1. Chương 01+02
2. Chương 03+04
3. Chương 05+06
4. Chương 07+08
5. Chương 09+10
6. Chương 11+12
7. Chương 13+14
8. Chương 15+16
9. Chương 17+18
10. Chương 19+20
11. Chương 21+22
12. Chương 23+24
13. Chương 25+26
14. Chương 27+28
15. Chương 29+30
16. Chương 31+32
17. Chương 33+34
18. Chương 35+36
19. Chương 37+38
20. Chương 39+40
21. Chương 41+42
22. Chương 43+44
23. Chương 45+46
24. Chương 47: End
25. Phiên Ngoại 2
26. Phiên Ngoại

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

1. Chương 01+02

Thẩm Phong nói, ở cái thời đại bài trừ tam tục (1) này, tôi còn có thể sống thoải mái như vậy quả là một kỳ tích. Lúc Thẩm Phong dừng đỉnh bước đến, kỳ tích là tôi đây, chân đang đi Naïke, người mặc đồ PUMIAO, tay cầm điện thoại nhái, chuông điện thoại reo, tôi vừa lắc lư vừa ngân nga theo điệu nhạc thần thánh “Mua bán tình yêu”, decibel cao vút, rống lên còn cả tròn vành rõ tiếng “Đừng quên là do mày cắn đứt, đứt rồi thì cho đứt luôn, giờ mày lại dùng kim khâu tao trở về... (2)”

Naïke, PUMIAO: mình nghĩ là hàng nhái của Nike và PUMA đấy
^^

Thẩm Phong nhanh tay cúp máy, nhìn thấy tôi xong lập tức xoay người ra về chẳng hề quên biết.

Tôi bỏ điện thoại vào túi, ung dung đến bên cạnh, khoác một tay lên vai nó. Thẩm Phong tay phải đỡ trán, nét mặt đau thương, “Chu Tiểu Kỳ, tao phải ép mình tin là chính mày cố ý, mới có thể kiềm chế không hủy diệt mày một cách nhân đạo!”

“Bạn Phong thân mến à, phàm là hàng trong nước, chúng ta đều phải ủng hộ, phàm là đồ nước ngoài, chúng ta phải ủng hộ hàng nhái. Tao biết cái loại cả người toàn hàng hiệu, tiếng Anh vượt cấp 8

như mày mãi mãi không hiểu được con người cao quý giàu lòng yêu nước, một lòng vì sự nghiệp phát triển nước nhà như tao."

Thẩm Phong bắt lực nhún vai, thôi không thềm đấu võ mồm, kéo tay tôi lôi thẳng đến khoa phụ sản.

"Tần Chinh nhà mày đâu?" Lúc đang xếp hàng ở khoa phụ sản, Thẩm Phong hai tay chống nạnh, quắc mắt trừng trừng hỏi.

Tôi làm ra vẻ cô con dâu nhỏ đáng thương, ai oán nói: "Hôm nay anh ấy có hội nghị, không thể đi cùng tao, bạn thân mến, may mà còn có mày..."

Thẩm Phong quay mặt đi, mắng một câu Tam Tục kinh, sau đó mới quay mặt lại nhìn tôi: "Chu Tiểu Kỳ, mày là cố ý có bầu hả."

Tôi biết ngay là bọn họ đều không tin tôi mà. Tôi thật lòng chỉ nghĩ « Đồ Lôi Tư » là phiên bản đã dịch tên của « Durex » thôi, làm sao biết được hàng nhái mà bán đắt như vậy ? Chỉ có một lần duy nhất sính ngoại muốn mua hàng thật, kết quả vẫn theo thói quen mà dính chường rồi.

Tôi với Tần Chinh vốn đã định 30 tuổi mới kết hôn sinh con, ai dè vì cái chuyện ngoài ý bé tí tẹo này mà phải đẩy kế hoạch lên trước 5 năm.

« Tần Chinh không bắt mày phá thai, coi như còn có lương tâm. » Thẩm Phong không có thiện cảm với Tần Chinh, tuy rằng nó cũng thừa nhận là một nhân tài kiêu ngạo như Tần Chinh mà lại chọn ở bên tôi, không phải đui mù thì chính là lòng dạ quá tốt, cứu giúp người nghèo khổ rồi. Nó nói như vậy bởi nó không thấy năm đó tôi bỏ bao công sức vất vả khổ sở theo đuổi anh ấy, noi gương Ngu

Công dời núi, bầm riết không tha rốt cục mới làm tan chảy tòa núi băng kia, chứ dễ dàng gì đâu!

« Phong, Phong mà có thành kiến với anh ấy. » Tôi lắc lắc ngón tay "Anh ấy không phải cái loại coi mạng người như cỏ rác."

Bác sĩ trong phòng gọi tên tôi, Thẩm Phong đỡ tôi đi vào, bắt lực nói : « Hai đứa chúng mày, đứa này còn mù lòa hơn đứa kia!"

Bác sĩ kiểm tra một vòng rồi nói không có vấn đề gì, còn nói thêm những chuyện cần chú ý khi thai đã được 3 tháng, kể từ sau khi tốt nghiệp trung học, đây là lần đầu tiên tôi nghe giảng nghiêm túc như vậy, cố gắng nuốt lấy từng lời.

Ra khỏi bệnh viện, tôi mời Thẩm Phong đi Triều Phúc Lâu uống trà chiều, dọc đường, Thẩm Phong cực kỳ cay độc mà dè bủ quan điểm thẩm mỹ của tôi. Lúc này, tôi cũng thôi không buồn giải thích cho nó là hàng nhái đáng yêu biết bao nhiêu.

« Cũng coi như là vì con, mày cũng nên sửa tính đỗi nét đi ? Tần Chinh nhà mày làm sao mà chịu được cái chuông cuộc gọi đến của mày thế ... » Tận đến lúc người ta đưa đồ ăn tới, nó vẫn còn đang nói.

Tôi cười bỡn cợt : « Tiếng chuông ấy là tao đặt riêng cho mày."

Một bàn tay đập thẳng xuống đầu, Thẩm Phong nghiêng răng nghiêng lợi véo mặt tôi "Con nha đầu chết tiệt kia! !"

"Thẩm Phong, Chu Tiểu Kỳ?" Bên cạnh truyền tới một tiếng kêu kinh ngạc, Thẩm Phong lập tức rút tay về, quay đầu sang nhìn, sửng sốt : " Vệ Dục?"

Vệ Dực!

Tay tôi run run, khốn khổ quay đầu nhìn người vừa tới.

“Khéo quá, gặp được hai bạn ở đây.” Vệ Dực nhìn qua hình như cũng thay đổi không ít, so với lần trước gặp cậu ta đã già dặn hơn rất nhiều, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều thể hiện khí chất doanh nhân thành đạt.

“Đúng vậy khéo quá” Thẩm Phong mỉm cười gật đầu, “Cậu về khi nào vậy?”

Vệ Dực năm thứ hai đã xuất ngoại theo chương trình trao đổi sinh viên, sau khi tốt nghiệp lại tiếp tục làm nghiên cứu sinh, từ lần gần đây nhất gặp cậu ta đã là 5 năm trước, chẳng trách thay đổi nhiều như vậy.

“Vừa mới về chưa lâu, tớ xin được về nước.” Vệ Dực nói xong, nghiêng mặt nhìn sang hướng khác, cười chìa tay ra, nắm tay một người đẹp đang khoan thai bước đến, “giới thiệu một chút, đây là bạn gái tớ, Bạch Vi. Họ là bạn đại học của anh, Thẩm Phong, Chu Tiểu Kỳ.”

Tôi dùng ánh mắt dung tục ngó nghiêng cô ấy một vòng, rút ra kết luận 4 chữ: Thật, thật là “lãnh điểm cao quý” a ...

“Hân hạnh, hân hạnh” Tôi chìa tay ra bắt tay cô ấy một chút, cảm giác không tồi a.

Vệ Dực còn nói: “Chúng tớ còn có việc, phải đi trước, hay là lưu số điện thoại đi, khi khác liên lạc lại.”

Sau khi trao đổi số điện thoại, Vệ Dực liền dẫn bạn gái rời đi.

“Này...” Thẩm Phong kéo kéo tay tôi “Mày có phát hiện ra không, bạn gái Vệ Dục có điểm giống mày?”

“Hả?” Tôi sờ sờ hai má, đau buồn mà nói “Mày đang chửi tao sao?” Tao không thấy mình có vẻ “lãnh diễm cao quý” chút nào...”

Thẩm Phong trừng trắng mắt : “Người ta vừa có tri thức, lại đoan trang lễ phép, cô ấy là hàng thật thì mày chính là hàng nhái đầy lỗi nha! Tao không đùa đâu, cô ấy và mày nhìn qua thật có vài phần giống, chẳng qua mặt mày tròn hơn tí, mắt cũng tròn hơn chút ... Vệ Dục rốt cuộc là vẫn chưa dứt tình được với mày, hay là thẩm mỹ quan mấy năm nay vẫn không đổi a?”

“Câu hỏi này, thật khó trả lời ...” Tôi cứng nhắc nói.

Thẩm Phong chắc cũng không rõ, Chu Tiểu Kỳ tôi có cái mị lực gì khiến hai đại nhân vật của đại học X đều thần hồn điên đảo, một kẻ chịu trôi chạt cả đời, một kẻ đau lòng mà lưu lạc tha hương. Xét về diện mạo, tôi tuy cũng là một đóa hoa trong khoa, nhưng chỉ là tròn trịa đáng yêu hơn thôi, chứ so với những đóa hoa vàng, hoa bạc của hội sinh viên vẫn còn kém xa lắm. Xét tài năng ... Thôi đừng nhắc tới nữa, đỡ phải đau lòng.

Khi đó tôi mới vừa vào năm nhất, sau khi trải qua huấn luyện quân sự, tôi cũng đi tìm hiểu tình hình các khoa trong trường một chút, Tần Chinh và Vệ Dục được coi là hai viên minh châu của học viện kinh tế, ngoài ra còn có 7 đóa hoa vàng gì đó, tôi cũng không chú ý lắm, chỉ cảm thấy cái tên Tần Chinh nghe quen quen. Sau anh ta lại đại diện cho sinh viên toàn trường lên bục phát biểu, áo mũ chỉnh tề quyến rũ cả một đồng nữ sinh, tôi lúc này mới bừng tỉnh – cách cả ngàn dặm xa xôi, xa quê lại gặp được bạn cũ!

Tần Chinh đương nhiên không biết tôi, nhưng mà tôi là nghe tên của anh mà lớn. Mỗi lần tôi thi trượt, mẹ lại xoắn tai tôi mà bảo: “Mày xem xem Tần Chinh nhà người ta, là học sinh giỏi nhất tỉnh, giành được học bổng, mày mày mày Mày thế mà trượt ba môn!”

Tôi nghiêng rặng, trợn mắt, hai mắt rưng rưng : « Nó là Tần Chinh mà ... »

Tần Chinh là thiên tài mà

Mẹ tôi vô cùng đau đớn ôm ngực dậm chân : « Tần Chinh tại sao lại không phải con tao a ! »

Tôi chỉ dám thì thầm” “Vậy mẹ nó cũng không phải mẹ con a”

Anh là một trong 7 thần thoại thời trung học, kẻ đứng giữa đám đông cũng không thềm chớp mắt, cùng học ở trường trung học trọng điểm, tôi lên cao trung còn phải đóng học phí, anh lại được người ta bỏ tiền mời đi học. Thi đại học, tôi bỗng dưng phát huy vượt trội, vào được khoa tiếng Anh trường đại học X, vốn tưởng rằng thần thoại như anh chắc phải chọn Thanh Hoa, Bắc Đại đi, không nghĩ là lại chọn khoa kế toán đại học X.

Bởi vì số lượng trúng tuyển có hạn, người cùng quê tôi thi đại học X cũng ít ỏi, lúc vừa thấy đồng hương, hai mắt tôi đã rưng rưng, không biết xấu hổ dính lấy nhận thân, kết quả là bị người ta quăng cho một cái nhìn lạnh buốt, để ý ai chứ cũng chẳng thèm để ý đến tôi. Thẩm Phong nói nó mà bị soái ca đối xử như vậy, tuyệt đối đâm đầu chết quách, mà cũng chỉ có loại người như tôi đây, cho dù đi chết, cũng chọn lồng ngực soái ca mà đâm đầu vào.

Cuối cùng Tần Chinh bị tấm lòng thành của tôi làm cảm động mà nhận làm đồng hương, hay là bị cái độ bám dính như kẹo kéo của tôi dọa mà phải nhin, cũng thật khó nói. Chẳng qua ngay từ đầu tôi cũng chẳng mang bụng dạ bất lương gì với anh ta cả, rõ ràng là anh ấy chủ động hôn tôi trước, chẳng biết sao tất cả đều nói là tôi “bá vương ngạnh thượng cung” anh ấy!

Những người này, quá, quá, quá là trông mặt mà bắt hình dong rồi!

Về phần Vệ Dục, tôi lại chẳng để ý đến cậu ta mấy, tận đến một ngày nào đó, cậu ta đột nhiên mời tôi ăn cơm, lại trên bàn cơm mà thông báo với tôi, tôi mới từ từ thộn mặt.

Lúc đó, tôi đang ăn lẩu cay, chẳng phải lãng mạn gì mà đỏ mặt; nước mắt, nước mũi rùng rùng, đang thò tay rút một tờ giấy ăn lau nước mũi, tự dưng nghe cậu ta nói « Chu Tiểu Kỳ, cậu có bằng lòng làm bạn gái tớ không ? »

Đồng nước mũi kia suýt chút nữa bị tôi hít sạch về.

Nhưng tôi vẫn còn bình tĩnh lau mũi xong, bình tĩnh nhìn cậu ta, khịt khịt mũi: « Bạn học Vệ, cậu chắc chắn rằng đang nói chuyện với tớ chứ? »

Chiêu bài dùng nụ cười tao nhã hiền hòa kia của cậu ta nghe nói có lực sát thương liên hoàn, tôi lại không bị chút sứt mẻ nào, đoán chừng thực lực của tôi có thể chống đỡ lực mạnh liên tiếp gấp hai lần như thế.

« Chắc chắn, khẳng định. » Trong mắt cậu ta chứa đầy ý cười, hình như rất tự tin.

Tôi tiếp tục cầm đũa, động tác nhanh gọn lùa một đồng đồ ăn trên bàn vào bát, chậm rì rì nói : « Tôi có thể trả lời cậu muộn một chút được không?»

Cậu ta hiểu ý gật đầu. « Là muốn cho cậu chút thời gian suy nghĩ à»

« Phải, ít nhất đợi đến lúc tớ ăn xong. » Tôi ăn ngấu ăn nghiền xong, ợ một cái, mới nói “Tớ cảm thấy, hai chúng ta không hợp nhau lắm.”

Vệ Dực im lặng cúi đầu, nhìn đáy nồi sạch bong, lại từ từ ngẩng đầu nhìn tôi, khóe miệng giật giật “Chu Tiểu Kỳ, cậu có phải sợ là từ chối tớ rồi, tớ sẽ không cho cậu ăn sạch đồng thức ăn này không ...”

Bị nói trắng ra như vậy, mặt tôi nóng lên, ngại ngùng sờ sờ tai : “Vậy ... nồi lẩu này ... thật ra ... tớ ăn cũng không nhiều lắm Cùng lắm thì lần sau tớ mời cậu là được rồi.”

Vệ Dực cười khở. « Vẫn là không sánh được với Tần Chinh.”

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta, lòng nghĩ thầm liên quan gì đến Tần Chinh. Sau đó bắt đầu nhớ lại cảnh tôi gặp Vệ Dực, chỉ nhớ lần đầu tiên là lúc xã đoàn nạp hội viên mới, là tôi tiếp cậu ta, khi đó phải lưu họ tên, tôi bèn hỏi: “Bạn học, bạn họ gì?”

« Họ Vệ »

« Vệ gì ? »

Cậu ta ngập ngừng một chút, hơi bối rối nói: “Bởi vì ... Cha tôi họ Vệ ... »

Thẩm Phong bảo, nói chuyện với tôi rất dễ tự hạ thấp chỉ số thông minh của mình, cho nên hai viên minh châu của học viện kinh tế sau khi gặp tôi đều long đong lận đận, thậm chí một kẻ còn phải lưu lạc nơi xứ người.

Tôi vẫn cảm thấy việc Vệ Dực ra đi không liên quan gì tới tôi cả, cái loại yêu đương sống dở chết dở trong tiểu thuyết còn chưa xuất hiện đâu, cậu ta chắc là vì tiền đồ bản thân mà chọn làm sinh viên trao đổi. Nhưng bọn con gái đều đem trách nhiệm khiến Vệ Dực bỏ đi đổ hết lên mình tôi, đối với tôi mà nói thật không công bằng.

Nhìn xem, người ta bây giờ áo gấm vinh quy, còn dẫn theo bạn gái trở về, danh tiếng lẫy lừng đó thôi – việc này chứng minh việc của cậu ta chẳng liên quan gì đến tôi!

Tôi nói thế cho Thẩm Phong nghe, nó liền cầu tôi một cái “Mày cứ tiếp tục phỉ nhổ sạch quan hệ đi!”

Buồn bực thật

Tôi vừa ăn cánh gà, vừa oán hận.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

2. Chương 03+04

Thẩm Phong đưa tôi về tới tận cổng khu nhà trọ rồi mới rời đi, tôi nhìn sắc trời, có lẽ Tần Chinh cũng sắp về, lúc đi ngang qua phòng bảo vệ, tiện tay lấy thư vào báo.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi và Tần Chinh liền ở chung, thuê một căn phòng khá tốt, cách chỗ chúng tôi làm cũng gần. Ba buồng một phòng khách, từ đầu là mỗi người ở một phòng, thêm một phòng làm việc nữa; sau thì lơ mơ, lằng nhằng thế nào, một phòng thì trống, lại thêm một cái giường đôi.

Tần Chinh làm ở công ty chứng khoán, tiền lương tuy cao, nhưng cường độ công việc rất lớn, tôi làm ở tòa soạn, đi làm thì lượn lờ mò cá, tan tầm thì kiêm chức bà chủ gia đình, tôn chỉ “tiền không cần nhiều, đủ dùng là tốt rồi”, sống cũng rất dễ chịu.

Chuyện đáng tiếc duy nhất là chưa được lĩnh giấy đăng ký kết hôn, với chuyện này Thẩm Phong cũng tỏ vẻ bất mãn, có điều nó cũng nói, đầu năm nay ly hôn cũng dễ, kết hôn hay không cũng chả khác gì, nhất là loại cổ phiếu bluechip như Tần Chinh, vừa có tài vừa có tiền, một đám phụ nữ thèm rỏ dãi, nếu thật có ý muốn đá tôi, cho dù đã kết hôn cũng vô dụng, đến lúc tôi là phụ nữ đã ly hôn, trượt giá thảm hại, mà anh ta lại tăng giá vùn vụt, với tôi mà nói đúng là bi kịch.

Cổ phiếu bluechip: là cổ phiếu của các công ty danh tiếng với các khoản thu nhập ổn định và không bị nợ đọng vượt quá khả năng chi trả. Đặc thù của cổ phiếu loại này được cho là đem lại thu nhập ổn định, lợi nhuận thấp và rủi ro thấp ... và đương nhiên giá thị trường rất cao ;))

AizzThẩm Phong thật quá quá quá quá là thiếu lòng tin ở tôi rồi.

Tôi quăng đồng đồ ăn gói từ Triều Phúc Lâu vào trong bếp, ném đồng thư của Tần Chinh lên bàn ở phòng khách, rồi đi tắm.

Lúc đi ra, đã nghe thấy có tiếng động trong bếp, biết Tần Chinh đã về.

Cuối hè cực kỳ nóng bức, tôi mặc một chiếc T-shirt dài tới đùi, đi dép lê vào trong bếp. Áo vét của Tần Chinh đang vắt trên ghế, hộp cơm đã sạch trơn, anh đang đọc thư, nhú mày, môi mỏng hơi mím lại.

“Sao vậy? Thị trường chứng khoán sụp đổ rồi sao?” Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt này của anh, tôi đều hưng phấn hỏi câu trên, sau đó anh sẽ nhếch nhếch khóe môi, nói: “Làm em thất vọng rồi, không phải thế.”

Nhưng lần này anh lại chẳng phản ứng như vậy, chỉ lặng lẽ gấp thư lại đặt qua một bên, rồi quay đầu nhìn tôi, mặt có chút uể oải, ánh mắt lại vẫn dịu dàng. “Hôm nay đi bệnh viện rồi sao, bác sĩ nói thế nào?”

Tôi đi qua ngòai lên đùi anh, theo thói quen rúc vào trong lòng: “Không sao, chỉ nhắc nhở chút chuyện cần chú ý thôi.”

Cầm Tần Chinh khế cọ lên đầu tôi, “Gần đây anh bận nhiều việc, em phải tự chăm sóc mình đây. Nếu không thì bỏ việc đi.”

“Không cần đâu, còn sớm mà.” Tôi vòng tay ôm anh, nhớ tới cô chủ nhiệm thời cấp ba, “Cô chủ nhiệm cấp ba của em vẫn ôm bụng bầu chín tháng mà lên lớp đó thôi, suýt chút nữa là sinh luôn trong phòng học rồi.”

Tần Chinh cười khỏ, “Em muốn học theo bà ấy sao?”

“Ở nhà một mình chán lắm, ở tòa soạn còn có người nói chuyện, đánh bài nữa.”

“Được, tùy em.” Tần Chinh hôn lên hai má tôi, nhìn bộ dạng anh mệt mỏi thế này, tôi cũng thôi không quăn quýt lấy anh nữa. “Em chuẩn bị nước tắm rồi, anh đi tắm đi.”

Pha nước ấm tắm có thể xua bớt mọi mệt, ban đêm anh cũng hơi khó ngủ, tắm nước ấm cũng giúp ngủ ngon hơn.

Tôi đứng lên, anh lấy thư đi về phòng, nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, tôi mới nhớ ra, bức thư kia hình như do ba tôi gửi đến.

Tôi và Tần Chinh sau khi tốt nghiệp bèn ở lại thành phố X tìm việc. Ba mẹ tôi đã có em trai hiếu kính, nghe chuyện tôi có thể trèo cao mà bám lấy ngọn cây lớn như Tần Chinh – họ vô cùng kinh ngạc, nhất định không chịu tin, tận đến lúc sang năm mới, tôi dẫn Tần Chinh về nhà, bọn họ mới coi là tiếp nhận nỗi sự thực này. Cho nên họ nói phụ xướng phụ tùy, đi theo Tần Chinh không có sai đâu, Tần Chinh muốn làm gì, tôi đi theo là được.

Lúc mới vào đại học, mẹ tôi nói “Đi theo Đảng”, sau đã đổi thành “Đi theo Tần Chinh.” Tôi nói vậy sức ép lên Tần Chinh lớn biết bao

a, anh còn có thể thay thế được vị trí của Đảng trong lòng mẹ tôi kia mà.

Mẹ dúm tôi một cái nói, người có tín ngưỡng, tín ngưỡng của bà là đảng, Tần Chinh chính là tín ngưỡng của tôi.

Tôi vừa đi kêu oan với ba, vừa nghĩ cái thứ tín ngưỡng như thế này tôi cũng có a -- nếu như tự kỷ (tự yêu mình) cũng được tính.

Còn về phần người nhà Tần Chinh, thái độ cũng không khác gì ba mẹ tôi. Nếu như tự kỷ cũng là một loại tín ngưỡng, vậy chỉ có anh mới có tư cách có loại tín ngưỡng này.

Người nhà họ đối với cái chuẩn con dâu như tôi đây vậy nhưng cũng coi là vừa lòng, họ vốn đang sợ Tần Chinh dẫn về một cô gái dân tộc miền Nam, nói giọng cả nhà chả ai hiểu; cuối cùng lại dẫn về một đồng hương, hơn nữa tra địa chỉ hóa ra lại cùng một tiểu khu, đi chợ ba ngày thì hai ngày gặp, nhất thời vô cùng vui sướng, cho tôi một cái hồng bao nặng trĩu. Nói như vậy cũng coi như tôi đã vào cửa được một nửa rồi.

Lúc này ba tôi gửi thư là có chuyện gì đây?

Chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn rồi?

Chắc là không phải, nếu có chuyện lớn, gọi điện là được rồi, thời đại nào rồi mà còn đi viết thư cổ lỗ như vậy. Tiếc là lúc ấy không chú ý, Tần Chinh đã đem bức thư kia khóa trong ngăn kéo rồi.

Lúc Tần Chinh ra khỏi phòng tắm, tôi đang chơi game, anh đi đến sau lưng tôi, tay phải phủ lên tay đang cầm chuột của tôi, không nói lời nào đã thoát khỏi game, sa sầm giọng nói: Em còn nói tự biết

chăm sóc mình? Bức xạ từ máy tính rất lớn, em là phụ nữ có thai, không thể lại chơi game nữa."

Tôi run tay, đau lòng a ... Vừa nãy, nông sản vừa chín, còn chưa thu hoạch, chắc sẽ bị người ta trộm hết mất thôi ... (Có ai chơi Nông trại vui vẻ không nhờ :-')

Nhưng mà quyền uy của chủ nhà Tần Chinh đây là thần thánh không thể xâm phạm, tôi chỉ có thể bày ra cái bộ dạng con dâu nhỏ đau thương buồn bã hứ một tiếng, ngoan ngoãn tắt máy tính. Anh lại mở laptop, tan tâm rồi còn phải làm việc.

Làm ngành chứng khoán thật có chút làm người ta đau trứng (?), đây là gần như cả 24h đều không đóng cửa, thị trường chứng khoán Đông bán cầu vừa báo cáo cuối ngày, thị trường chứng khoán Tây bán cầu lại bắt đầu phiên giao dịch, đêm nay châu Âu tuyên bố tin gì mới, sáng sớm hôm sau, thị trường Mỹ vừa mở cửa đã có biến động. Công việc của Tần Chinh tôi cũng không hiểu lắm, có điều tờ báo của chúng tôi cũng có mục tài chính kinh tế, sau khi yêu anh ấy, tôi cũng sẽ để ý một chút, kết luận là – vẫn không hiểu nổi. Sau khi cầm tờ báo về nhà hỏi Tần Chinh, anh ấy khinh khỉnh quay mặt đi, “Đừng nói em không hiểu, chính người viết hình như cũng chẳng biết mình viết cái gì.”

Anh nói tờ báo của chúng tôi kia chỉ có mỗi ngày ra báo là chuẩn xác không sai, tôi cảm thấy thật tổn thương, nhưng lại cãi không được, vì đây đúng là sự thật.

Anh tập trung tinh thần nhìn màn hình chăm chú, màn hình hiển thị một đồng hồ đỏ xanh xanh, đôi mắt hẹp dài hơi lộ vẻ sắc bén, lạnh lùng; nhưng lông mi lại dài rậm quá đáng, tỏa bóng mờ mờ hai bên sống mũi cao thẳng.

Hồi nhỏ, mẹ tôi thường dạy: “Đẹp trai thì có tác dụng gì, có thể làm cơm ăn sao? Quan trọng nhất là có thể kiếm tiền a, như ba mày ấy.”

Khi đó trong lòng tôi nghĩ: Tôi cảm thấy ba mình thật là đẹp trai nha.

Sau khi biến thành hủ nữ, tôi lại nghĩ: Đàn ông đẹp đúng là vô tích sự.

Sau khi thích Tần Chinh, tôi lại nghĩ: Đàn ông đẹp quả thật có thể làm cơm ăn, ít nhất có thể ăn cơm mềm. (ý là được bao chăng) Tôi muốn có tiền để bao Tần Chinh. Có điều tôi không có tiền, hơn nữa lại gần như lưu lạc đến tình cảnh được anh ấy bao nuôi.

“Nhìn đủ chưa?” Cánh môi mỏng của Tần Chinh khẽ nhếch, tuy là nhìn màn hình chăm chú, lại dùng khóe mắt liếc tôi một cái. Anh ấy rất cuộc cũng quen với việc bị tôi nhìn chăm chăm không chớp mắt như vậy.

“Em buồn chán a...” Tay tôi lần mò lên eo anh, ôm chặt: “Anh không cho em đi trộm nông sản a...”

“Em đúng là vô vị.” Anh ấy cực kỳ tàn nhẫn đả kích, “Có thời gian trộm nông sản, không bằng xem sách hướng dẫn bà bầu đi.”

“Còn sớm mà...” Tôi ngáp một cái, “Hôm khác đi mua đi.”

“Em ngủ trước đi, nghe nói phụ nữ có thai đều ham ngủ.” Ngón tay anh lướt nhanh trên bàn phím, lách cách lách cách. Tôi bỗng nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu nhìn cằm anh nói: “Hôm nay em gặp bạn học cũ, anh đoán xem là ai.”

Anh ấy rõ ràng là chả có bụng dạ nào mà đoán già đoán non, trực tiếp hỏi luôn: “Ai?”

Tôi bĩu môi, chả thú vị gì cả :” Vệ Dực”

Tiếng bàn phím bỗng dưng im bật.

Lát sau, lại lách cách. Tần Chinh thản nhiên nói: “Ồ, thế ư.” Sau đó chẳng nói thêm gì nữa.

“Cậu ấy nói cậu ấy về nước làm việc, còn có một cô bạn gái, thật sự là "lãnh diễm cao quý" a.”

Còn cái đoạn mà cô ấy giống tôi, tôi không nói, Tần Chinh đỡ phải đa nghi.

Tôi làm tỏ bên người anh ấy, người thấy mùi sữa tắm đàn ông trên người anh, dần dần hơi mệt mỏi, lúc trước muốn hỏi anh ấy chuyện của ba, nghĩ lại vẫn là thôi đi.

Chuyện tôi có thai vẫn còn chưa nói cho ba mẹ, bởi vì lúc đầu lo là Tần Chinh không muốn đứa bé này. Lúc tốt nghiệp đại học, chúng tôi đều mới 23, vẫn là quan hệ nam nữ thuần khiết, tuy rằng ở chung, nhưng vẫn chỉ là giao lưu về mặt tinh thần thôi, nhiều nhất cũng chỉ là anh ấy bị tôi đẩy ngã rồi bị ngấu nghiến dưới mồm sói của tôi, hôn đến thở hổn hển rồi mỗi người tự mình đi tắm nước lạnh.

Sau khi Thẩm Phong biết chuyện, nói việc này rất không bình thường. Thượng đế đều công bằng với mỗi người, cho nên có khả năng người trông qua có vẻ hoàn mỹ như Tần Chinh, lại có nỗi niềm khó nói, sau đó nó đưa ra một cái phỏng đoán cực kỳ tàn nhẫn, thời gian ấy, mỗi khi nhìn thấy mấy mẫu quảng cáo trên cột điện: “bỏ

thận tráng dương”, tôi đều kinh ngạc mừng rỡ reo lên : “A, bệnh của Tần Chinh được cứu rồi!” Làm cho cả đồng người mắt tròn mắt dẹt quay sang nhìn.

“Đã yêu nhau được hai năm, bây giờ đang ở chung, vẫn chưa quan hệ, có bình thường không?”

Câu này, tôi hỏi thiên nhai, miêu phác, hỏi bách độ , người ta đến 80% đều bảo không bình thường, 10 % thì thừa cơ trêu chọc, lại còn một lũ phát cuồng đánh dấu (mark) – cái chuyên mục loại này đánh dấu làm cái khỉ gì a! Tóm lại, kết quả trên cho thấy, có khả năng Tần Chinh có bệnh ở chỗ nào đấy.

Thiên nhai: <http://www.tianya.cn/>

Bách độ : <http://www.baidu.com/>

Miêu phác: <http://www.mop.com/>

Tianya và baidu thì quá quen thuộc rồi nhỉ, nhưng mop thì lần đầu tiên mình nghe thấy, cơ mà nói chung đều là những diễn đàn trực tuyến lớn ở TQ.

Tôi ôm một bụng đau thương đi tiến hành nghiên cứu bệnh trạng của anh ấy, ngay cả lúc đi làm cũng nghiên cứu, kết quả là bị chủ biên phát hiện. Lúc đầu, bà cực kỳ giận dữ trước sự chây lười của tôi, nhưng sau khi hiểu rõ sự tình lại vô cùng thông cảm. Một bà cô trung tuổi năng lực buôn chuyện là vô hạn, chuyện này nhanh chóng truyền khắp đơn vị, phát huy trí tuệ và sức mạnh của tập thể, tiếp thu ý kiến quần chúng, một nơi gặp khó khăn, tám nơi chi viện, tôi cảm thấy như được sinh ra dưới lá cờ đỏ, đắm chìm trong ơn Đảng ấm áp -- chuyện này cuối cùng đến tai Tần Chinh mới coi như xong.

Trong một đêm chả lấy gì làm lãng mạn, anh ấy nghiêng rằng nghiêng lợi hôn tôi, tàn bạo giữ lấy tôi, tôi khóc hưng hức, liều mạng nhận sai. Đối với việc danh dự bị tổn thương, anh giữ toàn quyền truy cứu; tôi ngỏ ý tất cả các khoản nợ đều có thể dùng thân chuộc tội, bị lỗ cũng được, chỉ cần có thể trả chậm theo kỳ là được, một đêm thực sự trả không xong

Hôm sau tôi phải xin nghỉ làm, sau đó thì một tuần liền phải mặc áo dài tay cao cổ.

Thực hành chính là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm sự thật, thấy cái bộ dạng bị ép tới đáng thương của tôi, tất cả lời đồn cứ thế tiêu tan. Vị chủ biên trung niên vốn đang muốn hy vọng dựa vào bi kịch của tôi mà lấy lại thăng bằng, kết quả nhìn thấy người đàn ông của tôi chẳng những tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có tài, có mạo, còn "thập phần có khả năng", tất cả các chứng bệnh mãn kinh của bà ta đồng thời phát tác, đem tôi tra tấn gần chết.

“Aizz”

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, tốt xấu cũng coi như đã hầm chín một nồi cháo kê.

Tần Chinh vốn không phải người trọng dục, nhưng tôi lại khá là tham hoan (=.=), cơ mà kết quả những lần khiêu khích lại không chịu theo kiểm soát của tôi, tôi chỉ có thể đi leo núi mỗi cuối tuần để nâng cao thể lực. Thật không biết người suốt ngày ngồi trong văn phòng làm việc với máy tính như anh ấy lấy đâu ra sức chiến đấu tốt như vậy.

Anh vốn nói, không có đụng vào tôi là vì lo tôi không muốn phát sinh quan hệ trước hôn nhân, mà anh lại không muốn kết hôn trước

tuổi 28, sau thì bị tôi dồn ép ghê gớm quá ... Đàn ông muốn có sự nghiệp, tôi có thể hiểu. Lúc mới tốt nghiệp, lương hơn tám ngàn, đến năm thứ ba thu nhập cả năm đã hơn 200 vạn, nhìn có vẻ thuận buồm xuôi gió, nhưng sau đó anh phải trả giá bao nhiêu, tôi đều thấy. Anh không muốn kết hôn sớm như vậy, tôi cũng không ép. Anh nói 30 tuổi mới có con, tôi cũng đồng ý ...

Kết quả là bởi một cái áo mưa rởm, không cẩn thận đã gây tai nạn chết người ...

Lúc vừa biết mình mang thai, tôi nghĩ nát óc không ra, lập tức tỏ rõ là mình không hề ngoại tình. Anh đỡ người một lát, ôm tôi vào lòng, cắn răng nói: “Anh biết, em không có gan đó, cũng không có đối tượng.”

Tôi dựa đầu lên vai anh lặng lẽ rơi nước mắt.

Cuối cùng tra ra thủ phạm, anh đem áo mưa trong ngăn kéo vứt hết vào thùng rác, bắt lực rít lên: “Chu Tiểu Kỳ, em nghịch đủ chưa, đến cả áo mưa cũng dám dùng hàng nhái!”

Tôi lau lau nước mắt, yếu ớt nói: “Hay là ... em đi phá thai nhé?”

Anh đỡ người một chút, cuối cùng tháo kính, day day mi tâm, thở dài nói: “Anh sao có thể để em phá thai được ...” Nhìn vẻ mặt anh, tôi thông minh sấp lại gần, cọ cọ trong lòng anh, “Vậy anh nói như thế nào mới tốt...”

Anh vòng tay lại, nhẹ nhàng nắm đầu vai tôi nói: “Đợi qua đợt bận bịu này, anh xin nghỉ dài hạn, chúng ta về nhà kết hôn đi.”

Tôi vẫn cảm thấy cái nhìn không tốt của Thẩm Phong đối với Tần Chinh là thành kiến.

Người đàn ông tôi chọn một chút tì vết cũng chả có a!

Anh lạnh lùng là đối với người bên ngoài thôi, với tôi nhiệt tình như lửa – nhất là lúc trên giường. Đối với quân địch như gió thu cuốn sạch lá vàng, với người một nhà thì như gió xuân ấm áp, yêu ghét rõ ràng, vô cùng có nguyên tắc.

Thẩm Phong cười nhạt, nói: “Tao chả thấy anh ta đối xử với mày giống gió xuân ấm áp gì cả. gió xuân tháng hai mà như kéo cắt ấy!”

“Aizz”

Lúc có người ngoài, anh ấy có hơi lạnh nhạt, tỏ vẻ khó chịu một tí; nhưng tôi nghĩ đó chỉ là vì anh ấy bối rối, buồn bực thôi, chỉ có điều có lúc buồn bực nhiều hơn một tí, có lúc bối rối nhiều hơn một tí.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

3. Chương 05+06

Hôm sau là thứ ba, hôm trước tôi đã xin nghỉ rồi, thứ ba đành phải quay lại đi làm thôi. Buổi sáng dậy nấu cháo ăn sáng cùng Tần Chinh, sau đó ra khỏi nhà đi làm, lúc chia tay ở ngã tư, anh còn dặn tôi phải cẩn thận một chút – ai nói anh ấy lạnh lùng, sẽ không quan tâm đến người khác nào!

Sống bên anh như vậy cả đời, tôi rất sẵn lòng.

Quay về tòa soạn, hai ba bà cô nhiều chuyện liền xông tới.

“Nghe nói cô có thai?” Hàn Khả nhìn chăm chăm vào cái bụng bằng phẳng của tôi, “Thật hay giả vậy?”

Tôi quay về vị trí của mình, ngồi xuống, “Thật, đương nhiên là thật!”

Mấy bà đã có chồng vây quanh tôi hỏi đông hỏi tây, chủ biên vừa đến, lập tức chạy toán loạn, chỉ có Hàn Khả ngồi làm việc cạnh tôi, liếc mắt đưa tình với tôi.

“Chu Tiểu Kỳ, tôi hy vọng cô không lẫn lộn chuyện công với chuyện tư.” Chủ biên kéo kính râm xuống, nhếch cằm nói.

Tôi khúm na khúm núm vâng dạ.

“Chờ một chút, cô tới văn phòng gặp tôi.” Nói xong câu đó, bà liền lả lướt đi luôn.

Dựa vào cái dáng người kia, cái vòng eo kia, mà có thể lả lướt tự nhiên như vậy khó biết chừng nào a, nhưng bà ta làm được, tôi phục sát đất, thế cho nên quên không hỏi bà chờ một chút là chờ bao lâu a...

Ngẫm nghĩ, tôi vẫn nên trực tiếp theo đuôi cho rồi.

"Chu Tiểu Kỳ, tôi nhớ cô học đại học X đúng không?"

“Phải” Trên hồ sơ tôi đã viết rõ ràng đấy thôi.

“Tuần sau, đại học X kỷ niệm 90 năm ngày thành lập trường, cô đi viết tin nhé. Đến lúc đó, nhất định có rất nhiều nhân vật nổi tiếng trình làng, cô nhớ phỏng vấn vài người, nhất định phải nổi tiếng, có tầm ảnh hưởng đấy!” Chủ biên ra lệnh.

“Hiểu ạ, nhận ạ!” Tôi tiếp tục khúm na khúm núm, làm phận con cháu.

Bà thấy thái độ của ta cũng hài lòng, gật đầu cho tôi đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, tôi liền sụp xuống luôn.

Kỷ niệm ngày thành lập trường a... Thật là tổn thương tự tôn mà, người đi dự đều là nhân vật tinh anh nổi tiếng, chắc chỉ có tôi là phận tôm tép phải đi phỏng vấn người ta thôi. Có điều cái thứ tự tôn này, bị tổn thương nhiều cũng thành quen rồi, cái hồi mà tôi còn theo đuổi Tần Chinh, tự tôn đã nát bấy, mà vẫn kiên cường bất khuất, càng thất bại càng hăng ...

“Thế nào rồi, chủ biên mắng sao?” Hàn Khả nghiêng người sang tọc mạch.

“Không, sai tôi đi đại học X viết tin.” Tôi chán đến chết, tiếp tục mò cá.

“Ôi chao, chuyện tốt nha! Đến lúc đó, nhất định có rất nhiều nhân vật tinh anh nổi tiếng, kim cương Vương lão ngũ (1)!” Hai tay Hàn Khả nắm chặt vào nhau, vẻ mặt khao khát, lại liếc tôi một cái, lạnh nhạt nói: “Cô đã có một người rồi, bụng lại đã to thế kia rồi, chắc chắn là không ham hồ nữa đúng không.”

“Ăn nhiều nuốt không trôi.” Tôi vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói, “Muốn một lòng một dạ, chỉ có 4 chữ, kiên trì đến cùng à á a...”

Hàn Khả với tay bịt miệng tôi lại, “Ăn đồ của cô đi, rống lên làm cái gì!”

Tôi ai oán trừng mắt liếc cô ta một cái, năm đó, tôi cũng là trùm mic nhá, chỉ cần cướp được mic, không còn ai dám tranh với tôi – đều chạy bay chạy biến hết ...

Lúc ăn cơm trưa, tôi gọi điện cho Thẩm Phong, sau khi tốt nghiệp, nó cùng mấy người mở ra một cơ sở đào tạo tiếng Anh, bây giờ đã đi vào quỹ đạo, cũng kiếm được khối tiền, lại cũng không cần việc gì cũng đích thân đi làm, thật là nhàn nhã.

“Phong Phong, kỷ niệm ngày thành lập trường, mày sẽ đi chứ?”

“Uh, nhận được thiệp mời rồi.” Nghe tiếng động bên kia, Thẩm Phong chắc là đang ở phòng tập thể thao.

Aizz Tôi còn chưa được nhận thiệp mời a ...

“Cuối tuần sau, chúng ta cùng đi đi.”

Thẩm Phong ừ một tiếng, lại hỏi: “Vị kia nhà mày không đi sao? Anh ta chắc cũng nhận được thiệp mời rồi chứ.”

“Phải, nhưng anh ấy chắc chắn không đi đâu, gần đây anh ấy rất bận, rất bận a ...” Tôi than thở.

“Thế mày đi làm gì?” Thẩm Phong hoài nghi hỏi.

“Tòa soạn bảo tao đi viết tin, tao muốn nói nếu thật không được liền phỏng vấn mày luôn.”

Thẩm Phong cười nhạo một tiếng: “Thôi đi, không bằng phỏng vấn vị kia nhà mày, gần quan được lộc còn gì. Anh ta thế nhưng có tên trong bảng những nhà phân tích tài chính hàng đầu, tuổi trẻ đầy hứa hẹn đấy.”

“Anh ấy chắc chắn sẽ không đồng ý ...” Nghĩ thôi cũng biết, anh ấy ghét nhất là loại chuyện này.

“Tao cũng đoán vậy, cái bản mặt như quân bài tú lơ khơ kia Vậy sáng chủ nhật tao đến đón mày.”

Thẩm Phong nói năng và hành động xưa nay như sấm rền gió cuốn, là một cô gái vô cùng mạnh mẽ. Tôi lại không được như thế, Thẩm Phong nói tôi mềm rũ ra, nhường một bước tiến một bước, khiến người ta hận không thể giày vò một trận.

Tôi lại nhờ Thẩm Phong điều tra danh sách bạn học được mời tới đại học X lần này, với nó mà nói chỉ dễ như trở bàn tay, nó đồng ý, nói sau khi tan tầm tới đón tôi rồi thuận tiện đưa luôn.

Cúp điện thoại, Hàn Khả mò lên người tôi, đỏ mắt nói: “Thật hâm mộ cô nha...”

“Hâm mộ tôi cái gì?” Tôi ngờ vực quay sang nhìn cô ta.

“Tốt nghiệp đại học X a, tuy rằng tôi rất nghi ngờ làm sao mà cô thi đỗ được vào đây. Có điều sẽ có nhiều bạn bè ở đại học X, quan hệ càng rộng.”

Quan hệ ... Tôi cũng không nghĩ nhiều đến thế, có điều các mối quan hệ của tôi cũng không phải tốt lắm, quen biết rất nhiều

nhưng thân thiết thực sự lại ít ỏi chẳng có mấy.

“Nói đi cũng phải nói lại ..” Hàn Khả khinh khỉnh nhìn điện thoại của tôi, “Chồng cô lắm tiền như vậy, cô sao còn dùng cái điện thoại rởm này? Thay cái khác đi, nhìn thôi cũng thấy đau trứng.”

Tôi thở dài, đau buồn giải thích: “Cô không biết, tính năng điện thoại nhái rất mạnh mẽ, hình dáng bắt mắt, cô chỉ cần bỏ ra số

tiền để mua một chiếc vé máy bay là có thể mua được một cái di động tương đương IPHONE 4, vừa có thể gọi điện thoại, vừa chơi game, lúc nguy cấp còn có thể làm gạch phòng thân ...”

“Chu Tiểu Kỳ, cô vẫn nên tiếp tục ăn cơm đi.” Hàn Khả mặt vô cảm, xoa người rời đi.

Vì sao tôi vừa mới mở miệng lại có người bảo tôi ăn cơm đi ...

Tàn Chinh mỗi lần nhìn thấy điện thoại của tôi cũng bày ra cái vẻ mặt đau trứng (2) này – thực ra, tôi cũng không biết nếu thực sự đau trứng thì sẽ có vẻ mặt ra sao, có điều cứ giả dụ là như thế đi. Anh ấy

cũng lựa lời khuyên tôi đổi di động, tôi chỉ có thể lựa lời tỏ vẻ mình vốn rất dung tục, nên thích điện thoại nhái tính năng mạnh mẽ, giá tiền mạnh mẽ, hình dáng mạnh mẽ, rồi còn bổ sung thêm một câu: giống như anh, cái gì cũng mạnh mẽ. Anh im lặng một lúc, cuối cùng vẫn nói hai chữ kia: “Tùy em.”

Văn hóa đồ nhái bác đại tinh thâm, tôi cao siêu quá, ít người hiểu, họ vốn không thể lĩnh hội được, tôi cũng không miễn cưỡng. Không ai biết, tôi đã ngạc nhiên, phấn khích đến thế nào lúc nhìn thấy logo thương hiệu PUMA bị đổi thành hình con lợn con đang bay ngang trời, dáng người mượt mà, đường cong uyển chuyển, bốn chân chẳng bị gò bó, từng chút từng chút làm rung động trái tim tôi. Sau đó, lại có PUMIAO phiên bản mèo chú 3D, lại càng đột phá hơn. (3)

Dâm dân chúng ta có trí tuệ, dâm dân chúng ta có sức mạnh a!

Cảm khái xong, tan tầm, đi về.

Thẩm Phong lái xe đến trước cửa tòa soạn đón tôi, trước đó tôi có nói với Tần Chinh sẽ cùng Thẩm Phong ăn cơm bên ngoài, để anh ấy tự ra ngoài giải quyết.

“Phong Phong a, thực ra tao thấy mày nên tìm lấy một thằng đàn ông đi.” Tôi vừa thất dây an toàn vừa nói.

Nó nhún chân ga, cười nhạo nói: “Mày vừa mang thai đã tưởng là mình từng trải rồi sao?”

“Không phải ... Đây chẳng phải là ít nhất có thể tìm một tên đưa mày đi ăn cơm sao.” Tôi thiện chí nói.

“Bày trò, tao đây một người ung dung thoải mái. Thích tìm đàn ông thì tìm, thích tìm phụ nữ thì tìm.” Thẩm Phong vòng tay lái, “Tối nay ăn đồ Nhật được không?”

“Mày mời, mày quyết định.” Tôi nhắm mắt, dựa lưng vào ghế, thở dài, “Xe này của mày ngồi thật sướng a.”

“Sao có thể so với tên đàn ông của mày.”

“Người đàn ông của tao không nhiều tiền như mày.”

Thẩm Phong hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Chu Tiểu Kỳ, mày chắc chắn không biết tình hình tài chính nhà chúng mày ra sao đúng không.”

Tôi mở to mắt nhìn nó, hai mắt tỏa sáng: “Chẳng lẽ mày biết?”

“Tin vĩa hè cộng với suy đoán đầy lý tính của tao, Tần Chinh làm việc trong thị trường ngoại hối và thị trường chứng khoán kiếm về ít nhất 8 con số.”

Tôi cố sức xòe ngón tay ra đếm: Một, mười, một trăm, một ngàn, 10 ngàn, trăm ngàn, một triệu, 10 triệu ...

Tôi nuốt ực nước miếng: “Tao nghĩ anh ấy kiếm về chỉ tầm 200 vạn thôi ..”

“ Đây chỉ là thu nhập chính thôi. Một đứa bạn tao cũng mua bán cổ phiếu, ngoại hối; biết ngọn ngành. Nghe nói, hồi trước Tần

Chinh bán khổng (4) một số lượng lớn dollar Úc, bảng Anh, Euro, mua một lời một trăm, mua đi bán lại lời ít nhất mấy trăm vạn.

Sau đó, lại vào lúc thị trường đi xuống mà làm ngược lại, bây giờ dollar Mỹ yếu như vậy, tỉ giá dollar Úc đổi dollar Mỹ lúc thấp nhất là 0.6100, bây giờ đã sắp là 1.1 rồi, mày nói anh ta lời bao nhiêu? Đúng là lặng lẽ mà phát tài a...” Nó nói xong khinh bỉ liếc tôi một cái, “Chỉ có loại ngốc ngếch như mày mới có thể cái gì cũng không biết.”

Tôi nước mắt đầm đìa quay ra nhìn cửa sổ: “Anh ấy không nói cho tao biết nha ...”

“Chắc là thầy nói cho mày cũng vô ích, có tiền nhiều như vậy, mày vẫn dùng di động nhái như thường. Tàn Chinh có khả năng quan sát cực độc, thứ duy nhất nhìn nhầm chính là mày, thậm chí quan của mày cực thấp mà thứ duy nhất chọn đúng lại là anh ta. Oan nghiệt!”

Tôi cảm thấy Thẩm Phong nói chuyện quá độc địa, thật khiến người ta tổn thương, vì thế quyết định giữ im lặng.

Lúc ở nhà hàng, tôi có quét mắt qua danh sách khách mời vài lần, quả nhiên có mấy cái tên như sấm đánh bên tai, còn có mấy vị mà tên họ còn được treo trên các tòa nhà trong trường nữa.

Tôi lại nhớ tới trường cấp ba của chúng tôi, ba tòa nhà dạy học tên tôi đều bị dính lên, sau tên lại còn được treo trên một cái sân vận động nữa, nơi duy nhất không bị gắn tên nghe nói là 80 vạn cái nắp bồn cầu nhà vệ sinh công cộng kia. Ba năm cấp ba kia, 80 vạn trở thành danh từ chỉ riêng toilet. Thầy giáo dạy lịch sử của chúng tôi có nói vài lần: diện tích trường học có hạn, mà lấp chồng lên nhau là không thể, cứ tiếp tục cố gắng, sau này trở về có thể cho “80 vạn” một cái tên xứng đáng.

Cho nên về sau, bạn học muốn đi toilet sẽ nói: "Này, hết tiết cùng đi "Chu Tiểu Kỳ" đi..."

Thà chết cho xong, thật mẹ nó thô bỉ vô hạn.

Trên danh sách ngoài những cái tên như sấm đánh bên tai, còn có mấy cái nhìn vô cùng quen mắt.

"Vệ Dực cũng đi à." Tôi dừng một chút, "Cậu ấy bây giờ đang làm gì?"

"Việc này tao không rõ, có muốn gọi điện hỏi chút không? Nếu như đủ tai to mặt lớn, phỏng vấn cậu ta đơn giản hơn nhiều so với người khác." Thẩm Phong gọi đồ ăn, lấy di động ra làm bộ muốn gọi, tôi ngăn nó lại, nói: "Thôi đi, thôi đi, không cần phiền phức như vậy, đến lúc gặp rồi nói sau."

Thẩm Phong liếc xéo tôi, cười hừ hừ nói: "Chu Tiểu Kỳ, mày thật để ý a?"

"Để ý cái gì?" Tôi chớp chớp mắt.

Thẩm Phong cười mà không nói: "Ăn thôi, ăn thôi."

Tôi không thật thích đồ ăn Nhật, mà yêu tha thiết cái loại lẩu cay đến chết người kia, ăn đến nước mắt nước mũi ròng ròng mới thôi, nhưng cái loại đàn bà như Thẩm Phong rõ ràng không thể hiểu nổi tình cảm như của đàn ông này giống tôi, luôn thích làm mấy cái điệu bộ như tiểu tư sản, đối với ý thích này của tôi luôn tỏ vẻ khinh bỉ cùng khinh bỉ.

Tần Chinh lại không kén chọn đồ ăn như vậy, ở nhà đều là tôi nấu gì anh ăn nấy, tay nghề của tôi cũng không phải tốt lắm, nhưng

cũng không quá kém, lúc đầu nấu hồng vài lần, anh nếm thử một miếng, cũng không cố ép dạ dày mình làm gì, lặng lẽ nhổ ra, lau lau miệng. Sau thì tôi đã thành công đưa từ thức ăn của lợn thắng cấp thành thức ăn của người, anh ấy cũng nể mặt tôi mà nuốt xuống.

Có điều tôi vẫn thích lôi anh đi ăn lẩu cay, người ở vùng chúng tôi làm sao có thể không ăn được cay chứ! Anh có thể ăn cay, lại còn ăn một cách tao nhã, đầu mày chau lại, hít hà, trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt trắng nõn hơi phỉếm hồng, đôi môi mỏng nhạt màu hơi ảm ướt đầy dụ hoặc, thật là xinh đẹp thanh tú.

Năm thứ nhất đại học, anh bị tôi lôi kéo cùng lắm mới chỉ xem là đồng hương, bây giờ nghĩ lại, rất có khả năng là anh ấy tự mình đa tình rồi, cũng có thể là phương thức thể hiện tình cảm của tôi dễ làm người ta hiểu lầm. Hồi đó, bên ngoài trường mở một quán lẩu cay chính tông, tôi nhiệt tình mời Tần Chinh đi ăn cùng, lần đầu tiên là vào thứ hai anh nói phải lên lớp, lần thứ hai vào thứ bảy anh nói có hoạt động đoàn thể, lần thứ ba vào chủ nhật, cuối cùng anh không thể chịu đựng nổi nữa đành phải đồng ý ... Lưu Bị ba lần bái phỏng lều tranh cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tôi bỏ vào bát mỗi người ba thìa bột ớt đầy ụ, cả bát đỏ au như đám lửa đang cháy, ánh lên sắc mặt anh thật là đẹp mắt. Tôi còn hơi chột dạ hỏi: “Không phải cậu không ăn được cay chứ ...” Khóe mắt anh giật giật, thản nhiên nói: “Không sao.”

Sau đó, tôi ăn khí thế ngất trời, đầm đìa nước mắt; anh thì hai gò má phớt hồng, khóe mắt ửng đỏ. Tôi bị sắc đẹp của anh hút hồn đến ngây ngẩn, ăn cũng chẳng biết mùi vị gì nữa; anh phát hiện ra tôi đang nhìn chằm chằm, nhíu lông mày, khàn giọng hỏi: “Nhìn gì?”

Tôi nhìn chăm chăm vào đôi môi mỏng xinh đẹp, ngây ngốc nói: “Tớ bỗng dưng phát hiện nhìn cậu cũng rất ngon mắt.”

Anh nghe xong, tay run lên, im lặng cúi đầu, vờ không nghe thấy. Lúc ấy tôi khẳng khẳng nghĩ là anh xấu hổ, nói cho Thẩm Phong nghe, Thẩm Phong cho rằng nó hoàn toàn có thể lý giải trạng thái “không nói gì” của Tần Chinh.

“Dám trắng trợn như vậy, chòng ghẹo Tần Chinh như đúng rồi, chắc là cả đại học X cũng chỉ có mình mày thôi.” Thẩm Phong rất là kính nể liếc tôi một cái, “Chu Tiểu Kỳ, mày đúng là một bông hoa lạ (5).”

Tận đến rất nhiều năm sau, khi tôi đã tung hoành ngang dọc khắp Thiên Nhai rồi, mới biết được “Bông hoa lạ” thực ra chẳng phải lời khen ngợi gì hay ho ...

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

4. Chương 07+08

Tôi với Thẩm Phong ăn đồ Nhật xong lại dạo qua hiệu sách Hiểu Phong một chuyến, mua mấy quyển sách phụ nữ có thai cần xem. Tôi đặc biệt hỏi người hướng dẫn: “Có sách cho chồng mang bầu không?”

Khóe miệng người hướng dẫn giật giật: “Chồng mang bầu?”

“Chính là chồng của phụ nữ có bầu.” Tôi giải thích như thế.

Thẩm Phong đẩy tôi đi, “Mày cho là vị kia nhà mày có thời gian mà xem loại sách đó sao? Chu Tiểu Kỳ, mày phải học cách tự chăm sóc lấy mình đi.”

Có những giây phút như vậy, lòng tôi thấy chua xót. Lời này, lúc tôi lên đại học, mẹ đã nói với tôi; Tàn Chinh hình như cũng đã nói rồi, bây giờ Thẩm Phong cũng nói y như thế, thế giới to lớn như này ... không có người sẵn lòng chăm sóc tôi sao?

Mang theo túi sách về đến nhà đã hơn 9h, đèn trong nhà vẫn chưa bật, Tàn Chinh còn chưa về. Tôi cất mọi thứ xong xuôi mới gọi điện thoại cho anh.

“Alo?” Điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng mà hơi trầm thấp của anh, tôi nghe một cái là biết anh uống rượu, giọng đã có vẻ ngà

ngà say.

“Anh còn chưa về nhà a, khi nào mới về?”

“Hôm nay có đồng nghiệp mới tới, tổ chức ăn cơm bên ngoài, anh về muộn một chút, em cứ ngủ trước đi.” Tần Chinh vừa dứt lời, bên đấy còn có người lớn giọng chen vào, “Tần Chinh, bà xã giục về rồi hả!” Nói xong cười oang oang.

Tôi vội nói: “Em không thúc giục gì anh đâu, anh đừng uống nhiều quá, cứ như vậy nhé.”

Anh đáp lời, cúp điện thoại.

Đàn ông xã giao bên ngoài, phụ nữ cần cho họ chút thể diện. Mẹ tôi trước mặt người ngoài cho ba tôi đến 12 phần mặt mũi, ai ai cũng hâm mộ ba tôi có người vợ văn minh, tiến bộ; có điều khi về nhà thì cái gọi là “nam chủ ngoại, nữ chủ nội” hoàn toàn được chứng minh, tiến một bước qua cửa nhà rồi, mẹ tôi chính là nữ vương, ba tôi phải vâng lời răm rắp.

Đàn ông thành công chinh phục thiên hạ, phụ nữ thành công chinh phục đàn ông. Mẹ tôi nói như thế.

Tôi tắm rửa xong lên giường nằm, lấy mấy quyển sách vừa mua làm sách đọc trước khi ngủ, hiệu quả thôi miên của mấy thứ này khỏi phải bàn, còn chưa có lật sang mặt thứ hai, hai mí mắt tôi đã đánh nhau rồi. Tắt đèn lớn, chỉ mở đèn ngủ nhỏ đầu giường, tôi xem đồng hồ cũng sắp tới 11h, Tần Chinh vẫn chưa về.

Lúc Tần Chinh trở về, tôi đã mơ được một giấc. Mơ thấy tôi sinh con trai, bởi vì đáng yêu quá mà bị người ta bắt cóc, tôi ôm con chạy trốn, bị cả nước lòng bắt. Tôi cảm phần tội cùng, cái tay bé xiu của

con trai ôm chặt cổ tôi, tôi nhảy từ trên tầng 16 xuống, dang cánh bay lượn trên không, con bỗng nói với tôi: “Mẹ, mẹ thật giống siêu trộm Kid nha!” (Vâng, chính là Kid trong Conan đấy ạ)

Sau đó tôi cười sặc sụa mà tỉnh...

“Mơ thấy cái gì mà cười vui vẻ như vậy?” Mặt tôi bị anh ấn ấn, ngón tay kia truyền đến cảm giác lạnh lạnh, lưu luyến trên mặt tôi.

Tôi ngửi được mùi rượu, mờ to mắt đón lấy con người đen láy của Tần Chính, trong mắt lấp lánh. Anh không bật đèn lớn, vẫn chỉ có một ngọn đèn ở đầu giường, cởi áo khoác, chỉ mặc sơmi trắng, cà vạt bị tuột ra, mở ba nút áo, lộ ra xương quai xanh mê người, trên mặt vì đã ngà ngà say mà hơi phấp phồng.

Tôi nuốt nước miếng, nói: “Em mơ thấy mình ôm con chạy trốn ...”

Anh cười khẽ, nâng tay day thái dương, “Cả ngày chỉ nghĩ lung tung.”

Anh đã hơi ngà ngà say, nếu không bình thường sẽ không cười mê hoặc đến như vậy ...

“Anh đi tắm đi, để em pha trà giải rượu.” Tôi định ngồi dậy, lại bị anh đè xuống, hai tay giữ chặt đầu vai tôi, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ ngà ngà say kia từ từ tới gần, bốn mắt nhìn nhau, cả người tôi cứng ngắt.

“Chu Tiểu Kỳ...” Anh tì vào trán tôi, hơi thở nóng hổi, giọng như thì thầm, hơi khàn đục, như là móng mèo cào nhẹ nhẹ vào lòng người ta, tôi nghe được bỗng thấy phờ phới, khóe miệng cong lên, hớn hờ đáp lời: “Em đây.”

“Anh biết.” Anh cúi đầu, ấn nhẹ lên môi tôi. Người lạnh lùng đến gần như cay nghiệt giống anh, mà lại có đôi môi ấm áp lạ thường. Tôi không chịu nổi bị sắc đẹp quyến rũ, hôn lại anh.

Là lưỡi của một kẻ sành ăn, nó có khả năng phân biệt cực tốt. Tôi thở không ra hơi nghĩ: Nụ hôn này có vị rượu vang này, có vị bia này, khỉ thật, còn có vị trà Vương Lão Cát (1) nữa chứ!

Anh cắn cắn đầu lưỡi tôi, giọng bức bối nói: “Tập trung”

Tôi: “...”

Tay tôi đặt trên lưng anh, suýt chút nữa đã cởi xong áo sơ mi của anh rồi, anh lại lặng lẽ dừng lại, rời khỏi môi tôi, khàn giọng nói: “Em ngủ đi, anh đi tắm.”

Đàn ông không chịu trách nhiệm a ...

Tôi rúc vào trong chăn, nước mắt đầm đìa mà cắn chăn. Khiêu khích người ta như thế rồi lại bỏ đi tắm...

Trong phòng tắm truyền đến tiếng xối nước ào ào, tôi bị cái hôn nóng bỏng kia kích thích, cơn buồn ngủ bay sạch, nghĩ lại nụ hôn đầu tiên của mình, so với bây giờ còn kích thích hơn.

Đầu năm thứ ba đại học, chúng tôi chuyển từ phân hiệu về trụ sở chính của đại học X. Khi đó Vệ Dục đã xuất ngoại, toàn thế giới đều biết Chu Tiểu Kỳ tôi sau khi đá Vệ Dục lại điên cuồng theo đuổi Tần Chinh. Tôi thành kẻ thù chung của đám nữ sinh, còn Tần Chinh anh lại thành người bị hại. Hôm Halloween, theo lệ cũ, các viện phân thành từng đôi từng đôi, hóa trang diễu hành cũng có. Thẩm Phong sắm vai nữ phù thủy, tôi bị Thẩm Phong hóa trang thành Thần Chết, cả người đen tuyền, tay cầm lưỡi hái, mặt mũi hung ác.

Loại hoạt động vừa vô bổ vừa náo nhiệt như thế này Tần Chinh chưa bao giờ tham gia, nhưng năm đó tôi lại nhìn thấy Tần Chinh, cả người giả dạng Ma cà rồng; tôi cực kỳ hứng thú chạy đến trước mặt anh, anh liếc tôi một cái, không nói lời nào xoay người đi mất. Tôi tinh ý phát hiện ra anh đã uống rượu, thấy anh hơi khác thường, sợ là anh bị cái gì nhập vào người rồi, vội vàng đuổi theo. Hồ trong trường chúng tôi có một truyền thuyết, mỗi năm đều chìm chết một người, năm ấy còn chưa đủ chỉ tiêu, nên ai ai đều có nguy cơ.

Tôi đi theo một đường, tận đến chỗ yên tĩnh không người anh mới dừng chân quay lại nhìn tôi, đèn đường ánh lên vẻ mặt kỳ quái của anh. “Chu Tiểu Kỳ, sao cậu vẫn đi theo tớ?”

“Cậu vẫn ổn chứ...” Tôi nuốt nước miếng nhìn anh, lòng nghĩ chắc anh thật đã bị quỷ ám rồi, tôi phải làm thế nào mới đuổi được quỷ đây.

Tần Chinh nhìn tôi bối rối một lúc, lại xoay người tiếp tục đi về phía trước. Tôi nôn nóng, vượt lên hai bước giữ anh lại: “Cậu rốt cuộc muốn đi đâu?”

Anh giã tay ra, sa sầm giọng nói: “Liên quan gì đến cậu?”

“Đồng hương, cậu nói câu này thật thiếu suy nghĩ!” Tôi lại cố sống cố chết níu anh lại, “Cậu còn trẻ, còn tuổi xuân phơi phới, đừng nghĩ quẩn!”

Anh quay đầu liếc tôi một cái, “Nghĩ quẩn?” Lập tức cười lạnh, “Nghĩ thông rồi thì làm sao?”

Thiên tài cũng có phiên muộn của thiên tài a! Tôi vô sỉ tự thấy thỏa mãn một chút, lại khuyên bảo anh, “Nghĩ thông rồi, tớ mời cậu

đi ăn lẩu cay."

Từ lúc anh quen tôi, trên khuôn mặt anh tuần kia chưa bao giờ xuất hiện vẻ co giật không hợp chút nào với cái khí chất núi băng như vậy.

"Chu Tiểu Kỳ..." Anh như là khẽ thở dài một hơi, không nói nữa.

Anh ngồi lên cỏ, tôi cũng nơm nớp lo sợ ngồi xuống bên cạnh, tỉ mỉ đánh giá hóa trang của anh, mới phát hiện không phải là Ma cà rồng, chỉ là cả người mặc tây trang màu đen mà thôi. Sắc mặt anh tái nhợt, môi lại đỏ bừng, dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt tuần tú, nhìn qua quả thật có vài phần giống diễn viên trong "Phòng vấn Ma cà rồng". (Là Brad Pitt với Tom Cruise đấy ạ :X)

Tần Chinh nhắm mắt lại, dựa lưng vào thân cây, hơi ngẩng đầu, mi tâm nhú chặt, lúc lâu sau mới từ từ giãn ra, khẽ gọi một tiếng: "Chu Tiểu Kỳ..."

Tôi vội sáp lại gần, ngồi chồm hồm bên cạnh anh: "Tớ đây."

Anh đột nhiên mở to mắt, vươn tay nắm lấy eo tôi, trong đôi con ngươi đen láy trong suốt mà thâm trầm lóe ra chút cảm xúc khác thường, từ từ tới gần, từ từ dịu lại, trong giọng nói dẫn theo chút mê hoặc.

"Cậu thích tớ phải không?"

Tôi ngây ngốc nhìn anh, là đồng hương, đương nhiên là thích rồi, cho nên cũng không nghĩ nhiều, liền gật gật đầu.

Môi mỏng anh khẽ nhếch, tay phải giữ gáy tôi, ngẩng đầu ngậm chặt môi tôi. Tôi dường như nghe được trong đầu nổ vang một

tiếng, hơi thở nóng rực của anh chiếm giữ toàn bộ các giác quan của tôi, cái tay ấn trên gáy đẩy tôi tới gần, tay kia thì dao động trên lưng.

“Tần ..” “Tần Chinh, tớ cảm thấy hình như có chút không thích hợp -- lời này tôi không thể nói hết, anh xoay người đặt tôi nằm trên cỏ, lại khiến cái hôn kia sâu hơn nữa.

Ma cà rồng cưỡng hôn thần chết, thực nặng gu a! =))

Cuối cùng, khả năng suy xét của tôi mất sạch, môi lưỡi bị hôn đến phát tê, hai má anh nóng bừng dán bên cổ tôi, hơi thở nóng rực phả vào sau tai, tôi nghe anh lặng lẽ thở hổn hển, tay chân tê dại. Lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là thích thực sự.

Anh phủ trên người tôi, đè lên tôi chẳng biết thương hương tiếc ngọc tí nào, tôi khó thở, đẩy đẩy anh. “Đồng hương ... Cậu đè tớ đau rồi!”

Anh cười khở một tiếng, trở mình, nằm nghiêng ôm lấy tôi, cằm dựa vào vai tôi, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Chu Tiểu Kỳ, em thắng rồi.”

“Gì?” Tôi mờ mịt nhìn anh.

Cái tay vòng trên lưng tôi hơi buộc chặt, khiến tôi càng dựa sát vào ngực anh hơn. "Chúng mình ở bên nhau nhé."

Anh nói cứ như là ban ân huệ cho tôi vậy ...

Tôi ngẩn ngơ nhớ tới hồi năm thứ hai đại học, lúc tôi cùng anh ăn cơm đã tức giận mà nói: “Bọn họ đều bảo tớ theo đuổi cậu!”

Anh thần nhiên uhm một tiếng, cũng chả tỏ vẻ gì, sau nghĩ lại, sợ là trong lòng anh cũng nghĩ như vậy rồi, còn tưởng là tôi vừa phóng khoáng còn ra vẻ rụt rè.

Cho nên khi anh dùng cái loại thái độ rủ lòng thương, cứu tế người nghèo như này mà nói với tôi "Chúng mình ở bên nhau nhé", tôi thật muốn nói một câu "Tớ chỉ coi cậu là đồng hương thôi, giữa con trai với con gái không thể có tình bạn thuần khiết sao?"

Tôi há miệng thở hổn hển, nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, khóe mắt ửng hồng, con ngươi đen láy, mũi cao thẳng, còn có đáy mắt như ẩn chứa tình cảm dịu dàng, tôi bị sắc xông lên tim rồi, tim đập thành thịch, nảy thất điên bát đảo, lắp bắp nói "Hả ... Vậy, vậy được thôi..."

Hôm sau, khi anh nắm tay tôi bước vào nhà ăn, không khí trong canteen ngưng đọng mất ba giây, sau đó đồng loạt phát ra tiếng tâm hồn các thiếu nữ bị vỡ vụn.

Liều chết theo đuổi, bám riết không tha, vứt hết thể diện trở thành chiêu bài của tôi, cho dù từ đầu tôi chẳng ôm cảm tình bất thường gì với anh cả, nhưng nhiều người nói, tôi cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân. Lời nói dối lặp lại một nghìn lần sẽ thành chân lý, sau rồi, tôi cũng bắt đầu thực sự nghĩ rằng, kỳ thật năm 2 năm đầu đại học kia, tôi thực sự là đã theo đuổi Tần Chính, chứ không phải đơn thuần là thể hiện tình đồng hương chi cả.

Có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tâm cấy liễu liễu mọc xanh a ...

Cạnh mình hơi hơi trầm xuống, mùi sữa tắm át đi mùi rượu, tôi quen thói lại lẩn một vòng, chui vào trong lòng anh.

Đồng hương cứ như thế mà biến thành ba của con mình a ...

Hình như, cũng không tồi.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

5. Chương 09+10

Hôm kỷ niệm thành lập trường, tôi còn nghiêm túc đề nghị Thẩm Phong: “Hôm nay có rất nhiều đàn ông độc thân hoàng kim, kim cương Vương lão ngũ tới dự, mày xem mà chọn một người đi.”

Thẩm Phong hừ lạnh một tiếng: “Tao có thể tự kiếm tiền, cần kim cương Vương lão ngũ làm cái gì. Đấy chỉ là đối tượng nhòm ngó của bọn con gái thiếu bản lĩnh thôi!”

Được rồi, tao không có bản lĩnh ...

“Vậy mày muốn người như thế nào?” Tôi vừa loay hoay nghịch máy ảnh vừa hỏi.

Thẩm Phong chống cằm nói: “Đàn ông, còn sống.”

Cái loại người với đàn ông mà xoi mói đủ đường như này, cuối cùng thường tìm phải một tên hoàn toàn không hợp tiêu chuẩn mà phó mặc cả đời. Mấy người nói tùy ý, tùy duyên, kết quả là chọn tới chọn lui chọn thành gái ế.

Ngày kỷ niệm thành lập trường vô cùng náo nhiệt, Thẩm Phong dẫn tôi lách qua đám người qua lại như thoi, nhân tiện hộ tống luôn. “Mày đã nghĩ ra phỏng vấn ai chưa?”

“A?” Tôi ngây người, ngẫm nghĩ, đáp, “Căn cứ vào gu của chủ biên chỗ tao, tao cảm thấy nên phỏng vấn người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có tài có mạo là tốt nhất.”

Chủ biên chỗ chúng tôi luôn đem mục tài chính kinh tế nhào nháo thành mục giải trí, đưa mục giải trí thành tuần san giải trí, gu thưởng thức cực kỳ thô bỉ, khó mà sánh được với tôi.

Tôi cẩn thận nghiên cứu danh sách, mục tiêu chủ yếu là những trí thức thành công trên dưới 30 tuổi. Những người này phần lớn lương một năm cả trăm vạn, địa vị xã hội khá cao, có danh tiếng nhất định nhưng cũng không phải quá xa xôi khó tiếp cận, cũng không quá cách biệt về thế hệ, phần đông là bình dị dễ gần, chiều lòng em gái khóa dưới một chút chắc cũng không thành vấn đề.

Tôi búi người nói: “Tao thật muốn phỏng vấn Hàn thiếu một chút.”

Thẩm Phong phản ứng theo tiềm thức: “Hàn Hàn?”

(Hàn Hàn sinh 23 tháng 9 năm 1982, là vận động viên lái xe đua chuyên nghiệp người Trung Quốc, tác giả và ca sĩ có đĩa hát bán chạy nhất, và đồng thời là một trong những blogger nổi tiếng nhất của Trung Quốc. Anh cũng tham gia sản xuất âm nhạc. Tạp chí Time trong bảng xếp hạng hàng năm người có ảnh hưởng nhất, tạm thời trong tháng 4 năm 2010 đã thấy Hàn Hàn thứ tám. Nguồn: Wikipedia)

“Xí! Mày thật thô bỉ! Tao là nói Hàn Tự, con trai hiệu trưởng Hàn, người kế tục xí nghiệp Hàn thị. Còn chưa đến 30 tuổi, gia tài đã đến chục tỉ, khôi ngô tuấn tú, quan trọng nhất là vẫn chưa kết hôn. Là Lý Gia Thành của thành phố X chúng ta a ...Nếu như có thể phỏng vấn

anh ta thì tao phát tài rồi, lượng tiêu thủ nhất định đạt kỷ lục.” Tôi sung sướng tưởng tượng.

(Lý Gia Thành: Ông được coi là nhà đầu tư có tầm ảnh hưởng lớn nhất Châu Á. Vào ngày 6 tháng 3 năm 2007, tạp chí Forbes đã xếp ông vào vị trí thứ chín trong danh sách những người giàu nhất thế giới, với tài sản khoảng 23 tỉ USD. Nguồn: Wikipedia)

“Thôi đi.” Thẩm Phong không chút nể nang chọc phá ảo tưởng của tôi, “Người ta còn khó tiếp cận hơn cả Tần Chinh nhà mày, thà mày phỏng vấn tên kia.”

“Tên nào?” Tôi nghi ngờ hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Vệ Dực!” Thẩm Phong lên tiếng chào hỏi, tôi trợn mắt nhìn, quay đầu nhìn người đang bước tới, trưng ra một khuôn mặt tươi cười lấp lánh như ánh mặt trời, “Vệ Dực à, khéo quá, khéo quá.”

Vệ Dực cười hiền, khiến người ta như được tắm trong gió xuân. “Tớ còn đang tưởng là các cậu không đến nữa kìa.” Nói xong nhìn thoáng qua máy chụp ảnh trong tay tôi, cười nói, “Cậu còn mang cả máy chụp ảnh đến đây?”

Tôi xoa xoa máy ảnh, cười nói: “Tờ được tòa soạn phái tới, đến viết tin thôi.”

Thẩm Phong tiếp lời: “Vừa rồi còn nhắc đến cậu đấy.”

“Nhắc tớ chuyện gì?” Vệ Dực hoài nghi nhíu mày.

“Nó muốn phỏng vấn thanh niên đẹp trai tài giỏi, tớ bảo phỏng vấn cậu là thích hợp nhất.” Thẩm Phong cười mủm mỉm nói,

“Cậu cũng thật không tồi nha. Chưa đến 30 tuổi đã là tổng quản lý khu vực Trung Quốc của công ty truyền thông Vạn Thành rồi.”

Cái gì!

Lúc trước Thẩm Phong thế mà không thèm nói cho tôi biết!

Kim quy tể a kim quy tể!

Kim quy: con rùa vàng, tể: con rể

Từ này ngày xưa để chỉ thân vương hoặc quan tam phẩm trở nên. Về sau thì lại để chỉ con rể có thân phận cao quý, nhưng mà càng về sau thì cái hàm ý “quý” dần dần yếu đi, mà thay vào đó “phú” lại có chiều hướng gia tăng. Bây giờ, miễn là người có tiền có tài có tiền đồ đều có thể là kim quy tể. Nguồn: baidu

Hai mắt tôi đột nhiên tỏa sáng, long lanh lấp lánh nhìn chằm chằm Vệ Dục. “Tớ có thể phỏng vấn cậu không?”

Vệ Dục cười khở, sờ sờ mũi, “Thẩm Phong quá lời rồi ... Trong mấy đứa bạn học, tớ cũng chỉ sần sần thế thôi.”

Tôi tiếp tục tỏa sáng: “Còn ai lợi hại hơn sao?”

Vệ Dục cười: “Buổi tối tụ tập bạn học, cậu sẽ biết thôi.”

Thẩm Phong vỗ tay, cười nói: “Được đấy, hình như lâu lắm rồi không họp lớp. Hồi trước học viện ngoại ngữ bọn tớ với khoa kinh tế các cậu có hoạt động kết nghĩa, hay là lại một lần nữa đi. Buổi tối, mỗi bên tự gọi người đến, sang khách sạn cạnh trường kia họp bạn học đi.”

"Được, tớ mới gặp mấy người quen. Các cậu gọi mấy cô hoa khôi của học viện ngoại ngữ tới, bọn nó nhất định sẽ có mặt." Vệ Dực nói đùa.

Lần phỏng vấn này, có cơ rồi!

Danh bạ di động của Thẩm Phong có dung lượng lớn, lập tức nhấn tin hàng loạt gửi cho mấy chục người, sau một lát thì lần lượt nhận được hồi âm.

Hai người chúng tôi dạo bốn phía quanh hội trường đại hội, tôi chụp một ít ảnh, lại phỏng vấn vài người tò mò vây lại xem, nhân tiện nghe mấy vị trí thức thành đạt phát biểu cảm nghĩ.

"Có mười đứa tới tham gia kỷ niệm thành lập trường, chắc chắn là 6h sẽ tập trung ở khách sạn. Còn 4-5 đứa ở ngay gần đây, buổi tối cũng có thể qua." Thẩm Phong nhấn tin lại cho Vệ Dực, lại bổ sung: "Có người nhà, dẫn theo cũng không sao."

Người nhà a...

Tôi đang vuốt cằm trầm tư, Thẩm Phong bèn vỗ vỗ vai tôi, "Mày gọi Tần Chinh nhà mày tới đi?"

Tôi hơi do dự ...

Hôm nay là chủ nhật, Tần Chinh không phải đi làm, có điều thứ bảy chủ nhật nào anh cũng đều ở nhà nghỉ ngơi bổ sung năng lượng, nếu không thì đi tập thể hình, con người này không thích những nơi náo nhiệt ...

"Gọi đi!" Thẩm Phong trợn mắt liếc tôi, "Lề mà lề mề!"

Gọi thì gọi!

Điện thoại vừa thông, giọng nói bên kia có chút trầm thấp lười nhác, “Tiểu Kỳ?”

Tôi nuốt nước miếng: “Tần Chinh, giờ anh đang làm gì đấy...”

Nghe được tiếng lật trang, “Ở nhà đọc sách.”

“Uhm ... Buổi tối em có buổi họp lớp, giữa học viện kinh tế và ngoại ngữ, rất nhiều người tới nha ...”

“Vậy sao? Vậy em chơi vui nhé.” Anh tùy ý đáp một câu, “Đừng về quá muộn.”

Xem ra, anh hoàn toàn không thêm đề ý...

Tôi cúp điện thoại, ai oán nhìn về phía Thẩm Phong, Thẩm Phong xông tới cúi nhéo khuôn mặt tròn trịa, mềm mịn của tôi, nghiêng răng nói: “Cái đồ vô tích sự!”

Cuối cùng vẫn không thể gọi Tần Chinh tới, không biết bọn Vệ Dục bên kia có gọi điện cho anh hay không, theo lý mà nói chắc là có, có điều xem ra cũng không mấy khả quan.

Sáu giờ tối, chúng tôi có mặt ở cửa khách sạn. Phòng là do Vệ Dục gọi điện đặt trước, ở tầng 3, người đến qua loa thể nhưng có tới hơn 30 người, mọi người mới đầu còn có chút lạ lẫm, dè dặt, nhưng sau hai chén rượu vào ruột là xả hết, đều bắt đầu lôi chuyện cũ năm đó ra buôn lại.

Cái cậu ngồi cùng bàn a, người anh em ngủ giường trên a ..

Thẩm Phong là nữ trung hào kiệt, túm tụm cùng đám con trai bên học viện kinh tế, tôi thì ngược lại, bị một đám con gái học viện ngoại ngữ “đánh hội đồng” ...

Một cô bạn nhìn vô cùng quen nói: “Chu Tiểu Kỳ, nghe nói cậu làm việc ở tòa soạn báo?”

“Phải” Tôi mỉm cười nói, “Tin tức của cậu thật nhanh nhạy.”

“Vệ Dục nói, cậu phải đi phỏng vấn à? Trong khóa chúng ta, xuất sắc nhất chính là hai viên minh châu của học viện kinh tế đấy.”

“Vệ Dục và Tần Chinh ...” Bên kia người cũng hòa theo, một tên con trai lên giọng nói, “Đúng rồi, năm đó Chu Tiểu Kỳ cậu còn điên cuồng theo đuổi Tần Chinh. Thời gian đấy, Tần Chinh nghe thấy ba chữ “Chu Tiểu Kỳ” đều bày ra vẻ mặt sống không bằng chết.”

Tôi ha ha cười gượng, nghĩ rằng bây giờ anh ấy đã là dục, tiên, dục, tử rồi, làm sao? cậu ghen tị ư?

Dục tiên dục tử: ặc, nghĩa từ này hơi bị tế nhị một tí, ngại quá, cơ mà bạn cũng đầu 2 rồi, ngây thơ ko nổi nữa :-

Eng : over your sexual desire :”>

Giải nghĩa: Lúc cao hứng tới cực điểm (giới chuyên môn hay gọi là lên đỉnh đấy), có thể xảy ra chuyện đáng tiếc. Suy rộng ra là chỉ cảm nhận của cả hai bên trong lúc hoan ái, khi cảm thấy khoái lạc đến cực điểm thì giống như sắp thăng thiên/ngỏm đến nơi vậy @@

Nguồn: <http://baike.baidu.com/view/1399933.htm>

Ý bạn Kỳ ở đây có lẽ là chỉ hai bạn khá là hòa hợp trong chuyện chăn gối. ;))

Tên kia lại nói tiếp: “Bạn Chu Tiểu Kỳ, dũng khí đáng khen, nghị lực đáng kính, bây giờ các cậu thế nào rồi? Lâu rồi không liên lạc với Tần Chinh, vừa rồi gọi điện cho cậu ta, thế mà cậu ta vẫn nói không đến.”

Tôi còn chưa kịp trả lời, một cô gái khác đã tiếp lời: “Người ta nói lớp 12 và năm cuối đại học là ngưỡng cửa, rất nhiều đôi đều không thể vượt qua. Nghe nói Tần Chinh bây giờ có tên trong bảng những nhà phân tích tài chính nổi tiếng cả nước, thu nhập hàng năm vô cùng khả quan.” Nói xong còn liếc tôi một cái, có chút khinh thường, “Hồi trước là viên minh châu, còn bây giờ là hoa trên đỉnh núi.”

高三大四是道坎: chỉ năm cuối cấp 3 và năm thứ 4 đại học khó vượt qua, rất nhiều đôi chia tay.

Ô ... Tần Chinh nhà tôi, giống như một đóa hoa ư? Tôi muốn hôn ...

Tôi buồn hôn thật ...

Tôi hôn ra nước chua, Thẩm Phong quay sang lo lắng nhìn tôi.

Phản ứng khi mang thai chỉ là bình thường, tôi ngẩng đầu cười cười với nó.

Tôi khinh bỉ con mụ kia, tôi cả người toàn đồ rơm thì sao, cần phải coi thường đến thế sao? Thẩm mỹ quan có phải hơi dung tục không!

Việc tôi có phản ứng cũng chả có ai thêm để ý, bọn họ chắc đoán là tôi uống nhiều bị ợ thôi, Vệ Dục này giờ vẫn ngồi đùa giỡn với lũ con trai, lúc này bỗng nhiên nhận điện thoại, đứng dậy cười nói: “Tớ đi đón một người bạn qua đây, không phiền mọi người chứ.”

“Bạn gì?” Lũ con trai ồn ào.

“Bạn gái, được chưa.” Vệ Dục bắt đầu dĩ cười cười.

Lập tức có người huýt sáo, phía nữ sinh bên này về mặt có phần phức tạp. Vệ Dục rời đi rồi, lập tức lại có người lôi chuyện cũ ra buồn. Năm đó, rất nhiều người biết sau khi Vệ Dục tỏ tình thất bại với tôi liền lưu lạc tha hương, giờ người ta áo gấm vinh quy, còn dẫn theo bạn gái đến, theo lời của mấy cô nàng này mà nói – rõ ràng là để khiến tôi khó xử!

Người ta phong cảnh vô hạn, còn tôi cả người toàn đổ rơm thật thê thảm nghèo túng a...

Tôi xưa nay đâu có giống mấy kẻ lấy bụng dạ hẹp hòi của mình mà đo lòng người khác, cho nên tôi tin Vệ Dục là anh em tốt!

“Phong Phong, không còn sớm nữa, tao phỏng vấn xong là phải về rồi. Mai còn phải đi làm nữa.” Tôi thì thầm với Thẩm Phong.

Thẩm Phong gật gật đầu, “Mày ban ngày cũng phỏng vấn vài người rồi, đợi tí nữa Vệ Dục quay lại, hợp tác một tí, chưa tới 10' là xong.”

Vệ Dục rất nhanh đã đón được bạn gái về, chính là Bạch Vi – người hôm đó tôi gặp ở Triều Phúc Lâu. Cô ấy hôm nay ăn mặc khá tùy ý, quần jeans bó để lộ dáng chân thon dài thẳng tắp, áo cánh dơi

màu vàng nhạt, đẹp dịu dàng mà không mất vẻ tự nhiên. Người đẹp người đẹp a ...

Bọn con trai trêu chọc vài câu, lũ con gái thì cười toe cười toét nói chuyện cùng cô ấy, bởi lúc trước đã từng gặp tôi với Thẩm Phong, cho nên có vẻ gần gũi với hai chúng tôi hơn một chút.

“Bạn với Vệ Dục quen nhau như thế nào? Là bạn học à?” Một người hỏi.

Bạch Vi mỉm cười đáp: “Phải” Đầu học ở Wharton, có mấy môn giống nhau nên chạm mặt, sau lại gặp nhau ở hội người Hoa nên trao đổi số điện thoại, mới coi là quen.”

The University of Pennsylvania Wharton School: Là trường quản trị kinh doanh cấp đại học đầu tiên tại Hoa Kỳ cũng như trên thế giới, cho đến nay Wharton vẫn được xem là trường dẫn đầu toàn cầu trong nhiều chuyên ngành đặc biệt là về tài chính. Wharton nổi tiếng là nơi thu hút nhiều nhà tuyển dụng trên Wall Street và đào tạo ra những chuyên gia hàng đầu tiêu biểu như Donald Trump và Warren Buffett. Hàng năm, cuộc cạnh tranh tuyển sinh vào Wharton là cực kỳ khốc liệt với tỉ lệ chọi thậm chí còn cao hơn Harvard, Princeton, Stanford và MIT.

Hai người này đứng cạnh nhau là một đôi đẹp như tạc.

Đám người kia xúm lại hết lời khen ngợi Bạch Vi, để mặc tôi ngồi dუმ đó một xó, chẳng thém nề mặt. Tôi xưa nay da mặt vốn dày, không thém quan tâm, nhìn giờ, rượu quá ba tuần, cũng đã sắp 9h. Đám bạn học này thật vô vị, chẳng trách Tần Chinh không đến.

“Vệ Dực!” Tôi gọi một tiếng, giờ máy ảnh lên, “Tớ sắp phải về rồi, bây giờ phỏng vấn nhé.”

Vệ Dực cười, đứng dậy, nói: “Được, ra bên ngoài đi, chỗ này ồn quá.”

Đám con trai kia đã có vài kẻ say, Thẩm Phong ép rượu người khác, chính mình cũng không tránh được đã uống không ít, tôi đang định đi ra ngoài, có cô còn thiện ý nhắc nhở Bạch Vi cũng cùng ra ngoài đi, cứ như tôi với Vệ Dực có thể làm cái chuyện mờ ám gì không bằng.

Trong lòng tôi thở dài; tục, quá tục, máu chó, quá máu chó!

Bạch Vi còn đang mù mờ chả hiểu chuyện chi đã bị người ta đẩy đứng dậy, cười cười với tôi, tôi đang muốn đáp lại vài câu, bỗng di động đổ chuông.

“Ông xã” hai chữ lóe lên.

“Alo?” Tôi ôm di động nói chuyện.

“Ở chỗ nào?” Giọng Tần Chinh truyền đến.

“Cái gì ở chỗ nào?” Tôi sửng sốt.

Tần Chinh nói: “Anh đang ở tầng 1 khách sạn, bọn em ở chỗ nào?”

“Gì?” Tôi giật mình, được cưng chiều mà sợ hãi a! “Bọn em đang trên tầng 3, phòng 311. Anh đến làm gì?”

“Đón em về.” Bên kia truyền tới một tiếng “ting”, Tần Chinh nói, “Vào thang máy rồi, em thu dọn đồ đi, anh sắp tới rồi.” Nói xong cúp

điện thoại.

Tôi ngậy người nhìn di động, tận đến lúc có người gọi tôi hai tiếng, mới phục hồi tinh thần.

“Ai vậy?” Có kẻ tò mò, “Bạn trai à?”

Tôi ê a hai tiếng, nói: “Phải”

Vệ Dục quay đầu nhìn tôi, ánh mắt chứa ý cười.

Lại một tiếng “ting”, cửa thang máy mở ra, tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, tôi quay đầu nhìn thoáng ra bên ngoài, không khỏi thè lưỡi.

Người đàn ông của tôi mặc áo sơmi trắng thật là đã đẹp lại càng đẹp a!

Lúc Tần Chinh xuất hiện ở cửa, trong phòng nhất thời yên lặng một giây. Sau đó, lập tức có cô lên tiếng chào hỏi, giọng nói vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc: “Tần Chinh, bọn tớ còn tưởng cậu không tới.”

Tần Chinh thản nhiên cười mỉm, trước mặt người ngoài anh luôn bày ra cái nụ cười “đón tiếp” như vậy. Nói xong đi đến trước mặt tôi, giơ tay xoa xoa hai má tôi vốn đã đang nóng lên rồi, “Muộn thế này rồi còn không về, mai còn phải đi làm nữa đấy.”

Trong phòng lại yên lặng 3 giây.

Tôi ho khan hai tiếng, rử mí mắt, nói: “Đang định đi.”

Bàn tay anh lạnh lạnh đã nắm sẵn cổ tay tôi, nói: “Vậy đi thôi.”

Thật, thật là con người không coi ai ra gì ...

Vẫn là Vệ Dực lên tiếng trước, bước lên hai bước, cười nói: “Tần Chinh, lâu rồi không gặp.”

Tần Chinh ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhếch khóe môi, vồ nhẹ lên cái tay cậu ta đang giơ ra. “Phải, quá lâu rồi.”

Lại có cô lên tiếng giữ lại: “Nếu đã đến rồi thì ngồi lại một chút, khó có cơ hội bạn học gặp nhau được một lần.”

Tần Chinh cũng không thèm nhìn xem ai nói, thản nhiên cười nói: “Không được. Tiểu Kỳ đang có thai, uống rượu thức đêm không thích hợp.”

Trong phòng lại yên lặng 3 giây.

Tần Chinh hình như không cảm nhận được bầu không khí kỳ quái, cuối cùng nói một câu tạm biệt, liền kéo tôi rời khỏi đó.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

6. Chương 11+12

Lên xe rồi, tôi mới nhớ ra hai chuyện quan trọng.

Một là, tôi đã bỏ quên Thẩm Phong ở đây rồi!

Hai là, việc phỏng vấn tôi cũng quên luôn rồi!

Tôi đau lòng oán giận cào tay Tần Chinh, “Đi đời rồi!”

Anh liếc tôi một cái, tiếp tục khởi động xe.

“Em còn phải phỏng vấn Vệ Dục nữa...” Tôi tru tréo, “Mai phải giao bản thảo rồi, đều bị anh làm hỏng hết! Lại còn Thẩm Phong ...”

“Thẩm Phong chẳng có gì đáng lo cả. Còn cái phỏng vấn kia của em, viết như thế nào cũng được.” Tần Chinh thản nhiên nói.

“Vậy em phỏng vấn anh nhá!” Tôi nghiêng răng nhìn anh.

“Cũng được.”

Tôi ngây ngẩn cả người, “Anh nói thật?”

Tần Chinh gật đầu.

Tôi phấn khích nhào lên hôn chụt anh một cái, hại anh trượt tay, đầu xe chút nữa quệt luôn vào thân cây. Anh vừa đẩy tôi ra, bắt lực

mắng một câu: “Bừa bãi!”

Tôi không thèm để ý còn bày ra bộ mặt hí hửng cợt nhả, anh bất lực liếc tôi một cái, thờ dài lắc lắc đầu.

Về nhà rồi, tôi cũng theo hình thức mà phỏng vấn anh, hỏi vài vấn đề thông thường, lại hỏi mấy câu có tính cá nhân một tí, mi tâm thanh tú của anh nhú lại, môi mỏng khẽ nhếch, hỏi một câu làm tôi sặc: “Tòa soạn chỗ em bao giờ thì đóng cửa?”

Tôi hừ hừ hai tiếng, vờ không nghe thấy.

Đợi tôi sắp xếp lại tất cả ảnh chụp và bản thảo phỏng vấn xong, anh lại đẩy tôi đi tắm, nói: “Bản thảo để anh viết cho, em đi ngủ sớm một chút.”

Lúc đầu tôi còn nghi ngờ, đợi đến lúc tắm rửa xong đi ra, nghe anh lách cách gõ máy tính, lại thò đầu vào xem một tí, nhất thời phục sát đất luôn, cũng thực sự hiểu tại sao anh nói câu kia – tòa soạn chỗ em bao giờ đóng cửa.

Anh là một người nghiệp dư như vậy, viết bản thảo còn chuyên nghiệp hơn tôi ... Được rồi, trình độ anh còn cao hơn kẻ chuẩn chuyên nghiệp vài cấp. Nhưng mà có vẻ vô sỉ là, anh bỏ hết tất cả những câu mang tính cá nhân tôi vừa hỏi.

Thấy tôi thập thà thập thò, anh nhếch mắt lên nhìn, khóe miệng hơi mỉm cười: “Sao lại có vẻ căm phẫn thế kia?”

Tôi khụt khịt mũi, ra vẻ u u sầu sầu nói: “Tướng công, chàng đa tài đa nghệ, thiếp rất tự ti.” :-s

Khóe mắt anh giật giật, cúi đầu tiếp tục gõ chữ.

“Nhân tiện anh dự đoán chút về thị trường chứng khoán đi, đề cử hai mã cổ phiếu xem nào.” Tôi khẩn khoản đề nghị. Anh tùy ý đáp lại, còn nói: “Thật ra phân tích tài chính kinh tế phần lớn đều là lừa người thôi. Lối phân tích của Trung Quốc, là điển hình cho kiểu đi tìm nguyên nhân cho sự tăng hoặc giảm.”

Nói đến đây, tôi giật mình, nhớ tới một chuyện khá nghiêm túc. Tôi ghé sát vào người anh, chăm chú nhìn đường nét khuôn mặt gần như hoàn mỹ, hỏi: “Tần Chính ... Em hỏi anh một chuyện. Thu nhập hàng năm của anh bây giờ là bao nhiêu?”

Động tác tay anh ngừng lại một chút, cúi đầu nhìn tôi, mắt hiện lên chút hứng thú. “Sao lại bỗng dưng nhớ ra mà hỏi chuyện này thế?”

“Thẩm Phong nói anh có rất nhiều tiền ...” Tôi ngập ngừng nói, “Em cái gì cũng không biết ...”

“Em đối với tiền không có khái niệm, nói em cũng không hiểu.” Anh rất tự nhiên đáp lời, giọng điệu giống y như Thẩm Phong vậy. “Em đã hỏi, anh cũng không giấu. Thu nhập chính là 2-3 trăm vạn một năm; thu nhập ở thị trường chứng khoán, ngoại hối và nhà đất thì không bằng tiền mặt, rất khó ước tính chính xác, nhưng giá trị bây giờ có lẽ vào khoảng 1700 vạn.”

“Thế à.” Tôi gật gật đầu, chui vào trong chăn chuẩn bị đi ngủ.

Một tháng tiền lương của tôi là hơn 3000, hai năm nay anh ấy kiếm tiền, có lẽ tương đương với việc tôi chỉ đi làm, không ăn không uống trong 470 năm, cũng chính là cày từ năm 1540 đến năm 2010.

Năm 1540, là triều Thanh hay vẫn là triều Minh nhỉ?

Tôi biết rất nhiều người chơi cổ phiếu đến mức nhảy lầu, nhưng mà người kiếm được nhiều tiền cũng có, có lẽ Tần Chinh là một trong số ít những người kiếm được tiền. Thẩm Phong nói ánh mắt anh cực độc, thứ duy nhất nhìn nhầm là tôi, lời này cũng hơi hơi có lý.

Tần Chinh gỡ xong bản thảo, lưu lại, tắt máy tính, lại tắt đèn, bảy giờ mới nằm xuống đi ngủ.

Tôi cuộn mình vào lòng anh, vòng tay ôm tấm lưng thanh mảnh mà chẳng hề gầy yếu, nhẹ giọng hỏi: “Tần Chinh à, anh thật sự là triệu phú nha”

Tần Chinh cười thầm một tiếng: “Em thấy thế ư?”

Tôi gật gật đầu, cầm dùi đi dùi lại trên ngực anh. “Tính như vậy, một năm anh làm việc cật lực thu về 10 triệu, ôi chao ... Tiền lương của em chỉ có 3000..” Nghĩ đến đây, tôi lại thấy căm phẫn, thù hận giai cấp cứ thế mà bốc lên. “Đả đảo nhà tư bản!”

“Nhà tư bản ... Anh còn chưa đến đẳng cấp ấy.” Tần Chinh hình như có chút ngậm ngùi, khe khẽ thở dài nói, “Còn chưa đủ.”

Nhiều tiền như vậy còn chưa đủ?

Tần Chinh thật tham lam a!

Tôi còn nghiêm túc nói với anh: “Em là cô gái cực kỳ cần cù, tiết kiệm; quần áo mặc PUMIAO, di động dùng hàng nhái, mỳ gói ăn Khang soái bác; từ đầu đến chân đều tận tâm tận lực cho sự phát triển ngành công nghiệp hàng nhái non trẻ của nước nhà, anh thật sự không cần kiếm nhiều tiền lắm đâu, em rất dễ nuôi mà.”

Tay đang ôm tôi bỗng dựng vòng chặt, trở mình phủ trên người tôi, mặt chôn bên gáy tôi thở phì phò, cười nhẹ. “Anh cam tâm tình nguyện dâng nhiều tiền nuôi em, em không cần khiến bản thân thiệt thòi như vậy.”

Thực ra, tôi đâu có thấy thiệt thòi gì đâu, tôi rất thích điện thoại nhái, rất thích PUMIAO, tuy rằng mì Khang soái bác kia ăn không ngon bằng Khang sư phụ, nhưng cũng lâu rồi tôi không còn ăn mì ăn liền nữa. Từ khi ở bên Tần Chinh, tôi chăm sóc cái dạ dày của anh, cũng nhân tiện để ý dạ dày của mình luôn.

Nhắc lại một chút, vì hồi trước trong văn án mình có chú thích nhầm: Mỳ bạn Kỳ ăn là mỳ Khang soái bác [康帅博] là hàng nhái của nhãn hàng Khang sư phụ [康师傅] nhé (hai cái tên này chỉ khác nhau mỗi chữ 师(sư) - 帅 (soái) mà thôi, chữ sư bỏ nét gạch ngang trên đầu sẽ thành chữ soái).

“Chu Tiểu Kỳ...” “Chu Tiểu Kỳ...” Tần Chinh thì thầm tên tôi giọng nhẹ như gọi hồn, môi lưỡi nóng rực, ẩm ướt lướt nhẹ trên gáy tôi, tôi như đang dập dềnh giữa biển khơi chẳng trông thấy bờ, lại nhớ vết xe đổ hôm trước, tôi sợ anh khiêu khích xong lại không chịu trách nhiệm mà dứt ra luôn, cắn răng đẩy mặt anh ra, trong đêm tối mờ mịt trợn mắt trừng anh oán giận. “Tần Chinh, anh làm gì thế?”

Anh cắn vành tai tôi nói: “Em”

Mặt tôi lập tức nóng lên, tất cả phản kháng đều nhũn hết xuống.

Khụ khụ ... Đều là vợ chồng già cả rồi, lại còn ... @@

“Bác sĩ nói không thể làm, dễ sinh non ...” Hơn nữa, mai tôi còn phải đi làm.

Anh cắn cắn lên xương quai xanh của tôi, giọng khàn đục: “Yên tâm, anh có chừng mực, không tiến vào.”

Hai má tôi nóng lên, vừa cung phụng anh vừa ngẫm nghĩ, mình đã nói câu nào khiêu khích anh nhỉ? Nhưng rất nhanh đã bị tước mất khả năng suy xét, anh ghét nhất là tôi làm việc gì cũng không tập trung, chuyện đáng khen duy nhất là yêu anh toàn tâm toàn ý.

Lúc còn học đại học, về diện mạo tốt xấu gì tôi cũng là một đóa hoa trong khoa, cũng có vài người theo đuổi, nhưng mà đều bị lu mờ dưới hào quang của Tần Chinh và Vệ Dục rồi. Sau, lại vì tôi điên cuồng “theo đuổi” Tần Chinh, dọa mấy anh ong bướm vo ve chạy mất sạch, khiến cho kiếp sống 4 năm đại học của tôi chỉ có mỗi mình Tần Chinh thôi. Tần Chinh nói, em còn không hài lòng cái gì nữa, anh không phải cũng chỉ có mình em thôi sao?

Tuy rằng người theo đuổi anh còn nhiều gấp bội, nhưng mà cái loại điên cuồng bám dính, tấn công dồn dập như “cỗ máy chiến đấu” giống tôi này chỉ có một thôi, chứ còn loại trái tim pha lê mong manh của mấy cô nữ sinh khác đều bị anh làm vỡ tan tành. Tim tôi lại chẳng phải pha lê, chỉ là kim cương thôi.

Vì lo lắng cho cơ thể của tôi, Tần Chinh dịu dàng hơn trước nhiều, 10 ngón tay mảnh khảnh mà mạnh mẽ đốt lửa từng chỗ từng chỗ trên người tôi, tôi ôm cổ anh hờn nhẹ, cuộn mình dưới người anh, cảm thấy dịu dàng như thế này so với mãnh liệt càng mất sức, càng dày vò hơn.

Sau cơn kích tình, tôi gói lên vòm ngực lấm tấm mồ hôi của anh mà ngủ, loáng thoáng như nghe anh nói: “Muốn lấy em, cũng đâu có dễ dàng...”

Hôm sau, lúc tôi đem bản thảo giao cho chủ biên, bà hạ giọng kính, vô cùng ngạc nhiên, nghi hoặc đánh giá tôi một lúc lâu, sau đó miễn cưỡng nói: “Viết không tồi.”

Tôi nhẹ thở phào một hơi.

“Tần Chinh này là ... của cô...” Bà ập a ập ứng hỏi, tôi cũng không cần giấu giếm điểm điểm, nói thẳng: “Là bạn trai tôi.”

Chủ biên lại bày ra vẻ mặt phức tạp, sau đó nói bằng cái giọng chua như dấm: “Nếu là bạn trai cô, thêm một tấm ảnh chắc không thành vấn đề nhỉ.”

“Việc này ...” Tôi ngần ngừ, “Tôi phải hỏi anh ấy đã.”

Chủ biên nói một cách thâm thúy: “Đồng chí Tiểu Chu, lợi ích tập thể cao cả hơn hết thảy, chỉ là một tấm ảnh, cô chắc không đến nỗi không làm được chứ?”

“Việc này ...” Tôi khó xử nói, “Tôi sẽ cố gắng.”

Ra khỏi văn phòng, trong lòng tôi nghĩ, tờ báo của chúng tôi đang hướng tới mục tiêu trở thành tuần san giải trí mà cuống cuống chạy như điên rồi. Thô bỉ, thực mẹ nó thô bỉ!

Vì chủ biên thúc giục, tôi ngay lập tức gọi điện thoại cho Tần Chinh, nhưng di động anh lại tắt máy, chủ biên lại giục lần nữa, còn nói cho tôi nghĩ mấy tiếng, để tôi trực tiếp tới công ty anh hỏi luôn ...

Tôi thấp thỏm không yên băng qua mấy tòa nhà đến trước cửa công ty anh, nghĩ xem tí nữa phải mở miệng như thế nào mới ổn.

Đúng là giờ tan tầm, dòng người trên đường nườm nượp, nhà hàng cũng chật ních khách, tôi nghĩ hay là tìm anh ấy ăn cơm trưa trước, vừa ăn cơm vừa bàn chuyện có vẻ dễ thành công hơn. Tới lúc ăn cơm, máu đều tập trung hết vào dạ dày rồi, năng lực suy xét giảm, có vẻ dễ lừa hơn.

Tôi lên chỗ anh làm việc, vì đã tới một lần, bảo vệ nhận ra tôi, nhiệt tình đón tiếp.

“Cô Chu đến tìm cậu Tần sao.” Chú bảo vệ khệnh khạng bước ra.

Tôi mỉm cười nói: “Vâng, anh ấy hết giờ làm rồi chứ ạ.”

“Cậu ấy ra ngoài ăn cơm rồi, còn chưa về.” Chú bảo vệ sờ sờ cằm, chỉ hướng cho tôi, “Hình như đi sang tiệm cơm Tây đối diện kia kia.”

“Cám ơn chú ạ. Hôm nay, cháu gọi điện thoại cho anh ấy đều không được.” Tôi liên tục nói cảm ơn.

“Hôm nay có một vị khách đến náo loạn, có lẽ di động bị rơi vỡ rồi.”

Tôi vội hỏi: “Anh ấy có làm sao không ạ?”

Chú bảo vệ cười ha hả nói: “Không sao, không sao, là rắc rối của người khác, cậu ấy chỉ là không may đi ngang qua thôi.”

Đầu năm nay, đi ngang qua thôi cũng không an toàn.

Tôi thở phào, ra cửa, băng qua đường đi tới tiệm cơm Tây kia.

Đi được nửa đường, bỗng nhìn thấy cửa tiệm ăn mở ra, Tần Chinh hơi nhú mày bước ra, bên cạnh là một người khác – Bạch Vi?

“Tin tin ---” (Cũng đến bó tay với mình, edit đến đây lại ko nhớ tiếng còi xe nó như thế nào nữa :-

Chủ xe ấn còi, tôi vội tránh ra, ngẩng đầu lên thì hai người kia đã đi được một đoạn.

Tôi hoài nghi nhìn hai cái bóng kia đi vào tòa nhà làm việc. Lúc trước cũng chưa từng thấy Bạch Vi, Bạch Vi là gần đây mới về nước với Vệ Dục, mấy hôm trước, Tần Chinh nói có đồng nghiệp mới tới công ty, chẳng lẽ chính là Bạch Vi?

Vậy tại sao hôm trước ở khách sạn lại không chào hỏi nhau?

Tần Chinh luôn không coi ai ra gì, cũng có thể hiểu, còn Bạch Vi thì sao ...

Lúc ấy, tôi không chú ý nhìn vẻ mặt của cô ấy, nhưng bây giờ nghĩ lại – sao lại có vẻ không thích hợp lắm nhỉ?

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

7. Chương 13+14

Phòng ngừa phát sinh tình huống máu chó thô bỉ, lại khiến bản thân suy đoán vớ vẩn, linh tinh; trực tiếp giáp mặt hỏi rõ ràng vẫn hơn!

Tôi đi theo bọn họ về nơi làm việc, ngay lúc nhìn thấy hai người sắp vào thang máy, vội vàng gọi một tiếng: “Tần Chinh!”

Hai người cùng dừng bước quay đầu nhìn tôi, Tần Chinh một tay chống lên cửa thang máy, nhìn thấy tôi nhướng mày có vẻ ngạc nhiên. Tôi tiến lên hai bước tới gần thang máy, cười nói: “Vừa định tới tìm anh cùng ăn cơm trưa.”

Anh lại nhíu mày, “Em giờ vẫn chưa ăn trưa sao?”

Nhanh lên một chút, bụng tôi quả thật hơi đói rồi, xoa xoa dạ dày, cười nói: “Vừa nhìn thấy hai người đi từ tiệm cơm Tây ra, anh ăn rồi à?”

Tần Chinh liếc Bạch Vi một cái, đáp: “Được rồi, anh đưa em đi.”

Lúc này cửa thang máy mở ra, Bạch Vi mỉm cười nói: “VẬY TỚ LÊN TRƯỚC, LẦN SAU NÓI CHUYỆN TIẾP.”

Thái độ cô ấy lại rất tự nhiên thoải mái, vẻ mặt Tần Chinh cũng thản nhiên, cửa thang máy khép lại.

“Hóa ra cô ấy là đồng nghiệp mới của anh à, hôm qua cô ấy cũng ở khách sạn, sao anh lại không chào hỏi người ta một tiếng?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Tần Chinh kéo tay tôi ra khỏi thang máy, chẳng có phản ứng đặc biệt gì, chỉ thản nhiên nói: “Không để ý lắm, hôm qua cũng đông người.”

Tôi nghĩ một chút thấy cũng phải, anh không phải loại người sẽ để ý đến người khác, với anh mà nói một chuỗi con số còn bắt mắt, có sức hấp dẫn hơn cả một đồng người.

Vào nhà ăn, Tần Chinh gọi đồ ăn giúp tôi, lại đưa tôi uống một bát canh đặc để lót dạ dày trước đã.

“Vậy anh cũng biết cô ấy là bạn gái Vệ Dực chứ.” Tôi nói, “Hai người quen nhau từ trước à?”

Tần Chinh bấy giờ mới coi là nghiêm túc, hai tay đan vào nhau để trên bàn, chăm chú nhìn tôi, môi mỏng khẽ mím, “Có phải lại nghĩ lung tung rồi không?”

“Em chính vì sợ bản thân suy nghĩ lung tung nên mới đi hỏi anh. Em tự đoán, chưa chắc đã đúng, anh nói cho em biết, cũng không đến mức là phải nói dối đúng không.” Tôi thản nhiên đáp trả, cười nói, “Sao em lại cảm thấy là hai người quen biết từ trước nhỉ?”

Đáy mắt Tần Chinh hiện lên ý cười, cong khóe môi, “Phải, có quen. Bạch Vi là bạn học trung học với anh, sau khi tốt nghiệp thì sang Mỹ.”

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Chả trách! Trước đến giờ anh chưa bao giờ ăn cơm với cô gái khác, hóa ra cũng là đồng hương!”

“Đồng hương ...” Tần Chinh cười khẽ, rất tự nhiên rút một tờ giấy ăn lau khước miệng giúp tôi, lại mỉm cười nói: “Không phải ai cũng vô tâm vô tính như em.”

Phải, là tôi vô tâm vô tính, anh dùng đủ mọi cách từ nói bóng nói gió cho đến nói thẳng mà tôi vẫn mặt dày bám dính lấy anh.

Hồi thứ nhất

Anh nói: “Tớ rất bận.”

Tôi nói: “Không gấp, mai thì thế nào?”

Anh nói. “Mai cũng không rảnh.”

Tôi nói: “VẬY cuối tuần nhé! Cuối tuần chắc là được chứ nhỉ?”

Anh nói. “Có hoạt động đoàn thể.”

Tôi nói: “VẬY bao giờ thì hết bận? Tớ lúc nào cũng rảnh, lúc nào cậu hết bận đều được.”

Hồi thứ 2:

Anh nói. “Tớ không thích ăn cay.”

Tôi nói: “VẬY thì không bỏ tương ớt vào là được.”

Anh nói. “Tớ không thích ăn cơm bên ngoài.”

Tôi nói: “Chúng ta ăn trong trường cũng được, có điều trong trường không có lẩu cay hương vị chính hiệu.”

Anh nói. “Tớ cũng không thích ăn lẩu cay.”

Tôi nói: “Tớ không kén ăn, cậu thích gì tớ ăn cái nấy là được!”

Hồi thứ 3:

Anh nói. “Tớ không muốn ra ngoài ăn cơm với cậu.”

Tôi nói: “Vậy tớ gói lại mang tới phòng ngủ các cậu nhé?”

Anh nói. “Cậu có thể đừng quán lầy tớ nữa không?”

Tôi nói: “Kìa? Đồng hương, tớ đâu có quán lầy cậu đâu?”

Anh nói. “Tớ muốn một mình yên tĩnh một lát...”

Tôi nói: “Được thôi, vậy tớ đi trước.”

Tôi nói là làm, nói đi là đi, thu xếp xong hành lý bèn tham gia một hoạt động dã ngoại, một tuần cũng không quay về trường. Kết quả, vừa quay về trường, tới cửa ký túc đã bị anh tóm được.

Sắc mặt anh xanh mét, nắm chặt cổ tay tôi, lạnh giọng hỏi: “Cậu đi đâu về?”

Tôi hơi ngỡ ngàng, thành thật trả lời: “Tớ đi tham gia một hoạt động dã ngoại.” Bỗng dưng nhớ ra là một tuần rồi chưa được gặp anh, tất cả nhớ nhung đều trào dậy, mừng rỡ kéo tay anh nói đông nói tây, sắc mặt anh càng khó coi, vung tay, xoay người đi mất.

Lòng dạ đàn ông thật là kim đáy biển a. Lúc ấy tôi nhìn bóng lưng anh mà ngậm ngùi, sau mới nghe nói, tôi mất tích được 2 ngày, anh nhẹ thở phào một hơi, đến ngày thứ ba, anh bắt đầu lơ đãng, thấp thỏm. Đến ngày thứ tư thì âm thầm hỏi thăm tin tức về tôi, sau khi biết tôi bốc hơi khỏi thế giới, anh như phát điên lên ra ngoài tìm kiếm.

Thẩm Phong nói, anh lúc ấy là sợ tôi nghĩ quẩn tìm đến cái chết, khiến anh phải gánh tội trên lưng. Nhưng mà nghĩ cẩn thận ra, chưa chắc đã không thể chứng minh một điều. Một điều mà mẹ tôi đã nhiều lần nghiệm chứng -- đàn ông chính là thiếu tự trọng. Bạn đối tốt với anh ta, anh ta không thèm để mất, đợi đến khi bạn xoay người rời đi rồi, anh ta mới hối hận không kịp.

Đáng tiếc đợi đến khi tôi hiểu được đạo lý này, đã là rất lâu. rất lâu sau này rồi. Rất lâu, rất lâu trước đây, tôi ngay cả việc anh không thèm để mất cũng không nhận ra được.

Không nhận ra, chí ít cũng không cảm thấy bị tổn thương, đây chính là niềm hạnh phúc của sinh vật đơn bào.

“Tần Chinh à ...” Tôi cân nhắc một hồi, từ từ mở miệng, “Em có thể nhờ anh một việc không.”

Tần Chinh bỗng cảnh giác liếc tôi một cái, “Việc gì?”

Đã bảo là, ăn cơm làm cho khả năng suy xét chậm lại, nhưng bây giờ người ăn cơm là tôi, không phải anh ...

“Cái bản thảo kia, muốn bổ sung thêm một tấm ảnh chụp của người được phỏng vấn, em đến hỏi ý kiến anh.” Tôi nhìn anh đầy mong đợi, “Không thành vấn đề chứ?”

“Không được.” Tần Chinh không thềm nghĩ ngợi đáp luôn, tôi buồn tủi nhìn anh, nói: “Em đau lòng rồi.” Thấy anh không có phản ứng, lại nói tiếp: “Phụ nữ có thai không thể đau lòng.”

Anh nhắm mắt nghĩ ngợi, không nhìn tôi, cũng không nói lời nào.

Tôi cắn môi, rơm rớm. “Con mẹ số khổ, còn chưa sinh ra đã bị ba coi thường rồi...”

Khóe miệng anh giật giật, tôi bèn gào lên: “Chẳng qua chỉ là một tấm ảnh mà thôi ... hu hu hu...”

Tần Chinh hít sâu một hơi, từ từ mở to mắt nhìn tôi, khoan thai nói: “Chu Tiểu Kỳ, em đây là đang ... lợi dụng thiên tử ra lệnh cho chư hầu sao (*)?”

Tôi vỗ tay ngạc nhiên: “Lời của tướng công quả nhiên là chuẩn!”

Tần Chinh day day mi tâm, bó tay rồi, chỉ có thể nhả ra hai chữ, đồng nghĩa với “chuẩn tấu” đó là “Tùy em”.

Bản thảo kia rốt cuộc cũng có một cái kết tốt đẹp.

Tôi chọn một tấm ảnh lúc Tần Chinh đang làm việc, quả nhiên là lúc đàn ông trông hấp dẫn nhất, tuy rằng chỉ là ảnh chụp cạnh mặt, nhưng đàn ông đẹp hay không, mấu chốt phải xem góc cạnh khuôn mặt, mũi cao thẳng, cằm hơi lộ vẻ lạnh lùng, cặp kính không vành làm bớt đi chút sắc sảo, lại tăng thêm ba phần phong độ của kẻ trí thức.

Hàn Khả nói “Cô không lo là bức ảnh này sẽ dẫn dụ ong bướm sao?”

Tôi có chút phân vân, cuối cùng nói: “Nhưng mà ... đây đã là bức ảnh bình thường, bình thường nhất rồi.”

Hàn Khả chịu không nổi, khinh khỉnh trở mặt, “Cô cũng nên khiêm tốn chút đi!”

Lời này của tôi cũng không phải là nói dối, bởi vì ảnh của Tần Chinh thực sự rất ít, chụp một mình lại càng ít, có vài bức là do tôi dùng cái máy ảnh nhái tính năng mạnh mẽ của mình chụp mấy cảnh thường ngày, riêng tư như vậy làm sao đưa lên báo được. Muốn trách chỉ có thể trách Tần Chinh xoay 360 độ đều không có góc chết, mọi lúc mọi nơi đều đẹp trai ngời ngời.

Sau khi bài báo được phát hành, lượng tiêu thụ quả nhiên như mong muốn lập một kỷ lục mới trong lịch sử, chủ biên cười đến toét, lúc họp còn lần đầu tiên nhắc tên khen ngợi tôi, sau đó tỏ vẻ mọi người nên tiếp tục cố gắng, đạt tới một tầm cao mới.

Rõ ràng, bà ta cảm thấy tất cả các trang báo đều nên đưa tin giải trí, đổi thành tờ E! luôn. Tôi cũng không có nhiều đàn ông để mà cống hiến như vậy.

E!: <http://www.eonline.com/>

Chủ biên lại không biết có được tin tức từ nơi nào, kéo tôi lại nói: “Tiểu Chu Chu à, nghe nói cô và giám đốc khu vực Trung Quốc của truyền thông Vạn Thành là bạn học à!”

Tôi ngạc nhiên nhìn bà chăm chú – chủ biên, bà thật nên làm chó săn đi!

Chủ biên dường như rất là hả hê vì sự anh minh của mình, nâng gọng kính, bày ra nét cười có chút gian xảo. “Đồng chí Tiểu Chu,

đây là nhiệm vụ tổ chức giao cho cô, tuần sau đi làm một bài phỏng vấn Vệ Dực, chất lượng nhất định không thể thua lần trước.”

Phỏng vấn Vệ Dực không khó, khó là chất lượng không thể thua lần trước, tôi nghi ngờ sâu sắc, không biết lần này Tần Chinh còn sẵn lòng viết hộ tôi nữa không.

Nhưng mà làm nghề con cháu, tôi rất là có đạo đức nghề nghiệp, kính cẩn lễ phép nói: “Vâng, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Chỉ vì 3000 đồng ... Chỉ vì 3000 đồng ... Tôi làm con cháu cũng có dễ đâu!

Người đàn ông của tôi có hơn chục triệu, tôi thế mà chỉ vì 3000 đã phải làm con cháu!

Tôi gọi điện thoại cho Thẩm Phong khóc lóc kể lể, bị nó xạc cho một trận. “Thế mới nói mày không tự trọng! Có nhiều tiền như vậy, ở nhà để người ta nuôi thì có gì không tốt?

Tôi thở dài: “Ở nhà một mình chán lắm, mày cũng không phải không muốn cho người ta nuôi sao.”

“Đó là bởi vì không có ai sẵn lòng nuôi tao! Mày tốt số còn không biết quý trọng!” Thẩm Phong hừ lạnh, “Nghe chị mày một lần đi, bỏ cái việc chẳng ăn nhập tí nào kia đi, trước kia là biên tập, bây giờ muốn đổi nghề làm chó săn sao? Đến chỗ tao làm việc vừa nhàn nhả lại có tiền, cũng coi như cùng ngành nghề.”

Nó nói nghe cũng rất hấp dẫn, tôi cũng không phải chưa từng nghĩ đến, nhưng mà làm việc ở tòa soạn thật sự là thanh thoi, cả ngày cắn hạt dưa nhàn nhả buôn chuyện, thật là rất hợp với tôi. Nếu

không phải gần đây, chủ biên lên cơn động kinh, cuộc sống của tôi vẫn rất dễ chịu.

“Thôi đi, mày đừng chọc gậy bánh xe nữa, tao sẽ không đi đâu.”

“Hứ! Với mày mà tao phải thọc gậy bánh xe à? Tao đây là đang giúp đỡ người nghèo nha!” Thẩm Phong lại cực kỳ tàn nhẫn đả kích tôi. Cái gọi là bạn bè thực sự, chính là nói năng không thêm e dè gì cả, dù hơi khó nghe nhưng cũng không khiến bạn bị tổn thương.

Cũng không biết là do nó công kích chưa đủ mạnh, hay là sức phòng ngự của tôi quá tốt.

“Tao nói cho mày một chuyện nhá..” Tôi nhớ tới chuyện lần trước gặp Bạch Vi, bèn nói lại cho Thẩm Phong nghe. Thẩm Phong nghe xong im lặng một lát, sau nói: “Tao nhờ vào!”

Tôi giận dữ nói: “Trong bụng tao còn một đứa vẫn chưa thành niên đây này, mày nói chuyện có thể đừng dùng mấy từ thô tục như vậy không hả!”

Thẩm Phong nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải đang nói chuyện điện thoại chắc nó sẽ phi tới đây cắn véo mặt tôi rồi.

“Mờ ám! Trực giác phụ nữ mách bảo tao, chuyện này nhất định có chuyện mờ ám!” Thẩm Phong chắc chắn, “Chồng mày với Bạch Vi có chuyện mờ ám!”

Tôi sờ sờ cằm, bình tĩnh nói: “Ban đầu tao cũng hơi nghi ngờ, nên tao đi hỏi anh ấy, anh ấy đều đáp thẳng thắn. Chẳng qua chỉ là bạn học cấp 3 thôi.”

Thẩm Phong cực kỳ khinh bỉ: “Mày ấy, thiếu nhạy bén. Anh ta nói cái gì mày cũng tin? Mày muốn uống lén rượu mày có nói cho anh ta không? Anh ta muốn ngoại tình còn có thể thành thật với mày sao?”

“Phong Phong, mày có thành kiến với Tần Chinh. Về mặt anh ấy tự nhiên, không có vẻ nói dối.”

“Anh ta là cao thủ cấp 9, mày là đứa nghiệp dư, mày bị bán có khi còn kiếm tiền về cho anh ta nữa!” Thẩm Phong thở dài,

“Con người đó quá thông minh, còn mày chỉ là con bé ngốc!”

Thành kiến của Thẩm Phong với Tần Chinh đâu phải chuyện ngày một ngày hai. Tôi vẫn tưởng, người như Tần Chinh, không có người phụ nữ nào có thể chán ghét, nhưng Thẩm Phong lại là ngoại lệ. Nói chán ghét thậm chí còn nhẹ, ngay từ đầu đã là chẳng có cảm giác gì với Tần Chinh, chỉ coi anh như tấm phong nền của đại học X. Sau khi tôi gần gũi với Tần Chinh, cả ngày cứ lải nhải bên tai nó, nó có lẽ cũng thấy phiền, liền nảy sinh tâm lý chán ghét. Đợi đến khi tôi với Tần Chinh ở bên nhau, bên ngoài dù nó chẳng thể hiện vẻ bất mãn gì, nhưng trong bụng vẫn ngờ vực đủ điều.

Tôi bèn nói: “Phong Phong à, mày đây là vì quá yêu quý tao mà ghen tị, hay là quá khinh thường tao mà không tin tưởng tình cảm giữa chúng tao?”

Nó dúm tôi một cái, hét một tiếng: “Cút!”

Lúc tôi đến ở cùng với Tần Chinh, nó lại tặng tôi một câu: “Chu Tiểu Kỳ, nếu mày muốn chết thì cứ từ từ mà chịu chết đi!”

Thế chất tôi vốn là cường thụ, dụ thụ, tiểu bạch thụ đấy, thế thì sao? Tần Chinh dù có là cường công, phúc hắc công, quỷ súc công,

không phải vẫn bị tôi đẩy ngã ra đấy sao?

Được rồi, là chúng tôi đẩy ngã lẫn nhau, thay nhau lên trên. (Ách, từ này gốc đam mỹ, thay nhau làm công ạ =.=)

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

8. Chương 15+16

Thẩm Phong thở dài nói: Nếu nói tôi hoàn toàn tin tưởng Tần Chinh, không bằng nói tôi hoàn toàn tin tưởng bản thân mình.

Trước khi đi vào tòa nhà đồ sộ của truyền thông Vạn Thành, tôi đặc biệt sửa sang lại trang phục của mình một chút.

Bộ đồ công sở, tóc ngắn gọn gàng, giày cao 5 phân, rất tốt, rất tốt, nhìn có vẻ rất có sức sống, không dung tục cũng không lạnh lùng, sắc sảo.

Vì lúc trước đã hẹn trước rồi, thư ký bên trực tiếp dẫn tôi vào văn phòng giám đốc. Ở cái nơi phồn hoa đất đỏ này, một người độc chiếm một văn phòng mấy chục m2, thật là xa xỉ a!

“Sau khi chia tay lần trước, tớ vẫn muốn gọi điện thoại cho cậu, sau lại thấy số báo vẫn ra đúng hạn, chắc là Tần Chinh giúp cậu, nên tớ cũng không nhiều chuyện nữa. Lần trước thật xin lỗi.” Vệ Dục lịch sự nhã nhặn, tươi cười dịu dàng.

Qua lại với người như vậy, tôi cũng không thể tùy tiện, có điều cẩn thận mà nói, tôi cũng chưa có lần nào có thể coi là qua lại hân hoi với cậu ta cả.

“Đâu có, đâu có, lần trước là do tớ đi vội quá. Lần này lại phỏng vấn cậu tiếp, hy vọng là không phiền cậu chứ.” Tôi banh mặt cố tươi cười nói chuyện, không biết có phải rõ ràng quá hay không, cậu ấy bỗng dưng nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp. “Không phải cậu nệ như vậy, đều là bạn học cũ với nhau.”

Thực ra tôi rất muốn nói một câu nói thật: Hai ta đâu có quen thân gì đâu.

Có điều cậu ấy tỏ vẻ như thân thiết với tôi lắm ấy, tôi cũng ngại, khách sáo quá không hay.

Tôi rất chuyên nghiệp hỏi cậu ấy mấy vấn đề cũng rất chuyên nghiệp, nhìn có vẻ qua loa, hời hợt, nhưng là tôi tốn một đồng thời gian đi tra cứu tư liệu đấy. Không tra thì không biết, sức ảnh hưởng của truyền thông Vạn Thành còn lớn hơn rất nhiều so với tường tượng của tôi. Xa thì chưa nói, nhưng trong phạm vi thành phố X, cậu ấy gần như một tay bao trọn toàn bộ mạng lưới truyền thông thành phố, hơn nữa hình như còn có quan hệ cực kỳ mờ ám với mấy vị quan lớn ở địa phương. Loại quan hệ này cái báo bé tí như chúng tôi không dám viết, nó là bí mật mà người trong nghề này hiểu rõ trong lòng.

Cho nên nhìn người không thể chỉ dựa vào tướng mạo, Vệ Dục này nhìn qua có vẻ nhã nhặn lịch sự, chưa biết chừng lại làm không ít chuyện mờ ám. Nhà tư bản, đấy mới đích thực là nhà tư bản mỗi lỗ chân lông đều chứa máu tươi và rác rưởi lều phều!

Phỏng vấn xong, vừa lúc tan tầm. Thư ký Vệ Dục tiến vào báo cáo, Vệ Dục cho cô ấy tan làm trước, rồi sau đó quay đầu nói với tôi: “Hai lần gặp trước đâu vội quá, hôm nay tớ mời cậu ăn cơm nhé.”

Tôi ha ha cười nói: “Cậu chấp nhận để tớ phỏng vấn, nên là tớ mời cậu mới phải.”

Cậu ta thế mà không từ chối! Cậu ta thế mà không từ chối!

Tôi nhìn nhầm cậu ta rồi! Tôi cứ tưởng đàn ông đi Porsche đều có chút tinh tế, dễ dàng hiểu ý người khác, tôi cuối cùng cũng biết mình sai rồi, cậu ta chẳng những mặt dày nhận lời mời vờ vịt của tôi, còn không thêm khách khí mà lái xe đến cái khách sạn mà vừa nhìn thấy đã biết là đất chết người.

Tôi ngẩn ngơ nhìn thấy một đàn tiền giấy cứ thế bay về phương Nam, lúc thì xếp thành hình chữ S, lúc lại xếp thành hình chữ B. =))

Mấy tờ tiền mặt trong ví tôi kia chắc là không thể đủ, may mà Tần Chinh còn bắt tôi mang theo thẻ tín dụng của anh nữa.

Tầng cao nhất của khách sạn này là nhà ăn theo kiểu quay tròn, đối diện cảnh đêm đèn đuốc sáng rực, không khí cực tốt, đồ ăn cũng rất ngon, có điều trang trí nhiều quá, thứ thực sự có thể nuốt vào bụng lại chả có mấy. Lần sau phải để Tần Chinh mời tôi đến mới được, dù sao thứ anh có cũng là tiền.

“Không nghĩ được là các cậu cuối cùng vẫn ở bên nhau.” Vệ Dục đột nhiên cảm thán một câu, tôi nghe thấy chả lấy gì làm vui vẻ cả. Tuy rằng lúc cậu ta bỏ đi tôi cũng không thể nghĩ tới chuyện về sau sẽ có kết cục này, nhưng rốt cuộc thì cũng đã xảy ra rồi, sao cậu ta không thể nói câu dễ nghe hơn tí, kiểu như là “Tớ sớm đã biết đôi trai tài gái sắc các cậu cuối cùng cũng sẽ nên duyên mà”.

Mặt tôi bày ra nụ cười: “Đây là duyên phận”

Cậu ta cười cười, "Lần trước nghe nói cậu mang thai, tớ còn hơi giật mình. Các cậu kết hôn bao giờ vậy, sao chẳng ai biết?"

Không biết là vì chúng tôi căn bản còn chưa kết hôn.

"Khụ khụ ... Tần Chinh gần đây hơi bận, qua đợt bận này sẽ chính thức tổ chức hôn lễ, đến lúc đấy nhất định sẽ mời các bạn học cũ." Tôi cười tủm tỉm trả lời. Nếu như không phải cậu ta quá thân nhiên, tôi sẽ nghi ngờ cậu ta không yêu được tôi mà sinh hận, cố ý làm nhục tôi. Loại việc này, người đi Porsche hẳn là không thèm làm chứ nhỉ?

"Đúng rồi, cậu và Bạch Vi bao giờ thì tính chuyện kết hôn?" Tôi quẳng đề tài câu chuyện sang phía cậu ta.

Cậu ta cúi đầu, tay phải cầm ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc rượu vang, khẽ cười nói: "Vẫn còn trẻ, không vội."

Tôi thuận miệng đáp: "Sao có thể không vội, phụ nữ quá 25 thì ngày một xuống sắc, cậu mà không cầu hôn nhanh, không cẩn thận thành cơm thiêu gạo thổi rồi."

Nụ cười cậu ta cứng lại, môi giật giật, nhưng cũng không nói câu nào phản bác.

"Đúng rồi, Bạch Vi còn là đồng hương của tớ nữa chứ!" Tôi giật mình nhớ ra chuyện này, "Thật sự nhìn không ra, cô ấy nói chẳng có chút giọng địa phương nào, nhìn cũng chẳng có mấy nét đặc trưng."

"Cô ấy tốt nghiệp cấp 3 xong đã sang Mỹ rồi, cho nên không bị nhiễm giọng địa phương." Thái độ Vệ Dục khá tự nhiên, "Lúc trước tớ còn muốn giới thiệu để hai người làm quen, nhưng mà hai lần đều quên mất. Cô ấy cũng là bạn học cấp 3 của Tần Chinh nữa."

“Đúng thế, Tần Chinh cũng nói cho tớ biết.”

Vệ Dực hơi ngạc nhiên, vẻ mặt kỳ quái, “Cậu ta nói cho cậu rồi?”

“Phải” Tôi gật gật đầu, gầy gầy mấy món trên đĩa. Ai mà biết ăn cơm Tây cũng thật vất vả -- dùng dao nĩa quả nhiên thật mệt. “Chả trách lần trước thấy họ ăn cơm cùng nhau. Chúng ta xa xứ, khó gặp được đồng hương, khó nén rưng rưng nước mắt a...”

Vệ Dực kinh ngạc nhìn tôi, khóe miệng từ từ cong lên một nụ cười dịu dàng, ấm áp. “Đồng hương à ... Nếu như không phải vì hai chữ này, năm đó cậu sẽ tiếp nhận tớ chứ?”

“Gì cơ?” Tôi bị dọa đến sợ, ngẩng đầu tròn tròn mắt nhìn cậu ta. Sặc, đừng đùa người ta như vậy, trai đã có vợ, gái có chồng cả rồi, trong bụng tôi nữa là người thứ 3 rồi, vốn đang ăn cơm rất yên tâm, thoải mái; bị câu này của cậu ta làm rối lên, suýt nữa đã thấy áy náy!

Vệ Dực nhẹ giọng lắng sang chuyện khác, cứ như lúc trước chưa từng nói câu kia. “Cậu có thai mà vẫn làm việc ở tòa soạn, có quá vất vả không?”

“Không sao, tớ cũng đang định bỏ việc.” Thấy vẻ mặt cậu ta vẫn bình thường, lại thấy thả lỏng một chút, “Tớ nói với người trong nhà rồi, tháng sau sẽ về nhà dưỡng thai.”

Vệ Dực cười nói: “Vậy lúc trước cậu còn bảo mở tiệc cưới sẽ mời bạn học? Chẳng lẽ không tổ chức ở thành phố X sao?”

“Tớ cũng chưa rõ, dù sao thì vẫn tổ chức.” Tôi khế cắn đĩa, ngẫm nghĩ, dựa vào cái tính phô trương của ba mẹ tôi, ít nhất sẽ tổ chức tiệc rượu linh đình ở quê, về phần ở thành phố X, cũng mời vài bạn

học, đồng nghiệp, đều là thanh niên, đơn giản một chút là được rồi. Dù sao Tần Chinh cũng không thích náo nhiệt.

Ăn cũng đã lửng dạ rồi, Vệ Dực gọi người lại thanh toán, tôi ruột đau như cắt mà đưa thẻ tín dụng ra. Vốn Tần Chinh bảo tôi chẳng có khái niệm gì về tiền bạc cả, bây giờ tôi mới biết, người thực sự không có khái niệm về tiền là Vệ Dực. Bữa tối này cậu ta ăn mất hơn nửa tháng tiền lương của tôi rồi!

Gió đêm cuối hè lành lạnh, tôi run rẩy vào trong xe, Vệ Dực mở radio, giai điệu nhẹ nhàng từ từ bay bổng trong không gian, hai người chúng tôi đều không nói gì cả.

“Chu Tiểu Kỳ...” Vệ Dực bỗng lên tiếng, “Nếu có người giấu cậu, lừa cậu, cậu còn có thể lại tin họ, yêu họ không?”

Tôi ngáp một cái, “Theo góc độ triết học mà nói, vấn đề cụ thể mới có thể phân tích cụ thể, cậu nói quá không rõ ràng, tớ không thể cho cậu một câu trả lời chính xác, thuyết phục được.”

Vệ Dực khẽ cười, “Cậu đúng là chẳng thay đổi chút nào cả. Mọi người đều thay đổi, chỉ có cậu ...”

“Lời này cũng na ná như lời mẹ tớ hay nói. “Mọi người đều tiến bộ, chỉ có mày giậm chân tại chỗ!” Tôi bắt chước giọng lúc tức lồng tức lộn của mẹ tôi, chọc Vệ Dực phì cười, “Em trai tớ nói một câu rất có lý, có vài người sinh ra đã mang dáng vẻ như vậy rồi, giống như mẹ tớ, có lẽ sinh ra đã giống như bà thím (*) rồi; lại giống như tớ, có lẽ đến lúc chết vẫn là tính tình như này thôi, nếu đã là heo thì có dắt đi dắt lại cũng không biến thành Thiên Bồng nguyên soái được đâu. Cho nên cậu cũng không cần phải hạ thấp tớ...”

(*) Nguyên văn là obasan: phiên âm từ tiếng Nhật, chi cô, bác.

Vệ Dực nhẹ giọng nói: “Không phải tớ hạ thấp cậu.”

Tôi ợ một cái, hơi hơi buồn ngủ, “Được rồi, tùy cậu. Tớ ngủ một giấc trước đã, đến rồi thì gọi tớ.”

Dọc một đường, tiếng hát cứ quanh quẩn bên tai, Vệ Dực hình như có nói gì đó, có điều tôi nghe không rõ, tận đến khi một cơn khí lạnh xộc đến, tôi mới từ từ tỉnh dậy.

“Đã phiên cậu đưa cô ấy về.” Giọng Tần Chinh còn lạnh hơn cả gió đêm.

Không biết xe đã tới cổng từ khi nào, Tần Chinh mặc âu phục, hình như là đang định ra ngoài, hoặc là vừa từ ngoài về. Cửa xe bị mở ra, Tần Chinh vừa nắm cánh tay tôi, tay kia thì chống trên cửa xe, lúc này thấy tôi tỉnh lại, anh cúi đầu nhìn tôi, trong con ngươi đen láy hình như có áp suất thấp đang lớn vồn.

“Về đến nhà rồi, còn không chịu ra ư.” Giọng Tần Chinh rất nhẹ, tôi vẫn còn ngái ngủ, uhm một tiếng, ra khỏi xe. Vệ Dực ngồi trên ghế lái, vẫy vẫy tay với chúng tôi, mỉm cười nói: “Đưa về an toàn rồi nhé, lần sau gặp lại.”

Tần Chinh gật đầu, không đợi xe rời đi đã kéo tay tôi xoay người lên lầu.

Tôi lão đảo hai bước, nhìn lưng anh nghi hoặc hỏi: “Tần Chinh, muộn thế này anh còn muốn ra ngoài sao?”

Anh không trả lời tôi, tôi thấy cằm anh cau có, môi hơi mím, nhìn có vẻ như là anh đang rất giận.

Ai chọc tức anh?

Chẳng lẽ là tôi?

Một ngày tự kiểm điểm mình 3 lần (*) – tôi có chọc giận anh đâu, tôi có chọc giận anh đâu, tôi có chọc giận anh đâu?

(*) Ngô nhật tam tỉnh ngô thân: câu này vốn của Tăng Tử - một học trò xuất sắc của Khổng Tử: Mỗi ngày ta tự kiểm điểm bản thân ba việc: Làm việc gì cho ai có hết lòng hay không, giao ước điều gì với bạn bè có thất tín hay không, thầy dạy ta những gì, ta có chăm chú nghiên cứu cho nhuần nhuyễn hay không?

“Tần Chinh, anh đang giận em sao?” Vấn đề cao siêu như vậy, vẫn nên quảng cho anh ấy là tốt nhất.

Cửa cách một cái mở ra, lại rầm một cái đóng vào.

Tôi bật đèn phòng khách, anh không nói câu nào đi về phòng ngủ, tôi vội vàng theo đuôi, xem ra chắc là lỗi của tôi rồi.

Gia quy nhà chúng tôi không nhiều, chỉ có 2 điều:

Điều thứ nhất, Tần Chinh vĩnh viễn không phạm sai lầm.

Điều thứ hai, nếu Tần Chinh sai, mời xem lại điều 1.

Nếu không phải Tần Chinh sai, vậy nhất định là lỗi của tôi rồi.

Sắc mặt anh âm u, tôi khúm núm nịnh nọt, dính lấy anh, “Tần Chinh, anh đang giận em phải không. Sao anh lại giận chứ? Giận cái gì nào? Anh nói đi, anh không nói làm sao em biết được? Anh muốn em nhận sai thì anh phải nói chứ. Anh cũng biết là con người

em hơi chậm chạp mà, anh không nói em thật không đoán nổi đâu, nên anh nói đi...”

Lời còn chưa dứt, đã bị anh chặn miệng.

Đôi môi lành lạnh dính chặt lấy môi tôi, hơi thở dồn dập vì tức giận, miệng tôi đang nhếch lên còn chưa kịp khép lại, đã bị anh tiến đánh thẳng một mạch.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, có thể dựa vào ôm hôn lẫn lộn trên giường mà giải quyết vấn đề thì đều chẳng phải chuyện to tát gì. Tôi yên tâm, thả lỏng, lựa ý mà hùa theo nụ hôn của anh, vòng tay ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy, tóc người này còn mềm mại ngoài tưởng tượng, khiến tôi không nhin được mà lùa cả 10 ngón tay vào trong làn tóc.

Hơi thở anh cuối cùng cũng ổn định trở lại, qua trận cuồng phong bão táp, lại thành ra mưa thuận gió hòa, anh cắn nhẹ lên cánh môi tôi, lưu luyến môi tôi, khàn giọng hỏi: “Sao không nhận điện thoại?”

“Hả?” Tôi còn đang trôi nổi giữa không trung, còn chưa kịp phản ứng lại.

Anh khẽ nhéo mặt tôi một cái, hỏi lại: “Sao không nhận điện thoại?”

Tôi nghe răng trợn mắt, cúi đầu cắn ngón tay anh, “Em không nghe thấy”. Bấy giờ mới giật mình nhớ ra, lúc trước vì sợ lúc phỏng vấn bị làm phiền, nên tôi tắt di động, về sau lại quên khởi động lại. Tôi vội vàng lấy di động ra, nói với anh hết thảy mọi chuyện về vụ phỏng vấn Vệ Dục.

Tần Chinh nói: “Anh nhận được tin nhắn thông báo chi tiêu của em, gọi điện thoại cho em lại không có ai nhận, anh còn tưởng em bị cướp.”

“Có cũng là giật tiền, sẽ không cướp sắc!” Tôi cười tủm tỉm trấn an anh, nhìn thấy người lạnh lùng như anh vì tôi mà lo lắng, trong lòng cũng thấy nhộn nhạo cả lên, cả người tê tê.

Kết quả anh nói: “Đêm nay tối trời, khó nói.”

Dáng tươi cười của tôi nhất thời cứng đờ, thấy ý cười lấp lánh trong mắt anh là biết mình vừa bị anh chơi khăm rồi. Vì thế hừ lạnh, nhướn mày, “Giữa ban ngày ban mặt không phải anh vẫn cướp sắc người ta như thường sao?”

Anh ôm tôi vào lòng, cầm tay lên phát tâm tôi, cười thềm một tiếng nói: “Anh không vào địa ngục, ai vào địa ngục.” Tôi còn đang muốn ngẩng đầu cãi lại, lại nghe anh nói, “Lần sau đừng một mình ra ngoài ăn cơm với Vệ Dục.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

" Đừng hỏi vì sao, nghe lời là được.”

Gia quy Tần gia, Tần Chinh mãi mãi không phạm sai lầm. Nghe lời là được ...

Biết Tần Chinh muện như vậy còn vội vội vàng vàng ra ngoài tìm tôi, tôi rất áy náy, vì thế trước khi đi ngủ lại có một màn vuốt ve an ủi, lúc sắp vào giấc ngủ, đột nhiên nhớ tới câu nói kỳ lạ kia của Vệ Dục.

“Vệ Dực hôm nay có hỏi em, nếu có người giấu em lừa gạt em, ta còn có thể lại tin họ, yêu họ hay không.”

Tay anh đang ôm tôi bỗng cứng lại, "Em trả lời thế nào?"

“Vấn đề cụ thể mới có thể phân tích cụ thể được." Buồn ngủ không chịu nổi, tôi nhắm mắt lại, cuối cùng còn nói một câu, "Em tin người yêu em sẽ không lừa dối em.”

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

9. Chương 17+18

“Em, tin, người, yêu, em, sẽ, không, lừa, dối, em.” Thẩm Phong lặp lại từng chữ từng chữ, sau đó phun ra một chữ phát biểu quan điểm: “Hứ!”

Tôi sờ sờ mũi, ha ha cười ngây ngô. “Không đúng à?”

Thẩm Phong lấy đầu ngón tay dí dí đầu tôi, nói: “Chu Tiểu Kỳ, tao giờ mới biết mày là con người thâm hiểm đến vậy cơ đấy!”

Tôi vô tội chìa tay nhún vai: “Nào có, người ta là đủ tiêu chuẩn “năm nói hay, bốn đẹp, ba yêu nhiệt tình”, một lòng vì đảng vì dân, với người thân thì như gió xuân ấm áp, với kẻ địch thì lấy ơn trả oán, mày nói như vậy, cẩn thận tao kiện mày tội phỉ báng nha!”

(Ngũ giảng, tứ mỹ, tam nhiệt ái. Ngũ giảng: ăn nói văn minh, lễ phép, lịch sự, có trật tự, có đạo đức. Tứ mỹ: tâm hồn đẹp, lời ăn tiếng nói dễ nghe, việc làm tốt, điều kiện tốt. Tam nhiệt ái: nhiệt tình yêu Đảng cộng sản, yêu tổ quốc, yêu xã hội chủ nghĩa - ặc ặc. Nguồn: baidu)

Thẩm Phong hơi híp mắt nhìn tôi, hừ hừ cười lạnh: “Bây giờ tao bỗng nhiên cảm thấy Tần Chính cũng không dễ sống a. Dựa theo câu kia của mày, người yêu mày sẽ không lừa mày, vậy người lừa mày chính là không yêu mày, mày đây chính là ngoắt một cái tạo áp

lực cho Tần Chinh a? Như này, nếu anh ta dám lừa mày nửa câu, một chữ thôi, là đã đeo cái tội “không yêu” kia rồi, trong bụng mày còn có đứa bé, đến lúc đấy anh ta không phải tùy mày xử sao!”

Tôi thở dài nói: “Phong Phong, mày nói sai rồi. Giữa vợ chồng, vốn nên thẳng thắn với nhau, tao cũng chưa bao giờ lừa anh ấy!”

“Đấy là vì mày không lừa nổi anh ta...” Thẩm Phong vô lương tâm vạch trần sự thật, “Huống chi cái loại người như mày trong lòng có chuyện gì đều viết hết lên mặt, đơn giản như 4 phép toán trong phạm vi từ 0 đến 10, không chứa phép giao hoán, phân phối hay kết hợp nào cả; anh ta là người chơi cờ phiêu, chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu mày từ trong ra ngoài rồi!”

Tôi len lén lau mồ hôi, khiêm tốn nhận phê bình.

“Tần Chinh lại không như vậy, dựa vào đầu óc của mày, có lẽ dù anh ta ở bên ngoài trăng gió thỏa thuê, mày cũng chẳng nhận ra nổi, anh ta lại có khuôn mặt thần nhiên trời cho làm ưu thế, sẽ chẳng bao giờ mấy may có lấy tí biểu cảm chột dạ, áy náy nào; bốn chữ “trang nghiêm đạo mạo” sinh ra là để miêu tả anh ta, cho nên quan hệ giữa chúng mày là không ngang hàng, không bình đẳng.” Thẩm Phong nhéo nhéo hai má tôi, cười tủm tỉm nói: “May mắn là mày cũng hiểu cái thân mày, biết là khả năng bịa chuyện không thể hơn anh ta được, cho nên bì với anh ta về độ thành khẩn, điểm này thì anh ta tuyệt đối không sánh được với mày. Trời muốn đổ mưa, thiếu nữ muốn lấy chồng, ông xã muốn đi tòm tem, nếu thật đã xảy ra rồi, mày cản cũng không nổi, nhưng tuyệt đối giữ lấy ưu thế về đạo đức a! Anh ta sẽ hoàn toàn biến thành một tên cặn bã! Chu Tiểu Kỳ, không hổ là chị em tốt của tao, không đến nỗi hoàn toàn ngốc ngếch!”

Tôi ngó người 1 lát, ngửa mặt lên trời thở dài: “Phong Phong, tâm lý mày không sáng sủa lên tí được sao!

Nó hất hất mái tóc xoăn bày ra vẻ quỵn rũ ngời ngời, liếc tôi một cái, cười nói: “Mày mắc nợ gì mặt trời sao?”

Ôi chao ... tôi vẫn nên cúi đầu uống trà thôi ... Theo cách nó nói, tôi không nên bì với nó về độ ăn nói cay nghiệt, chứ còn so về đoan trang nhã nhặn thì tôi thắng chắc rồi.

Văn hào Lỗ Tấn từng nói, “tôi không bao giờ đem những ác ý tồi tệ đổ lên đầu người Trung Quốc cả”. Phong Phong nhà tôi, thật không có tinh thần Ngũ Tứ gì cả!

Muốn biết thêm về phong trào Ngũ Tứ có thể click vào đây

“Chu Tiểu Kỳ, đừng có trốn!” Thẩm Phong nhào đến giày xéo hai má tôi, vỗ béo được ra tí thịt nào cũng chỉ sưng tay nó thôi. “Đồng nghiệp của chồng lại cũng là bạn học cấp 3, bây giờ mày lại về nhà, không sợ vị hôn phu thay lòng đổi dạ sao?”

Tôi hất tay nó ra, trừng mắt nó, càu nhàu: “Tao muốn tin tưởng Tần Chinh, mày lại mắng tao có mắt như mù. Được thôi, nếu Tần Chinh không trọn đạo làm chồng, là một kẻ cặn bã, chứng minh mắt nhìn người của mày sáng suốt, vậy cũng tốt, đỡ được 1 khoản tiền kết hôn, lại giảm được khoản phí li hôn. Tự tao nuôi con trưởng thành là được!”

“Chẳng cái đại nào giống cái đại nào!” Thẩm Phong thở dài một hơi, “Mày thì có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền? Mày sinh con xong rồi thì sao? Mày có biết nuôi một đứa trẻ tới khi trưởng thành tốn bao nhiêu tiền không? Chỉ dùng toàn tờ 100 đồng xếp lại cũng

phải cao bằng Diêu Minh rồi đấy! Phá thai đi, chắc chắc là anh ta phải bồi thường, muốn sinh con, lại càng phải bắt anh ta bỏ tiền nuôi dưỡng! Anh ta làm chuyện có lỗi với mày, mày sao có thể dễ yên cho gia đình anh ta được, phải cắt đứt dòng giống nhà anh ta, cho dù có ở cùng con ả nào rồi, cũng không thể để nó chiếm được 1 đồng 1 cắc nào, tốt nhất là bỏ thuốc cho anh ta tuyệt tử tuyệt tôn luôn, đừng để anh ta có thêm đứa con nào nữa!”

Diêu Minh: (tiếng Hoa: 姚明; sinh ngày 12 tháng 9, 1980) là cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đã giải nghệ, lần cuối cùng anh chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association (NBA). Ở mùa giải cuối, anh là cầu thủ có chiều cao cao nhất chơi cho NBA, 2.29 m (Nguồn wikipedia)

Kiếp trước, Tần Chinh nhất định là đã xới tung cả phần mộ tổ tiên nhà Thẩm Phong lên rồi ... Người chứng mắt khi thấy tôi và Tần Chinh ở bên nhau không ít, nhưng phản ứng dữ dội nhất là Thẩm Phong. Nhìn nó nói đầy vẻ căm phẫn thế kia, cứ như người đàn ông của tôi đã ăn vụng bên ngoài thật rồi ấy -- nó rốt cuộc là hận Tần Chinh, hay vẫn là yêu tôi a ...

Tôi không biết làm sao bèn an ủi nó: “Phong Phong, làm người phải tích cực lạc quan lên một tí, đừng nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu nhất như thế, nhớ đâu người tình bên ngoài của Tần Chinh là đàn ông thì sao?” :-s

Thẩm Phong ngẩn người, úp mặt thở dài một tiếng, bất lực nói: “Chu Tiểu Kỳ, bà đây thật lòng tính toán hộ mày, cô nàng Bạch Vi kia, tao thật cảm thấy mờ ám! Đừng tưởng cô ta lịch sự, hiểu biết; bộ dạng trí thức vô hại từ đầu đến chân; đầu năm nay, hai chữ “người xấu” đâu có viết trên mặt! Hãy nghĩ đến vụ “Chartered nữ” (*)

mà xem! Trừ mày ra, người đàn ông của mày trước giờ đã một mình ăn cơm với người phụ nữ nào chưa?"

“Đó là vì chúng tao đều là đồng hương!” Tôi nói một cách chắc chắn.

Thẩm Phong không còn gì để nói, đứng lên, xoa xoa đầu tôi nói: “Vậy tốt nhất là mày hãy cầu khẩn cho cô đồng hương kia không đâm mày một nhát từ sau lưng đi.”

Tôi biết Thẩm Phong đang nghĩ gì, nó cảm thấy lúc đầu Tần Chinh đối xử với tôi khác mọi người chỉ đơn giản là vì da mặt tôi dày, lại nhiệt tình như lửa, anh ấy khó lòng mà từ chối tình cảm nồng hậu, nên cứ như thế từng tí từng tí bị tôi hạ gục. Theo như lời Thẩm Phong, da người khác dày lắm thì cũng chỉ có thể chống đạn, da tôi thì ngăn được cả phóng xạ nữa kìa ... (Theo như tớ biết chất có khả năng chống phóng xạ tốt nhất là chì ;)))

Ăn xong cơm trưa, Thẩm Phong lái xe đưa tôi về tòa soạn. Tôi thắt dây an toàn, chân thành sâu sắc nói với nó: “Phong Phong, tao cảm thấy mày có thành kiến với Tần Chinh, là vì muốn tìm một chỗ bất mãn để phát tác, cho nên nhìn thấy con gián thành đôi thành cặp mày cũng muốn đập chết cho bỏ ghét! Tuần sau tao về nhà, hay mày cùng về với tao đi, tao chiêu đãi mày, tiện thể giới thiệu cho mày vài người đàn ông tốt.”

Thẩm Phong đầu tiên là giáng cho tôi một quyền “sao bay đầy trời”, sau đó mới hất tóc ra về lạnh lùng, quyến rũ nói: “Để tao về xem lại lịch trình công tác phát.”

Lúc này lại đến phiên tôi trợn trắng mắt.

“Tao sắp xếp công việc xong, hai tuần sau là có thể tự cho mình nghỉ phép dài hạn, đến lúc đấy bay đến tìm mày.” Cát di động lại, Thẩm Phong còn rất hài lòng nói, “Tao còn chưa về quê mày bao giờ. Nơi địa linh nhân kiệt như vậy, có thể sản sinh ra người như Tần Chinh, lại còn có thể xuất ra cái thứ như mày!”

Tôi cười hì hì, với cái chiêu bài đả kích của Thẩm Phong luyện mãi cũng quen rồi.

Con người tôi đây ... bởi vì hoàn cảnh gia đình hơi hơi đặc thù, lúc trước vẫn chẳng thể có nổi một người bạn thật lòng. Lên đại học, lại vì Tần Chinh và Vệ Dục mà trở thành kẻ thù chung của đám nữ sinh, cho nên bạn bè vẫn vô cùng ít ỏi. Chỉ có Thẩm Phong, đối xử với tôi là thật lòng nhất! Bạn tốt không chê ít, một người bạn chân thành là đủ rồi!

Thẩm Phong đưa tôi về tận nơi rồi mới đi, vừa vào văn phòng, Hàn Khả đã bấu môi nhìn tôi. “Diệt Tuyệt tìm cô.”

Nói thế là bởi, cứ khi nào sắc mặt chủ biên cực kỳ khó coi, Hàn Khả sẽ gọi bà ta là Diệt Tuyệt.

Chắc là ai cũng biết Diệt Tuyệt sư thái trong Ý Thiên Đồ Long ký rồi nhỉ, diệt tuyệt có nghĩa là giết sạch ;))

Tim tôi nảy lên một cái, làm con cháu đã lâu, cảm xúc còn chưa điều chỉnh lại được, nhìn thấy chủ biên vẫn khúm na khúm núm như nhìn thấy lão gia, nhị đại gia vậy.

Tôi gõ cửa văn phòng chủ biên, cười lấy lòng hỏi: “Chủ biên tìm tôi có việc gì?”

Bà ta hạ giọng kính, một đôi mắt ti hí âm u nhìn tôi một lúc, bỗng nhiên mặt biến sắc, lại hòa nhã cười với tôi một cái.

“Chu Tiểu Kỳ, tại sao lại đột ngột từ chức vậy?”

Tuyệt không đột ngột, bụng tôi đã hơi nhô lên rồi, đã sớm nói trước là sẽ về nhà dưỡng thai, thư từ chức là buổi sáng mới đưa cho bà, chẳng qua là lúc đấy bà không ở đây thôi.

“Tôi giờ đang mang bầu, không thể làm việc lâu với máy tính, cho nên chỉ có thể từ chức thôi.”

“Chuyện này thì có gì đáng lo, sau này cô phụ trách phỏng vấn là được!” Chủ biên tự dưng biến thành người ăn nói thật dễ nghe.

“Aizz” Tôi hiểu rồi, bà coi trọng tôi!

Từ sau hai kỳ phỏng vấn Tần Chinh và Vệ Dục, lượng tiêu thụ tờ báo của chúng tôi tăng vọt, chủ biên hai mắt lấp lánh như phát hiện được mỏ vàng, phát huy cao độ tinh thần chó săn, tìm kiếm thanh niên ưu tú trong phạm vi toàn thành phố, chuẩn bị mở chuyên mục Vương lão ngũ. Mà hai đương sự kia cũng biến thành người bị hại, bị đủ các loại thư tín quấy rầy khổ không nói hết. Tần Chinh nói, công ty anh ấy gần đây số người vào làm tăng vọt, chú bảo vệ cũng tỏ vẻ, dạo này hay có mấy kẻ không rõ danh tính lờn vờn quanh công ty.

Hộp thư của tòa soạn chúng tôi cũng tràn ngập các loại tin nhắn ve vãn, cùng với đó là một đám hỏi cổ phiếu, nguyên nhân là bởi, trong bài phỏng vấn trước Tần Chinh đã đáp ứng yêu cầu của tôi, dự báo một chút về thị trường cổ phiếu, đề cử hai mã cổ phiếu, kết

quả là nói trúng phốc, hai cổ phiếu kia cứ thế mà tăng vọt, cứ như là cả đời bám chặt trên bảng mã cổ phiếu tăng giá luôn ấy.

Tôi tự hào nói với Thẩm Phong: “Người đàn ông của tao thật có khả năng a!”

Thẩm Phong cười nhạo, nói: “Có khả năng hay không chỉ có mình mày biết.”

Với lời này của nó tôi cũng chẳng có hành động nào đáp trả chính thức hay không chính thức cả, hứng thú của chủ biên với Tần Chinh rõ ràng đã qua rồi, bây giờ là bà nhìn trúng tôi – bà ta bỗng nhiên phát hiện, tôi mới là mỏ vàng của bà! Ngay cả Tần Chinh, Vệ Dục mà cũng tóm được, còn cái gì không thể? Trên dưới mấy khóa sinh viên đại học X chúng tôi, một bộ phận lớn tung hoành ngang dọc khắp các ngành các nghề. Tiền không cần nhiều, đủ sung túc là được rồi; chức vị không cần cao, đủ vang dội là tốt rồi. Chỉ cần là tuấn kiệt, có tài có mạo, có thể tạo điều kiện cho các cô nàng vô tri tự sướng, như vậy lượng tiêu thụ được bảo đảm rồi.

Sống tới 25 năm, lần đầu tiên trong đời được người ta khẳng định giá trị, đáng tiếc lại quá ngắn ngủi, tôi còn chưa kịp tử tế thưởng thức cái loại cảm giác tự hào này, lại chỉ có thể không biết làm cách nào ngoài từ chức.

Chủ biên dây dưa lôi kéo, tôi tỏ thái độ kiên quyết, bà rút cuộc đau lòng đứt ruột buông tay, còn trả cho tôi ba tháng tiền lương làm tiền thưởng, chuyện này làm tôi cảm thấy thực ra bà ta cũng không già cõi đến vậy, nhìn qua tuyệt không giống người 39 tuổi, chắc chỉ mới 38 thôi!

Trong buổi chia tay, Hàn Khả than ngắn thở dài, hỏi tôi: “Cô sinh con xong liệu còn quay lại không?”

“Khó nói trước, đây là chuyện của 8 tháng sau kia mà, không nói chắc được.” Tôi vỗ vỗ vai, an ủi cô ta, “Đau lòng ảnh hưởng đến thân thể, cô cũng không cần quá nhớ nhung tôi mà làm gì.”

Cô ta thở dài, “Trong khoảng thời gian ngắn, chúng tôi không gom đủ người chơi mạt chược, chỉ có thể đấu địa chủ rồi ...”(landlords: chơi bài tú lơ khơ)

Tôi: "..."

Vẫn là câu nói kia của Tần Chinh: Tòa soạn các cô bao giờ thì đóng cửa?

"Chartered nữ" : Tra đả nữ (渣打女)

Tra đả vốn là phiên âm từ charter

Ở đây là liên quan tới 1 vụ khá âm ỉ trên mạng TQ 2010 (truyện này được viết năm 2010 nhé)

Cụm từ này xuất phát từ 1 vụ trao đổi thư từ trên mạng mà sau này trở thành một từ phổ biến trên baike.baidu.com

Một cô cán bộ cấp cao của một ngân hàng (credit suisse) đã gửi thư cho tất cả bạn bè đồng nghiệp tố cáo hành vi phản bội của chồng và nhân tình, tiểu tam và chồng cô ta lại chia nhau viết thư hồi âm, muốn cô này ngừng dây dưa để ly hôn. Vốn là một vụ tranh đấu với tiểu tam – việc máu chó rất thường gặp nhưng quan trọng ở đây là vì 3 vị nhân vật chính này đều là cán bộ tài chính cao cấp, thư đến thư đi đều viết bằng tiếng Anh (sự việc này diễn ra ở TQ, nv chính

cũng là người TQ luôn nhé), dùng các kiểu ngữ pháp tao nhả để mà làm công cụ chiến đấu trong tam giác tình yêu, khiến cộng đồng mạng được mở rộng tầm mắt, cũng đặt tên cho sự kiện này là "cô cán bộ Credit Suisse đấu lại tiểu tam" (Thụy Tín nữ đấu tiểu tam)

Khái quát:

Người vợ là quản lý cấp cao của Credit suisse, ông chồng là chủ của Standard Chartered Bank, còn cô nhân tình là nhân viên. Ông chủ và nhân viên có gian tình, bà vợ viết thư bằng tiếng Anh gửi cho tiểu tam, cũng cc cho tất cả mọi người trong công ty.

Sau khi đã được mở rộng tầm mắt, mấy netizen ngứa tay còn dịch ra phiên bản Nam Kinh, bản Bắc Kinh, bản Thượng Hải đăng lên diễn đàn, có người còn lấy những bức thư tiếng Anh này làm ví dụ giảng giải ngữ pháp tiếng Anh cấp 4 hay cấp 6. :))

Trên mạng gọi đây là "Thụy tín nữ đấu tiểu tam", Nữ nhân vật chính vì đồn là làm trong Credit suisse nên được gọi là "Thụy Tín nữ", lấy tên trong các bức thư là Lily, tiểu tam nghe nói làm ở Standard Chartered bank nên được gọi là "Tra đả nữ" (Chartered nữ), trong thư lấy tên là Diane, nam chính một mực lấy tên là Yale, đồn là cũng làm tại Standard Chartered bank.

Bạn nào muốn được đại khai nhãn giới thì có thể click vào đây:

Thư tiểu tam pk bà vợ

Thư bà vợ viết cho tiểu tam

Chương này chú thích thôi cũng mệt

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

10. Chương 19+20

Lần này về nhà, ba mẹ nói không cần mang thứ gì về hết, người về là tốt rồi, nhưng tôi vẫn tính chuẩn bị chút quà đơn giản, sau khi từ chức, thừa thời gian lên đường mua sắm.

Vì đang là giờ làm việc, không chỉ Tần Chinh phải đi làm, Thẩm Phong vì hẹn về thăm quê tôi nên cũng phải tăng ca, tôi ngẫm nghĩ, quyết định vẫn nên một mình dạo phố, đợi mua đủ các thứ rồi thì gọi Tần Chinh tới đón.

“Chu Tiểu Kỳ?” Đang dạo trên tầng hai siêu thị bỗng dưng nghe thấy có người gọi tên mình, tôi quay đầu lại nhìn bốn phía một lúc, cuối cùng cũng nhận ra người gọi tôi là ai.

Bạch Vi.

Từ sau hôm gặp cô ấy ăn cơm cùng Tần Chinh, tôi cũng không gặp lại lần nào nữa. Tóc cô ấy đã tỉa bớt một chút, nhìn qua có vẻ sắc sảo linh hoạt; cô ấy vẫy vẫy tay với tôi, động tác kia nhìn thật Tây, thật quyến rũ; tôi cũng học theo vẫy vẫy tay, nhìn qua gương thử đồ của cửa hàng bên cạnh mà nói -- có vẻ giống mèo cầu tài.

Quả nhiên người ta là rùa biển, tôi là đế nhũ... oa oa oa oa ...

“Khéo quá!” Bạch Vi mỉm cười bước tới, nhìn lướt qua cái túi trong tay tôi, “Sao lại một mình đi mua đồ thế này?”

“Mai tôi phải về nhà rồi, nên ra ngoài mua tí quà mang về, đều là chút đặc sản.” Tôi cười cười, “Hôm nay cô không phải đi làm sao?”

Bạch Vi lắc lắc đầu cười nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi, đã hẹn bạn rồi, cho nên xin phép nghỉ, vừa mới đi đặt quần áo ở hiệu may, giờ đang chuẩn bị ăn cơm trưa.”

Tôi nháy mắt trêu chọc: “Hẹn Vệ Dực phải không?”

Bạch Vi ung dung nói: “Phải”

Việc này chắc Thẩm Phong nhìn lầm rồi đi. Vệ Dực – tên công tử tam tài kia, kim quy tế tốt như thế, cùng với Bạch Vi là một đôi trai tài gái sắc, Bạch Vi làm sao có thể có chuyện mờ ám gì với Tần Chinh được!

“Không biết là sinh nhật cô, tôi không chuẩn bị quà, hay là để tôi mời cô ăn cơm trưa nhé!” Tôi nhiệt tình đề nghị.

Bạch Vi cũng không xấu hổ, cười nói được, để tôi chọn một tiệm cơm Tây.

“Ngại quá, bây giờ tôi có bầu hơn ba tháng rồi, không thể ăn cay.” Tôi cười cười với cô ấy, “Nghe Tần Chinh bảo hai người là bạn học cấp 3, vậy chúng ta cũng là đồng hương rồi, cô chắc là ăn cay được chứ.”

“Được” Ánh mắt Bạch Vi hơi cong lên, cười nói, “Tôi cũng là người không cay thì không thích, nhưng sau khi qua Mỹ rồi thì cũng rất ít khi được ăn vị cay chính tông nữa, dần dần cũng quen.”

“Người ở vùng chúng ta làm sao có thể không ăn cay được!” Tôi lắc lắc đầu, “Ớt nguyên quả cũng trực tiếp làm đồ ăn vật!”

Bạch Vi mỉm cười nói: “Cũng không nhìn ra là cô thích ăn ớt như vậy. Thực ra, người vùng đó cũng không phải ai cũng có thể ăn cay, tôi nhớ Tần Chinh một chút cũng không đựng đến. Hồi trước, mỗi lần họp lớp đều chiều ý cậu ấy, gọi mấy món hoàn toàn không có ớt, bây giờ chắc cô cũng phải chiều theo ý cậu ấy nhỉ.”

“Ôi chao ...” Tôi chớp chớp mắt, “Anh ấy thật không ăn được cay sao? Hồi năm nhất đại học, anh ấy còn cùng tôi đi ăn lẩu cay nữa kìa. Hơn nữa, tôi xào rau đều cho ớt, anh ấy cũng không nói gì a...”

Tôi chiều anh ấy? Chẳng lẽ trước giờ anh ấy vẫn chiều theo ý tôi?

Bạch Vi nhú mày, nụ cười trên khóe môi có chút ý tứ sâu xa. “Thế sao? Xem ra người thật sự là rất dễ thay đổi, nhất là khẩu vị, ăn thử vài lần cũng có thể thay đổi. Giống như tôi đi Mỹ, khẩu vị cũng thay đổi rồi.”

“Tôi cảm thấy chắc cả đời này cũng không cai nổi vị cay mất.” Tôi bó tay nhún vai.

“Không thử làm sao mà biết được?” Bạch Vi liếc qua cái bụng đã hơi nhô lên của tôi, thực ra tôi mặc đồ rộng thùng thình, không lộ lắm. “Cô bây giờ mang thai mà không thể ăn cay, có lẽ kiên trì đến 10 tháng rồi, cũng sẽ quên đi cảm giác đó thôi.”

“Đôi lúc bỏ được hay không bỏ được đều chỉ là vì thiếu động lực khiến cô kiên trì, hoặc là thiếu áp lực ép cô từ bỏ mà thôi.” Bạch Vi nói những lời sâu sắc, thâm thúy này cứ như người từng trải vậy, tôi

chỉ có thể yếu ớt đáp trả một câu: “Tôi cảm thấy ... để tốt cho mình, nếu cần thiết thì cũng phải bỏ thôi ...”

Quả nhiên là mấy vị tinh anh IQ cao thật dễ biến thành mấy kẻ anh hùng mắc bệnh tâm thần, chẳng qua chỉ là chuyện ăn ớt thôi sao, cần phải phức tạp như vậy làm gì?

Bạch Vi cười cho qua, cũng không dây dưa nhiều, lại nói với tôi về chuyện gia đình.

“Cô vốn học ở trường trung học nào vậy?”

“Ngũ Trung.” Tôi cảm thấy có hứng thú với chuyện này, cuối cùng cũng vui vẻ tán gẫu với cô ấy, “Cô và Tần Chinh đều học ở Thất Trung nhĩ, là bạn cùng lớp ư?”

“Phải, sau khi phân ban thì cùng lớp. Hóa ra cô học Ngũ Trung, chẳng trách lúc trước chưa từng nghe thấy tên cô.”

Tôi trải tay ra thờ dài nói: “Cho dù tôi học Thất Trung, cô cũng sẽ không nghe thấy tên tôi đâu. Cô và Tần Chinh, đều là nhân vật phong vân trong trường học, tôi lại chỉ là một hạt cát chẳng đáng để mắt trong đám quần chúng mà thôi.”

Bạch Vi ha ha cười: “Cô quá khoa trương rồi, Tần Chinh thì đúng là quá kiệt xuất, còn tôi cũng chỉ là quần chúng mà thôi. Cô cũng được nghe đại danh của cậu ấy nhĩ.”

“Ôi chao, đương nhiên, anh là vị thần của các kỳ thi, đám chúng sinh chúng tôi trước mỗi lần thi giữa kỳ, cuối kỳ đều phải bái anh ấy. Bái Tần Chinh, không bị trượt!” Hai tay tôi kết hình chữ thập, thành kính nhắc lại hai câu đó, sau đó lại nản lòng nói, “Không linh, vẫn trượt rất nhiều lần ...”

Nghe nói giấy khen ở nhà Tần Chinh đều dùng làm giấy nháp, huy chương ở nhà Tần Chinh đều dùng để chèn góc bàn, nhưng đó đều là chuyện bình thường, huy chương, giấy khen thì đám người ở trường nào cũng có, nhưng sự kiện thực sự chứng minh anh là siêu thần hạng nhất, là dựa vào thành tích gần như hoàn hảo trong cuộc thi toán cấp tỉnh mà đội vòng nguyệt quế bỏ xa người xếp thứ hai hai mươi mấy điểm.

Tần Chinh thật giống như một huyền thoại.

Sau khi ở chung với anh tôi cuối cùng cũng biết, huyền thoại bỏ xa người xếp thứ hai 20 mấy điểm, cũng có thất tình lục dục, đến khi trời tối, đêm trăng tròn, cũng sẽ biến thành cảm thú – đôi khi trăng không tròn, trời chưa tối cũng đã biến thành cảm thú rồi.

Nghe tôi miêu tả Tần Chinh sinh động như vậy, Bạch Vi che miệng cười không ngớt. “Cô có bao nhiêu là yêu bao nhiêu là hận cậu ấy a! Ở bên cậu ấy, áp lực không lớn sao?”

“Rất lớn.” Tôi đau xót nói, “Anh ấy hơi nghiêm sạch sẽ, tôi vốn rất lười thôi, đều là bị anh ấy buộc phải cải tà quy chính.”

Bạch Vi ngẩn người, “Ý tôi là ... cô không cảm thấy cậu ấy quá xuất sắc, nên bị áp lực lớn sao?”

Tôi cũng ngẩn người, “Anh ấy xuất sắc, sao tôi lại phải thấy áp lực nhỉ?”

Bạch Vi như muốn giải thích căn kể kiểu 1 cộng 1 bằng 2 vậy, lại nói thêm: “Bởi vì ... nếu như một bên quá xuất sắc, thì bên còn lại chỉ ít cũng nên đuổi kịp bước tiến của người kia, như vậy mới không

làm vương chân nhau, quan hệ vợ chồng, địa vị trong gia đình mới có thể ngang hàng được ..."

Tôi cảm thấy Vệ Dục thật quá bất hạnh, gặp phải một vị anh hùng thần kinh như vậy, cả đời đều phải chạy đua marathon với vợ, cậu ta sống mệt mỏi biết bao a!

Đương nhiên những lời như này tôi không dám nói với bà chị Bạch Vi đây, nhưng rõ ràng là chúng tôi không chung một bầu trời rồi, nếu như để cho cô ấy biết suy nghĩ thực sự của tôi, có khi cô ấy còn mắng tôi làm thụt lùi chủ nghĩa nữ quyền, đào bới chân tường xã hội chủ nghĩa.

Vì thế tôi hề hề nói: "Cô nói rất có lý, nhưng mà gia đình cụ thể, cụ thể phân tích mới là phương pháp luận của triết học, tôi và Tần Chinh như vậy rất tốt, anh tốt mà tôi cũng tốt."

Khóe miệng Bạch Vi giật giật một chút, cười gượng hai tiếng: "Vậy sao?"

Tôi cảm thấy bản thân mắc chứng sợ hãi các vị tinh anh, Tần Chinh nhà chúng tôi còn có vẻ bình dị dễ gần, chưa bao giờ nói những lời trôi nổi trên mây trên gió chẳng thấy bến bờ như vậy, từ khi theo tôi rồi, anh nói chuyện cũng ngày một thô鄙, càng ngày càng có vẻ bình dân.

Sau khi chia tay Bạch Vi, lại đi dạo trong siêu thị một lát, căn giờ xấp xỉ rồi mới gọi điện bảo Tần Chinh đến đón tôi, mang theo túi lớn túi nhỏ về nhà.

Buổi tối, Tần Chinh nhú mày nhìn tôi sắp xếp vali hành lý, nói: "Chu Tiểu Kỳ, em đây là về nhà, hay là chuyển nhà vậy?"

“Em đi lần này cũng không biết bao lâu, bảo là chuyển nhà cũng chẳng quá lời đâu ...” Tôi thở dài thật dài, xoay người dụi dụi vào hõm vai anh, “Yên tâm, em sẽ chữa lại mấy thứ cho anh ngắm vật lại nhớ người .”

Anh véo véo mặt tôi, cười thầm một tiếng, nói: “Nhớ phải gọi điện thoại mỗi ngày, không được chơi máy tính thường xuyên, không được ngủ muộn, không được ăn cay.”

“Được, em biết rồi, Đảng và nhân dân đang giám sát!” Tôi đẩy tay anh ra, lại kiểm tra lại hành lý lần cuối, anh ở bên cạnh nói: “Lên máy bay rồi phải tự cẩn thận một chút, xuống máy bay thì gọi điện ngay cho anh.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, “Tần Chinh, anh trở thành người lái nhai như vậy từ lúc nào thế?”

Tần Chinh day day mi tâm, thở dài, “Chắc là từ sau khi rơi vào tay em.”

Tôi đây nên đặc ý hay nên áy náy đây?

Sau khi kiểm tra hành lý xong, tắm xong đã hơn 11h. Vé máy bay ghi là 3h chiều, anh cũng đã xin phép nghỉ đưa tôi ra sân bay, bởi vì cũng không gấp, cũng không cần dậy quá sớm, anh dựa trên giường xem tạp chí, để mặc tôi trên ghẹo anh, chỉ thản nhiên quăng ra một câu: “một vừa hai phải thôi.”

Cũng coi như đã yêu nhau nhiều năm thế rồi, mà anh còn không hiểu tôi đây nào có biết thế nào là một vừa hai phải đâu. Tuy là đã qua giai đoạn nguy hiểm là ba tháng đầu mang thai, nhưng anh vẫn còn lo lắng cho cơ thể của tôi nên không có đụng vào tôi. Mà tôi đây

lợi dụng thiên tử hiệu lệnh chư hầu, cho dù có trêu chọc anh ra sao đi nữa, anh đều chỉ có thể bó tay mặc tôi muốn làm gì thì làm.

Cái lợi lộc này, chỉ có trong 10 tháng thôi a! Đây chính là cái gọi là có hoa thơm hái được thì tội gì không hái ...

Đóa hoa kia cuối cùng bị hái đến nổi giận, gấp sách lại, bỏ kính xuống, bất đắc dĩ thở dài: “Chơi đã chưa ...”

Anh cận thị có 2-3 độ, chỉ lúc làm việc mới đeo kính, tăng thêm vài phần ung dung, phong độ của kẻ trí thức, lúc bình thường không đeo kính, nhìn người nhìn vật sẽ hơi mờ, bởi vậy bất giác đôi mắt sâu thẳm kia sẽ nhú lại, nhìn đối phương chăm chú, lúc đó ngấm anh lại có loại mê hoặc khiến tim người ta đập thành thịch. May mà bình thường anh ở công ty đều đeo kính, không đến mức làm các đồng nghiệp nữ hiểu lầm lại khiến tâm hồn thiếu nữ đắm chìm không thoát ra được.

Thực ra, dù không hiểu lắm, tâm hồn cũng dễ dàng chìm đắm đi ...

Tôi nhìn chăm chăm con người gần như màu trà của anh, nghiêm nghị nói: “Lúc em không ở nhà, anh sẽ không đi ăn vụng chứ?”

Đuôi lông mày bên trái của anh hơi nhú lại, bình tĩnh đáp: “Không đâu.”

Tôi khẽ thở phào. “Vậy thì tốt...”

Tay anh đưa lên xoa xoa đầu tôi, như cười như không nhìn tôi. “Anh nói gì em cũng tin sao?”

“Cho tới bây giờ, anh vẫn chưa vô lương tâm đi lừa em lần nào.” Tôi cười hì hì nói, “giữa vợ chồng, quan trọng nhất là lòng tin a ...”

Anh nhìn như rất hài lòng khẽ gật đầu, cuối câu tôi lại chuyển giọng, "Nhưng mà... có cách phòng ngừa cần thiết cũng rất là quan trọng! Phòng cháy, phòng trộm, phòng tiểu tam, nếu em không làm chút gì, em sợ anh sẽ cho rằng em không quan tâm đến anh, không để anh ở trong tim mình, tuy rằng ngoài mặt anh không nói, nhưng em cảm thấy cứ để như vậy anh sẽ cảm thấy bị bỏ rơi, thật mất mát đúng không?" Anh há miệng muốn nói, lại bị tôi chém đinh chặt sắt cắt lời, "Anh không cần phủ nhận! Em biết đàn ông các anh thích sĩ diện, cho nên đều là miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo! Em hiểu ý là được rồi chứ gì!"

Tôi - người vợ biết lo chu toàn đại cuộc – nặng nề vỗ vỗ vai anh. “Cho nên đừng có lau đi nhá...”

Tần Chinh sửng người, lập tức phản ứng lại, cúi đầu nhìn về nơi tôi vừa mới “chơi” qua – khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú nhất thời nhăn nhó vặn vẹo, nghiến răng gọi tên tôi vừa nồng nàn vừa ngân nga: “Chu -- Tiểu -- Kỳ!”

Tôi rúm người lại, sờ sờ bụng anh --- uhm, tấm lưng dẻo dai, săn chắc, không yếu ớt, mà cũng không quá cứng rắn. “Hay là anh thích em ký tên bằng thể chữ khác?” Tôi cực kỳ dân chủ mà trưng cầu ý kiến anh, lại nghĩ tới một việc, thật là buồn bã mà sờ sờ cằm. “Nhưng mà em vừa dùng loại bút mà trong thời gian ngắn mực sẽ không phai được ...”

Bên trên vùng tam giác bí ẩn gợi cảm, tôi ký xuống đại danh của mình một cách lộng lẫy, lên cơn cuồng đánh dấu chủ quyền một tí!

Tần Chinh đã rơi vào trạng thái câm lặng được một lúc lâu rồi, trong bụng tôi có thiên tử, không sợ anh dám mạnh động một xác hai mạng, cho nên yên tâm đến gần vỗ vỗ vai anh an ủi, nói: “Thật ra, chỉ cần không đi bơi, không qua đêm với cô nào, cũng sẽ không bị người ngoài nhìn thấy. Anh xem vợ anh quan tâm anh biết bao, biết anh sẽ nhớ em, liền ký cái tên cho anh thấy tên nhớ người, hơn nữa cũng chỉ anh mới có thể nhìn thấy, người khác nhìn cũng không thấy nha!” Tôi ghé sát bên tai anh khẽ cười nói: “Chỉ thuộc về mình anh thôi!”

Anh đột nhiên xoay đầu, ngậm chặt đôi môi còn chưa kịp khép lại của tôi, tay phải ôm sau lưng tôi, kéo vào trong lòng, tay trái luồn vào trong vạt áo, vuốt ve trên lưng tôi, lớp chai tay thô ráp làm tôi khẽ run rẩy.

Cơ thể tôi, anh còn hiểu rõ hơn.

Môi anh nấn ná trên cổ tôi, thở hổn hển cắn lên xương quai xanh, “Tới 11 anh về gặp em, còn những hơn một tháng ...”

“Uhm ...” Tôi cảm nhận được tay anh đang nhẹ nhẹ vuốt ve trên bụng, lại trượt tới mặt trong đùi.

Tôi cong ngón chân, cắn lên vai anh, thở hổn hển cười nói: “Hi hi, súng bắn không đi, đạn ở lại!”

Tần Chinh dừng một chút, sau đó vừa bực vừa buồn cười vỗ vỗ hông tôi: “Đến bao giờ mới có thể đứng đắn một chút! Đừng dạy hư con!”

Tôi ôm bờ vai anh lẩm bẩm, nghĩ chắc là Thẩm Phong dạy tôi ...

Lăn qua lộn lại đến hơn 1h, anh mới ôm tôi vào trong lòng cùng vào giấc ngủ. Trước lúc lơ mơ vào giấc tôi mới nhớ ra chuyện ban ngày gặp Bạch Vi mà chưa nói cho anh, nhưng mà hình như cũng chẳng có gì đáng nói ...

Aizz, lâu lắm rồi không vận động, mệt quá đi mất, hôm khác nói cũng thế, mà nói hay không thì cũng thế.

Tuy rằng tôi vẫn cảm thấy, lời Bạch Vi hình như là có hàm ý khác, chỉ là tôi nghe không hiểu rốt cuộc là nói cái gì, nhưng theo trực giác của sinh vật đơn bào như tôi mà nói: Bị tường lửa ngăn lại, quá nửa là chẳng có gì hay ho.

Trước mắt, tôi vẫn chưa có phần mềm diệt virus, cho nên không dại khiêu chiến với virus làm gì.

Có tường lửa là tốt rồi.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

11. Chương 21+22

Xét trên vấn đề kết đôi nam nữ, hoa nhài cắm bãi phân trâu gọi là bù trừ ưu thế, trai tài gái sắc gọi là lãng phí tài nguyên.

Xét về mặt di truyền học mà nói, gái tài trai sắc mới gọi là phối hợp tài nguyên một cách tối ưu, sự kết hợp giữa tôi và Tần Chinh bị thằng em tôi gọi là tài nguyên đặt nhầm chỗ.

“Theo di truyền học mà nói, xác suất khá lớn là đứa con sẽ được di truyền tính cách và vẻ ngoài của cha, chiều cao và chỉ số thông minh của mẹ. Cháu trai tôi về sau nếu có chỉ số thông minh của bà, vẻ ngoài của chồng bà, thì chắc chắn là một thằng mặt trắng ăn cơm mềm rồi (trai bao) . Nếu như là cháu gái ...” Chu Duy Cẩn – thằng em ruột không phúc hậu liếc xéo tôi một cái , “Thế giới này cũng không có nhiều tinh anh đầu bị cửa kẹp đến vậy đi. Chuyện này thật là càng nghĩ càng thấy bị kịch.”

Truyền thống trọng nam khinh nữ nhà tôi thì chỉ nhìn vào cái tên thôi cũng đã rõ mồn một rồi. Tên tôi, Chu Tiểu Kỳ, cực kỳ phổ biến, trên đường gọi Tiểu Kỳ, mười con nhóc thì cũng phải có đến ba đứa quay đầu lại. Chu Duy Cẩn thì lại khác, tên nó nghe rất có vẻ như kiểu tên nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình loại 2, hoặc nam thứ trong tiểu thuyết loại một. Tôi vẫn thật hâm mộ tên Chu Duy Cẩn, trừ lúc bị phạt phải viết tên ra.

Chu Duy Cẩn nhỏ hơn tôi 3 tuổi, ba tuổi là cái hổ. Lúc nó tốt nghiệp tiểu học thì tôi tốt nghiệp cấp 2, nó tốt nghiệp cấp 2 tôi lại đã tốt nghiệp cấp 3, 6 năm trung học cũng chẳng đụng chạm đến nhau. Lúc nó đang tuổi trưởng thành lại thiếu chị cả tôi đây dẫn dắt theo con đường đúng đắn, cứ thế mà đâm đầu phát triển theo hướng trai trẻ bất lương. Tôi vẫn nhớ rõ hồi nó học lớp hai, tôi lớp năm, nó để quả đầu bé gái, tôi xén tóc kiểu con trai, nghe nói nhìn qua không giống chị em, có vẻ giống anh em hơn. Lúc tan học, tôi đi qua lớp đón nó, cái lũ học sinh chẳng có ai quản kia lại reo lên: “Em Chu à, anh mày tới đón kìa!”

Một câu nói này thôi cũng đã đắc tội hai người. Khi đó Chu Duy Cẩn còn nhỏ dễ ngượng, bị chúng nó trêu ghẹo chỉ biết vừa khóc vừa trốn, tôi đã là một đứa lớp 5 già đời, làm sao có thể để vài đứa oắt con bắt nạt được. Là một đôi viên ưu tú của đội thiếu niên tiên phong, mềm nắn rắn buông là truyền thống cao quý, cây lớn bắt nạt bé là phẩm chất tốt đẹp, là một đội viên có nguyên tắc, tôi xưa nay đánh lũ oắt con này đều bằng tay không thôi!

Tôi thực là hoài niệm cảnh Chu Duy Cẩn trốn sau lưng tôi run lẩy bẩy a, đáng tiếc chẳng biết từ lúc nào nó đột nhiên gia nhập bàng môn tà đạo, sửa thành quả đầu đinh, đánh người như bồ dưa hấu. Hồi cấp hai tôi bị người ta bắt nạt, nó mang theo một đám anh em trực tiếp xông thẳng vào trường chúng tôi, vây lũ con gái kia vào trong góc, biểu diễn côn nhị khúc và dùng ngực đập đá.

Lúc ấy đến phiên tôi trốn sau lưng nó run lẩy bẩy, cuối cùng cũng nhận ra thằng em trai nhỏ nhà tôi đã thành đàn ông thực thụ rồi. Lúc tốt nghiệp, tôi đưa Tần Chinh về gặp phụ huynh, nó mới lên năm nhất đại học, già dặn cứ như là bị trường đại học làm tăng thêm 4

tuổi, ra về thâm trầm bắt tay Tần Chinh, lơ mờ còn có chút thái độ thù địch.

Đương nhiên, tôi cũng sẽ không tự mình đa tình nghĩ đến kiểu tình tiết em yêu chị linh tinh gì đấy, cảm giác của Chu Duy Cẩn đối với Tần Chinh cũng giống như quảng đại sinh viên đồng bào của nó thôi, đấy là một loại thù hận giai cấp bản năng, thù hận của đám sinh viên cá biệt dưới đáy giành cho những nhân vật ưu tú, mẫu mực trong trường. Về điểm này thì nó không bằng được tôi đây – bụng dạ rộng rãi, chỉ có như tôi đây biến thái độ thù địch thành hòa nhã, mới có thể thâm nhập vào nội bộ kẻ địch, hóa thù thành bạn, xây dựng một xã hội hài hòa.

Đối với cách nói của tôi, Chu Duy Cẩn cười nhạt: “Là bà bị anh ta “thâm nhập nội bộ” thì có!”

Tôi cảm thấy Chu Duy Cẩn thật bị đại học làm hỏng rồi, cứ mở miệng là loáng thoáng nghe được tiếng “Yamete”. (1)

Nghe nói tuổi xuân cũng có kỳ hạn bảo hành, tuổi xuân của Chu Duy Cẩn kia cũng giống như nhật báo nhân dân qua đêm là thành giấy vụn rồi.

Nhà chúng tôi ở ngoại thành, cách sân bay hơn nửa giờ chạy xe. Chu Duy Cẩn lái xe vào gara, tôi căn lúc Tần Chinh tan tầm mới gọi điện cho anh, qua điện thoại nghe anh có vẻ như đang rất bận, tôi nói hai câu liền cúp điện thoại.

Chu Duy Cẩn giúp tôi vác hành lý vào, lạnh lùng liếc tôi một cái nói: “Đại Kỳ, bà thật là một cái bánh bao.”

Bởi vì nó không thèm gọi tôi là chị, tôi lại không cho nó gọi là Tiểu Kỳ, vì thế nhân nhượng một chút gọi là Đại Kỳ. Đối với sự lên án này của nó, tôi cười mỉa quen rồi. Nó lại lạnh giọng thêm một câu: “Bánh bao thịt đáp chó.”

Chu Tiểu Kỳ đáp cho Tần Chinh, có đi mà không có về ...

Mẹ đưa ba đi bệnh viện làm kiểm tra, hai vị cứ nửa năm đều theo lệ đi kiểm tra một lần, chuyện ba sợ nhất là người còn chưa chết, tiền đã tiêu hết sạch rồi, cho nên liều mạng kiểm tiền. Chuyện mẹ tôi sợ nhất lại là người đã chết mà tiền còn chưa tiêu hết, cho nên liều mạng tiêu. Theo cách nói của Chu Duy Cần mà nói, đây cũng gọi là bù đắp ưu thế, kết hợp tài nguyên tối ưu, lại còn có cống hiến thật lớn cho GDP.

Lúc cửa phòng khách mở ra, tôi đang ngồi xếp bằng trên sofa vừa ăn mì vừa xem TV, nâng mí mắt nhìn hai vị phụ huynh, tôi nhếch miệng giơ tay, nói: “Hi!”

Mẹ tôi ba bước gộp lại còn hai xông tới cầu nhéo mặt tôi một trận: “Con gái gả đi rồi như chấu nước đổ đi, giờ mới biết đường về nhà!”

Tôi đẩy cái tay bà đang giày vào hai má tôi ra, nói: “Chấu nước này là mẹ vội vã đổ đi đấy chứ ...”

Lúc đầu tôi và Tần Chinh mới chỉ dừng ở giai đoạn sơ cấp thuần khiết của chủ nghĩa bán đường, nói dễ nghe một chút thì là mỗi người đều giữ lại cho mình chút riêng tư và một khoảng không gian nhất định, nói khó nghe chút chính là anh ấy vậy thì tôi đến, xua thì tôi đi. Khi đó cảm giác của tôi với anh cũng chỉ dừng ở giai đoạn “thế nào cũng được”, suy cho cùng là do Thẩm Phong kiên trì cho tôi

uống thuốc tỉnh táo lại, nhưng mẹ tôi ác hơn, bà tặng tôi keo siêu bám dính.

“Đàn ông giống như cổ phiếu, nhất là cái loại như Tần Chinh này, thứ thích hợp đã rơi vào tay rồi, phải nắm giữ dài hạn! Bây giờ việc mày phải làm là không ngừng mua vào, tận đến khi thành đại cổ đông thì thôi!”

“Một người bị mắc kẹt trong mớ dầu, đến khi Đài Loan được giải phóng rồi mà người còn chưa được giải phóng như mẹ hình như không có tư cách nói chuyện cổ phiếu với con ...” Tôi uể oải đáp lại bà một câu.

Kết quả là bị bà khóc lóc léo réo trách tội bất hiếu, tôi đau đầu nhận thua, sau đến khi hai gia đình gặp mặt, bà đã nghiêm nhiên coi như người một nhà, thiếu chút nữa là ép chúng tôi đi đăng ký kết hôn – có lẽ bây giờ bà cũng hơi hối hận rồi.

“Ba mẹ không thể nuôi mày cả đời, thằng bé Tần Chinh này, tao thấy đáng tin cậy.”

Đến giờ ăn cơm rồi, mẹ còn đang vừa khen Tần Chinh tốt, vừa hỏi Tần Chinh dạo này đang làm gì. Tôi thành thật báo cáo mấy câu, Chu Duy Cẩn cau mày nói xen vào: “Trước tiên còn không về nhà đăng ký thì sao coi là đáng tin cậy được.”

Tôi thanh minh giúp anh một câu: “Anh ấy bây giờ còn chưa thoát thân được, tháng 10 về rồi. Chỉ còn có một tháng thôi.”

Mẹ tôi cũng nói tốt cho Tần Chinh hai câu. Quả nhiên là mẹ vợ luôn khá khoan dung với con rể, bà tôn sùng phần tử trí thức mà ba người nhà chúng tôi đều không phải này. Nhà tôi bằng cấp cao nhất

là tôi, tốt nghiệp đại học. Thứ nhì là Chu Duy Cẩn, đang học đại học. Ba tôi xếp thứ ba, tốt nghiệp cấp 2. Mẹ tôi, tiểu học cũng chưa tốt nghiệp ... Ba mẹ Tần Chinh đều là giáo sư đại học, thuộc dòng dõi thư hương, phần tử trí thức cao cấp. Mẹ tôi vốn dựa vào bù trừ ưu thế tính kế gả tôi cho Tần Chinh, nhưng mà Chu Duy Cẩn lại dựa vào lí luận xác suất di truyền đả kích mẹ tôi, tỏ vẻ chị em nhà tôi đều là được thừa hưởng chỉ số thông minh của mẹ.

Mẹ tôi vung tay lên, hào khí ngút trời: "Cho dù di truyền từ mẹ mày thì làm sao? Có thể gài bẫy người khác cũng là một loại bản lĩnh!"

Nguyện vọng đời này của bà là sinh được một đứa con thuộc phần tử trí thức xem ra không có khả năng thành hiện thực, nay tốt xấu coi như còn có một vị con rể. Bà tự cho là dù nhận mặt chữ không tốt lắm, nhưng mắt nhìn người cũng không tệ, khẳng khái cho rằng Tần Chinh là cái cây đáng treo cổ cả đời.

Tôi cảm thấy đợi Thẩm Phong đến rồi, hai người có thể đánh chết một ...

Tối trước khi đi ngủ, Tần Chinh gọi điện tới, khi đó tôi đã chui vào trong chăn rồi.

"Lão Tần a..." Tôi bỗng có cảm giác tang thương (thương hải tang điền) , "Một ngày không gặp như cách ba thu ..."

Từ sau khi tốt nghiệp, chúng tôi cũng rất ít khi cách xa lâu như vậy, thói quen thật đáng sợ a. Tần Chinh không phải người nói nhiều, cái hồi kia ở đại học đã coi như cuồng nhiệt lắm rồi (Cái hồi Ma cà rồng cưỡng hôn Thần Chết ấy ;)), anh cũng rất ít khi gửi tin nhắn hay gọi điện cho tôi, bình thường chỉ là hai người cùng tới thư

viện; anh có tiết, tôi không có thì tôi theo anh tới lớp; tôi có tiết mà anh không thì anh chờ tôi ở thư viện, tình cảnh cứ giống như thời cấp 3, học sinh ưu tú kèm cặp học sinh chậm tiến vậy. Sau khi tốt nghiệp lại ở chung, ngẩng đầu không thấy cúi đầu là gặp, so với việc nói chuyện, anh hình như càng thích ôm tôi nhắm mắt nghỉ ngơi hơn.

“Hôm nay ngồi máy bay lâu như vậy, còn không mệt sao?” Giọng Tần Chinh buổi tối nghe có vẻ trầm thấp dịu dàng, rất là thoải mái, tôi có thể tưởng tượng ra anh đang cầm điện thoại nói chuyện, ánh mắt vẫn dính vào màn hình laptop.

“Không sao, không sao.” Tôi chuyển mình, điều chỉnh đèn đầu giường tối đi một chút, trong không gian như vậy nghe anh nói càng nhận nhạo. “Tần Chinh à, anh chắc chắn anh họ Tần chứ? Anh xác định anh không phải con mẹ em thất lạc nhiều năm ư? Nói không chừng ở bệnh viện bị bế nhầm rồi, sao bà có vẻ khá là thương anh a?”

Tần Chinh nói một câu, nhất thời khiến cục cưng bé bỏng của tôi khẽ động vừa đau vừa tê.

Anh nói. “Anh thương em, là được rồi.”

Đồng chí Tần Chinh, một đảng viên tác phong đứng đắn, sau khi bị nữ lưu manh đội lốt lương thiện tôi đây dẫn dắt, đã từ từ mục nát, sa đọa. Thật có lỗi a! Tôi đây có tính là đang đục khoét góc tường chủ nghĩa xã hội không nhỉ?

Thế thì để hành vi đục khoét chân tường này mãnh liệt thêm tí đi!

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

12. Chương 23+24

Nghịch duyên giữa tôi và Tần Chinh, thực ra bắt đầu từ rất nhiều, rất nhiều năm trước. Uhm ... sau này tôi ngẫm lại một cách khách quan, chuyện đó có lẽ vì ngay từ đầu anh đâu thêm để ý đến tôi.

Trước khi nhớ lại đoạn nghịch duyên này, tôi cần phải đi đón Thẩm Phong đã. Đầu tháng chín, đúng đợt khai giảng của học sinh, trung tâm đào tạo Anh ngữ của Thẩm Phong cũng vắng vẻ đi nhiều, nó cũng nhân cơ hội xách túi tới tìm tôi nghỉ phép.

Đại học của Chu Duy Cẩn còn hai ngày nữa mới khai giảng, bởi vì nó học ở đại học Tam Lưu chẳng qua cách nhà có một giờ chạy xe, cho nên giờ vẫn còn ỳ xác ở nhà, hôm Thẩm Phong đến, nó còn ăn vận đến là bánh chọe nói giúp tôi đi đón bạn học. Tôi nghi ngờ đưa mắt quét nó từ đầu tới chân rồi lại từ chân lên đầu rửa tội vài lần, giật mình bỗng cảm thấy ngậm ngùi ” Em trai nhà ta mới lớn, thiếu niên nào không tơ tưởng yêu đương” ...

Thẩm Phong xách một túi quần áo để thay đổi là cứ thế đến ở nhà tôi thôi, Chu Duy Cẩn thu lại sát khí đại ca giang hồ của nó, sau khi đeo thêm cái kính mắt cũng là một bộ dạng trí thức bất lương. Sau khi cười chào hỏi Thẩm Phong xong, nó nhận lấy hành lý rồi đi lên trước. Thẩm Phong ghé sát vào tai tôi thấp giọng hỏi: “Em mày?”

Tôi gật đầu nói: “Ừ, Chu Duy Cẩn, hồi tao học năm nhất nó cũng từng đưa tao tới trường, bọn mày gặp nhau rồi đấy.”

Thẩm Phong chặc chặc lấy làm kinh ngạc. “Thật là trai tới 18 là thay đổi ...”

Năm nhất đại học ấy, Chu Duy Cẩn vừa vào lớp 10, thân hình cao vút lên như nắm đấm đất sau mưa, thật xanh tươi non mềm, tôi thấy còn yêu. Hai chị em chúng tôi, nó lớn lên giống mẹ nhã nhặn tuấn tú, tôi lớn lên giống ba mày rậm mắt to, hồi bé hay bị người ta nhận làm giới tính, nó cảm tức, buồn bực liền cắt luôn quả đầu đinh. Đến mấy năm Slam Dunk làm mưa làm gió, nó lại bắt đầu đổi quả đầu Sakuragi, Miyagi, Sendoh ... Năm nhất đại học ấy, nó lại vừa đổi đúng quả đầu Miuradai.

Có lẽ đã có người quên Miuradai là kiểu đầu gì, chính là một cầu thủ bị Sakuragi đánh bóng đập phải trán đập xuống đất không dậy nổi, còn khiến Sakuragi phạm phải một quy tắc lớn — nói một cách đơn giản, chính là kiểu đầu trọc bóng loáng.

Đến giờ thì Chu Duy Cẩn không thèm để ý đến đầu óc tóc tai nữa, nó nói đàn ông thực thụ là từ trong thể hiện ra ngoài, cho nên đầu tóc cứ để nó tự do mọc, bây giờ tóc ngắn đen nhánh mềm mượt, phối hợp với chiếc cằm nhọn trên khuôn mặt người chết kia, lại còn đôi mắt cáo hình tam giác ngược, nhìn thật giống nhân vật trong phim hoạt hình cứ xuất hiện một cái là khiến đám người hét chói tai – Kaede Rukawa.

Từ đầu bóng loáng của hòa thượng biến thành Kaede Rukawa, chẳng trách Thẩm Phong nói con trai 18 thay đổi nhiều.

Mình chưa đọc Slam Dunk, mấy cái tên này lại toàn bằng chữ Tàu, mò mãi mới ra được phiên âm, bạn nào đọc truyện rồi thì check lại tên nhân vật hộ mình nhé :P

Cái đứa 18 thành thiếu niên kia ở trước mặt người ngoài cũng thật biết cách diễn, tuy không nhiều lời lắm, mà vô cùng lễ phép. Nó ngồi phía trước lái xe, để tôi và Thẩm Phong ngồi ghế sau ríu ra ríu rít.

“Phong Phong.” Tôi nắm tay nó, khốn khổ nói: “Mày phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Gì?” Thẩm Phong ngẩn người.

“Nhà chúng tao ... ờm ... khá là khoa trương.” Tôi cân nhắc dùng một từ khá là uyển chuyển.

Khi tôi nói câu này, Chu Duy Cẩn liếc tôi một cái qua kính chiếu hậu.

Thẩm Phong không để ý, xua xua tay, cười nói: “Có gì khoa trương? Chẳng lẽ nhà mày là còn là đầm rồng hang hổ?”

Nó không thềm để ý tới lời tôi, là bởi hôm nay cái xe mà Chu Duy Cẩn lái tới là xe tự nó dùng tiền làm công để mua, nó yêu cái xe này như báu vật, còn hơn nhiều so với cái xe trong gara mà ba tôi mua tặng nhân lễ trưởng thành.

Tôi nói với Thẩm Phong: “Nhà chúng tao ... có phong cách nhai nhái.”

Thẩm Phong cười gật đầu, chớp chớp mắt tinh nghịch liếc tôi: “Tao biết.”

Aizz Biết vì sao tôi thích hàng nhái như thế này không? là bởi vì có di truyền ...

Xe lượn vài vòng cuối cùng cũng về đến nhà, cửa hoa viên từ từ mở ra, một người luôn bình tĩnh biết tự kiềm chế như Thẩm Phong mà bây giờ miệng cũng há to không khép lại được, mở to hai mắt nhìn, cứng ngắc quay đầu lại nhìn tôi, hỏi từng chữ một: “Nhà, mà?”

Tôi gật gật đầu.

Nó khép miệng lại, bình tĩnh hỏi: “Ba mà là quản gia ở đây hả?”

Không trách nó đoán như vậy, bạn bè lần đầu tới nhà tôi, đều hỏi như thế.

Ba cậu là quản gia chỗ này à? Ba cậu là lái xe ở đây à? Ba cậu là đầu bếp ở đây sao? Cậu là do mẹ kế nuôi đúng không ...

Có mấy đứa bạn học ngậm ngùi nói: “Chu Tiểu Kỳ, cửa ở nhà cậu còn nhiều hơn gạch ở nhà tớ ...”

Tôi cũng không rõ, tại sao nhà chúng tôi chỉ có bốn người, lại phải ở cái nhà lớn như thế, hơn 90% là trống trơn, cách một khoảng thời gian lại phải mời công ty dọn vệ sinh tới quét tước một lần, tất cả đều chỉ là vì mẹ tôi nhất thời ầm đầu, muốn một phiên bản nhái của Nhà Trắng.

Tôi nói nếu bà là Trần A Kiều, ba tôi chính là Hán Vũ Đế, đây gần như một tòa kim ốc cho bà rồi, nhưng ông cũng không được như Hán Vũ Đế có nhiều vợ lớn, vợ bé, vợ nam, vợ nữ như vậy ...

Vào thời điểm cải cách mở ra vận hội khắp từ Bắc tới Nam, ba tôi – người mới vẹn vẹn trình độ văn hóa cấp II bèn trước xuống vùng biển kinh doanh, sau việc buôn bán càng làm càng lớn, bắt đầu mở rộng làm ăn sang nước ngoài. Hai vợ chồng sang Mỹ một chuyến, được đại khai nhãn giới, chụp một đồng ảnh, trở về, mẹ tôi liền nảy sinh ý nghĩ kỳ lạ là muốn tạc một pho tượng giống nữ thần tự do, chẳng qua người mẫu đổi thành chính bà. Sau khi thêm hiệu ứng cho ra ảnh kết quả rồi, bà cảm thấy thật là ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố, quá bồi bác con người, cho nên đổi ý làm ra một phiên bản nhái của Nhà Trắng. Trước năm 90, còn chưa có khái niệm hàng nhái, người biết về Nhà Trắng, nhìn tận mắt Nhà Trắng cũng không nhiều, tôi lại học trường nội trú, nhiều năm đều ở trong ký túc xá, đối với nhà mình chỉ có duy nhất một ấn tượng đó là tiếng vang rất lớn, đi từ cửa trước tới cửa sau cũng có thể mệt đến xỉu luôn. Có một lần chơi trốn tìm với Chu Duy Cận, kết quả là vì nhà quá rộng, tôi bị lạc đường ngay trong chính nhà mình, chuyện này còn bị đem ra giễu cợt nhiều năm về sau ...

Đến nay thì tôi đã lớn hơn rất nhiều rồi, nhìn căn nhà này, cũng không cảm thấy khổng lồ như trong quá khứ nữa.

Thẩm Phong vẫn là người có tố chất tâm lý vững vàng, chấn động lúc ban đầu qua đi, rất nhanh đã khôi phục bình thường, người giúp việc xách hành lý của nó vào trong phòng, nó đi bên cạnh tôi, bước chân rõ ràng là dài hơn chút so với bình thường.

“Này, ba mẹ tao rất là nhiệt tình hiếu khách ...” Tôi kéo kéo tay áo nó, “Mày không cần căng thẳng như vậy.”

Thẩm Phong kỳ quái liếc mắt nhìn tôi một cái, “Chu Tiểu Kỳ, mày sinh trong hoàn cảnh như này mà còn có thể có bộ dạng “ngũ giảng, tứ mỹ” như vậy, thật chẳng dễ dàng ... Nếu là tao, sớm đã sa đọa

rồi.” Nó ghé sát đến bên tai tôi thấp giọng hỏi: “Nói thật cho tao biết, ba mày có phải Lý Cường (1) hay không?”

Nhắc lại một chút về "ngũ giảng, tứ mỹ": Ngũ giảng :ăn nói văn minh, lễ phép, lịch sự, có trật tự, có đạo đức. Tứ mỹ: tâm hồn đẹp, lời ăn tiếng nói dễ nghe, việc làm tốt, điều kiện tốt.

Sau khi phun vào cái vể mặt máu chó của nó, tôi bình tĩnh nói: “Ba mày mới là Lý Cường, cả nhà mày mới là Lý Cường.”

“Thật không phải tham quan?” Không thể nào, trong mắt nó còn xuất hiện thù hận giai cấp rồi!

Tôi xì nó một hơi: “Ba mày mới là tham quan! Cả nhà mày là tham quan! Có ai tham quan mà rêu rao cả thành phố như vậy, muốn tới an dưỡng sau song sắt nhà tù chắc! Ba tao là ...” Tôi dừng một chút, nét mặt nghiêm nghị mở miệng, “Nhà giàu mới nổi ...”

“À há?” Thẩm Phong ngây ngốc.

Tôi cúi đầu nhìn ngón tay, yếu ớt nói: “Chính là sinh dưới lá cờ đỏ, trưởng thành trong ngọn gió xuân của cải cách, đắm chìm trong ơn Đảng, trở thành người giàu trước trong cả đám người ...” Tôi chỉ trời thế, “Tổ tiên ba đời tuyệt đối là “căn chính miêu hồng” (2), thuộc thành phần bần nông và trung nông, tất cả những thứ có được ngày hôm nay đều không rời được sự bồi dưỡng, cất nhắc của Đảng, mẹ tao nói luôn nhớ ơn Đảng từng giây từng phút một, tùy thời mà biểu hiện tấm lòng trung với Đảng, cứ đi theo Đảng, nhất định có thịt ăn!”

Thẩm Phong giật giật khóe miệng, nói: “Nhìn cái vể giản dị quê mùa của mày, không ai có thể nghi ngờ thành phần nhà mày. Từ sau

khi Tần Chinh được kết nạp Đảng xong, ánh mắt mày nhìn anh ta cũng thay đổi, mày theo Đảng theo thật triệt để a ...”

Gia quy nhà tôi và Tần Chinh chính là cải biên từ danh ngôn của mẹ tôi: “Đi theo Đảng, nhất định không sai. Cho dù có sai, mày cũng nhất định phải tranh nhận sai trước!”

Tần Chinh thành Đảng của tôi, tôn chỉ của anh là toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân là tôi đây, làm đầy tớ cho nhân dân là tôi đây – ít nhất ban ngày trước mặt người khác là như vậy, buổi tối là anh đem tôi giày vò tới chết, nhân dân là tôi đây chỉ biết lặng lẽ rơi lệ, thút thít khóc ...

Ba mẹ “căn chính miêu hồng”, trung quân ái quốc, nhiệt tình hiếu khách của tôi đang nhiệt tình tiếp đãi vị khách Thẩm Phong ở phòng khách lớn, hai bên cùng tiến hành nghiên cứu thảo luận về vấn đề tôi không cần thận để lớn bụng này, cuối cùng đi đến một kết luận là tháng 10 này phải cử hành hôn lễ mở tiệc lớn đãi khách. Mẹ tôi tỏ vẻ, Tần Chinh từ trước đến giờ vẫn nên là con rể Chu gia, bây giờ phân biệt chỉ là tạm thời thôi, bà vẫn khẳng khẳng giữ vững nguyên tắc Tần – Chu hai nhà kết hợp không thể lay chuyển được, đối với chuyện này tuyệt không thỏa hiệp. Thẩm Phong bộc lộ sự tán thưởng cao độ trước lời lẽ của mẹ tôi, cho rằng sự kết hợp như vậy có lợi cho sự phát triển của hai nhà, bù trừ ưu thế, kết hợp thế mạnh, cống hiến lớn cho mục tiêu xây dựng xã hội hài hòa.

Về cơ bản, mất 10 phút cho các vị lãnh đạo bận rộn trao đổi tin tức.

Buổi nói chuyện với Thẩm Phong khiến mẹ tôi mặt mày hớn hở, chỉ hận gặp nhau đã muộn, không thể kết thành cặp chiến hữu hợp tác chiến lược, tôi vội vàng kéo nó đi, về phòng đóng cửa lại, đau

lòng nhúc óc nói: “Phong Phong, tao nhìn làm mày rồi, trước mặt tao thì mày mắng Tần Chinh, vừa quay đầu đã lao vào vòng tay mẹ tao được rồi...”

Thẩm Phong vừa vào phòng đã cười đến gập bụng không thẳng người nổi, kiệt sức thở hổn hển nói: “Chu Tiểu Kỳ, mẹ mày buồn cười thật! Hai người quả nhiên là mẹ con!”

Tôi không nói gì nhìn trần nhà nửa ngày, thở dài một hơi: “Thất bại trong việc dưỡng thai mạnh như hổ, mày nói có phải là ...”

“Không không không!” Thẩm Phong lắc đầu lia lịa, “Ba mẹ mày là nhà giàu mới nổi đáng yêu nhất mà tao từng gặp!”

Nhà giàu mới nổi, căn cứ vào giải thích của từ điển, là chỉ người nhanh chóng tích lũy được của cải trong một khoảng thời gian ngắn, nếp sống vật chất đạt được bước nhảy vọt lớn, nếp sống tinh thần lại không theo kịp, loại người này ngoài tiền ra thì chả có cái gì cả.

Định nghĩa này cũng không coi là có gì sai, chẳng qua là hàm ẩn một tầng nghĩa xấu. Mẹ tôi là người chú trọng diện mạo công trình, mà ba tôi lại là người để ý nội thất công trình, sau vài ngày tôi dẫn Thẩm Phong đi thăm thú thành phố, nó đã cảm nhận sâu sắc được điều này.

Tôi chỉ vào cổng trường Thất Trung vừa nói với Thẩm Phong: “Trường cũ của Tần Chinh đấy!”

Trước cổng trường còn dán bảng vàng thành tích thi đại học, thủ khoa vài vị, mấy vị hơn 600 điểm, tỉ lệ đỗ bao nhiêu ...

Thẩm Phong nhìn lướt qua, dừng lại một chút, vuốt cằm nói: “Tên này nhìn thật quen mắt ...”

Tôi nhìn theo ánh mắt nó — Chu Dịch.

Tôi ngại ngùng sờ sờ đầu: “Đây là tên ba tao, mày đã từng xem qua trong hồ sơ rồi.”

Học bổng Chu Dịch, hạng nhất bao nhiêu người, hạng nhì bao nhiêu người ...

Thẩm Phong đã bị chấn động một lần rồi, lần này cũng rất lãnh đạm, mặt không chút thay đổi lại chỉ cồng tòng tòa nhà dạy học đối diện nói: “Sân vận động Chu Dịch, cũng là mang tên ba mày hả?”

Ông nhiệt tình yêu mến giáo dục và công ích, ờm, tốt nhất là có thể mang một cái tên.

Chẳng qua cái sân vận động này cũng chẳng phải vì công ích, mà là vì thằng em tôi. Chu Duy Cẩn thi lên cấp III thi trượt một môn, để cho nó vào được trường trọng điểm, ba tôi liền quyên luôn một cái sân vận động, chuyện này tuy không nói toạc ra, nhưng vẫn có vài người biết.

Tần Chinh nhất định biết. Cho nên từ đầu ánh mắt anh ấy nhìn tôi, như nhìn 1 cục phân chuột, có lẽ cũng nghĩ là ba tôi lại cho đại học X một tòa nhà rồi đi, nếu không dựa vào thành tích bình thường của tôi làm sao cho thể thi vào đại học X. Tôi bảo anh rằng vận may cũng là một loại thực lực, nhưng loại người thực lực bùng nổ như anh tuyệt đối không thể đồng cảm nổi.

Dù sao ... quỹ học bổng ba tôi mở ra, sáu năm liên tục anh cầm học bổng hạng nhất, mà tôi ngay cả cái đuôi cũng với không tới.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tần Chinh, chính là ở lễ trao học bổng.

Ý nghĩa của học bổng kỳ thi lên cấp III và thi vào đại học là khác nhau, cho nên tháng 7 năm ấy, học bổng kỳ thi vào cấp III là do ba tôi đích thân trao thưởng, mà tôi là con gái ông, lại chỉ có thể nấp ở phía cánh gà để xem.

Năm ấy, Tần Chinh là thủ khoa thi vào cấp III, tổng điểm gần như hoàn hảo, thiếu niên mảnh khảnh mặc chiếc áo sơ mi trắng trong mắt tôi như đỉnh núi cao 8848m vậy, là hạc trong bầy gà, anh chính là Everest của tôi. Khi đó Tần Chinh sạch sẽ, nhã nhặn, tóc gọn gàng không một sợi rối, mặt mũi tuấn tú, môi mỏng mà nhạt màu, mặt không chút thay đổi nhận giấy khen từ tay ba tôi, thần thái xuất chúng thẳng không kiêu, bại không nản, lúc đứng trên bục lĩnh thưởng đại diện cho học sinh phát biểu, giọng nói trong trẻo cũng khiến người ta cảm thấy nâng cao tinh thần. Ngay từ đầu tôi để ý anh không có mang theo tờ viết sẵn bản diễn thuyết, không khỏi khâm phục trí nhớ siêu phàm của anh, nhưng rất nhanh sau đã biết sao anh không mang theo, bởi vì anh chỉ nói chưa đến 10 câu, trong đó còn bao gồm “Kính thưa XX, XX...” Và “Bài phát biểu của em đến đây kết thúc.”

Mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần, anh đã đi xuống khỏi bục.

Khi đó mẹ tôi đứng bên cạnh tôi, nhìn bóng Tần Chinh liên tục gật gù, buồn lòng vô hạn: “Vì sao Tần Chinh không phải con tao a ...”

“Ba mẹ nó cũng không phải ba mẹ con a ...” Khi ấy, trong lòng tôi muốn đáp lại bà một câu như vậy, rất nhiều năm sau cũng muốn đáp lại bà một câu như thế, thực sự không thể nào ngờ có một ngày Tần Chinh có thể thật biến thành con trai bà một nửa, ba mẹ Tần Chinh cũng thành ba mẹ tôi ...

Sau khi kết thúc lễ trao thưởng còn có tiệc tối, tất cả học sinh được học bổng và lãnh đạo nhà trường đều tham gia, tối đó Tần Chinh thế mà cũng đi, nhưng mà nửa đường nhìn thấy cái bảng lịch trình 3 vòng, đầu mày nhú lại, giáo viên chủ nhiệm được xếp ngồi bên anh cứ thế dính lấy ghế đằng đằng suốt 3h liền.

Mẹ đẩy tôi đi mời Tần Chinh nước trái cây, nói là để dính được tí linh khí đem về, việc này thật có hơi ép buộc, nhưng tôi cũng chỉ có thể cầm đầu mà đi tới. Tối hôm đó, người tới mời anh rượu, mời nước trái cây không đếm xuể, tôi cũng không tự giới thiệu, anh cũng không hỏi, chắc là tưởng tôi là một trong số những học sinh được học bổng, thấy tôi muốn mời anh, anh lập tức từ chối, giương mắt liếc qua mặt tôi một cái, dừng lại một chút, lại nâng chén lên, cùng tôi cộng chén, nhấp một ngụm.

Sau ngẫm lại, có thể là vẻ mặt tôi lúc đó quá đáng thương, lòng trắc ẩn của anh trỗi dậy, nên mới đáp lại lời mời của tôi. Ba năm sau thi vào đại học, anh vẫn là thủ khoa như trước, vẫn là đại diện cho sinh viên, nhưng không phải đi lĩnh thưởng, cũng không tham gia tiệc tối, tôi nấp sau màn nhìn anh năm năm, mời nước trái cây anh năm năm ...

Lúc này, Thẩm Phong đột nhiên cắt lời tôi: “Đợi chút! Chu Tiểu Kỳ, không phải đi! Lớp 9, lớp 10, lớp 11, lớp 12 ... Đây không phải là 4 năm sao?”

Tôi bẻ bẻ năm ngón tay, lặng lẽ lau mồ hôi bên thái dương: “Đủ rồi, mày không cần phải vạch trần sự thực môn toán vào đại học của tao chỉ được 91 điểm đâu!”

Tôi ho khan hai tiếng, dũng cảm nhận sai, sửa chữa sai lầm đã chôn giấu trong lòng tôi rất nhiều năm.

“Cho nên, đến tận bây giờ, tao vẫn chưa hỏi anh ấy vì sao năm thứ tư lại thất hẹn với ba tao (3) nữa!”

Chuyện này thì không sai đi...

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

13. Chương 25+26

Thẩm Phong chọc chọc gáy tôi, không dám tin nói: “Không tưởng tượng được nghiệt duyên giữa mày với anh ta sâu đến vậy.” Sau đó lại cúi đầu chống má trầm tư, “Tao bỗng dưng cảm thấy Tần Chinh rất đáng thương ...”

Tôi rướn người lên hỏi: “Vì sao?”

Nó liếc ngang tôi một cái. “Nhận học bổng của ba mày 6 năm. Mày có từng nghe qua một câu, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm chưa. Tao cuối cùng cũng hiểu được tại sao anh ta phải liều chết kiếm tiền, gia tài như công chúa của mày đây, anh ta có cưới Xích Thổ cũng đuổi không kịp! Đàn ông thích sĩ diện, anh ta làm sao có thể không khoác một lớp áo mạ vàng, tỏa sáng lấp lánh đến cưới mày về chứ? Nếu không, dựa vào tướng mạo của anh ta kia, bao nhiêu người sẽ nói là anh ta được bao nuôi a! Miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ a Chu Tiểu Kỳ!”

Tôi hít một hơi khí lạnh.

“Mỗi tháng tao kiếm được vốn vụn 3000 NDT, lấy đâu ra tiền bao cái loại tinh anh như anh ấy! Hơn nữa ba tao nói, tao xuất giá cũng chả có cửa hồi môn đâu!”

Thẩm Phong đỡ trán: “VẬY anh ta lại càng phải cố gắng gấp bội ...”

Tôi cảm thấy suy nghĩ của bọn họ không cùng một góc độ với tôi. Thứ nhất, tôi không có cửa hồi môn, cho nên Tần Chinh cũng chả có cơm mềm mà ăn (được bao). Thứ hai, tôi tiêu tiền rất tiết kiệm, chỉ cần ngân hàng trung ương không lại bơm thêm mấy nghìn tỉ NDT thúc đẩy lạm phát, tôi cảm thấy với đồng tài sản của Tần Chinh trước mắt đã đủ cho chúng tôi sống mấy đời.

Ở quê tôi, ra khỏi cửa mua đồ ăn không cần trả tiền, chỉ cần nói một câu: “Ba cháu là Chu Dịch.” Mười người thì đến chín người sẽ vô cùng kính cẩn, bởi vì các trên mặt các công trình kiến trúc của thành phố A chúng tôi, 10 cái thì đến 8,9 tòa là mang tên ba tôi; làm chuyện tốt như làm công ích, quỳn tiền mà không báo cho ba tôi tham gia, ông sẽ trở mặt ngay. Nhưng ông cũng không thanh cao đến vậy, không như đồng chí Lưu Phong làm việc tốt không lưu danh, chỉ viết trong nhật ký; ba tôi thật sự dung tục, xét thấy chỉ có trình độ văn hóa cấp II, ông bình thường không viết nhật ký, chỉ thích lưu danh, cái chữ mạ vàng to ụch treo khắp thành phố A, giữa trưa mặt trời chiếu vào, ánh vàng lóng lánh làm người ta không thể nhìn gần ...

Đến thành phố X, ra khỏi cửa nếu muốn mua đồ ăn không phải trả tiền, chỉ cần nói một câu: “Ba tao là Chu Dịch.” Người ta chỉ có thể ngậm ngùi để đồ ăn bị cướp đi, mắng một câu: “Khỉ, đứa ngốc này từ đâu tới vậy!”

Tôi phìn nảo nói: “Thẩm Phong, tao cảm thấy suy nghĩ của mày là không có căn cứ.”

Thẩm Phong liếc tôi xem thường: “Khỉ, đứa ngốc này từ đâu tới vậy!”

Tôi nghe rằng trợn mắt với nó, thờ dài nói: “Bọn họ đều chẳng cùng chí hướng với ta, có nói thêm nữa thì cũng được gì? Hoặc chiếc xe nhỏ, hoặc con thuyền đơn ... ông chủ, cho thêm một suất gà chiên muối.”

Thẩm Phong bắt lực mút 1 ngụm trà sữa: “Chu Tiểu Kỳ, thật muốn biết đầu óc mày cấu tạo thế nào, tư duy nhảy còn xa hơn cả Lưu Tường, đổi đề tài cũng không thêm đổi dấu ngắt câu, quẹo đường cũng không thêm báo trước một tiếng, mày mà làm kiến trúc sư chắc Trung Quốc cũng không cần kế hoạch hóa gia đình nữa ...”

Lưu Tường là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004 và lập kỷ lục thế giới 12,88 giây ở cùng cự ly vào năm 2005. Nếu search google thì sẽ thấy 1 loạt bài về cú ngã của anh này ở Olympic năm nay.

Lúc ấy chúng tôi đang ngồi trong một quán trà sữa mở điều hòa, đúng là quang cảnh lúc 3 rưỡi chiều, học sinh đều đã vào học, quán trà sữa bắt đầu kinh doanh lại, nhưng mà lúc đó trong quán chỉ có hai vị khách là tôi và Thẩm Phong.

Quán trà sữa như này thì cơ bản là xung quanh trường học nào cũng có vài cái, có thể tên là “Ưu Khách”, “Nhai Khách”, “Khoái Khách”, cũng có thể tên là “Khoái Lạc Bôi”, “Hoan Lạc Bôi”, “Khoái Lập Bôi”, “Khoái Tam Bôi”, còn có thể tên là “Bồ Kinh Tiểu Trạm”, “Bồ Bồ Tiểu Trạm”, “Bồ Đào Tiểu Trạm”, tóm lại, đều có hiệu quả kỳ diệu như nhau, khiến bạn không thể phân biệt được đâu là hàng

nhái, các thứ bán ra cũng na ná như nhau, đều là các loại trà sữa và đồ chiên rán.

Sự phát triển mạnh mẽ của quán trà sữa chính là ứng nghiệm một câu của Mao chủ tịch, "Một đốm lửa nhỏ có thể thiêu rụi cả cánh đồng" (giây giây phút phút đều tưởng niệm Mao chủ tịch!). Tôi vẫn nhớ thời tôi học cấp III, quán trà sữa còn rất ít, trang hoàng đồ gì cũng thật sang trọng quý phái, cho người ta cái ảo giác như là một loại xa xỉ phẩm, một thứ mang hương vị quý tộc như của chủ nghĩa tư bản. Sau người ta mở càng ngày càng nhiều, bọn họ cũng không sĩ diện nữa, trang trí cũng gần gũi với quảng đại quần chúng nhân dân, thực hành nghiêm chỉnh đường lối để đồ Tây phục vụ dân Trung Quốc, đi theo con đường xã hội chủ nghĩa đặc sắc của Trung Quốc mà mọc lên như nấm.

Quán trà sữa này có vẻ cũng được nhiều năm rồi, trên một mặt tường đóng một tấm ván gỗ, trên đó dính đầy các loại sticky note, trên mặt sticky note viết đủ các thể chữ, đủ các loại FZL (1)...

Tôi chọn lấy 1 tờ trong đó xem, viết như sau.

Ý À, mìn OK ThiK kẬu, Hi vỘg KẬU kó tHỂ tHÁI đc tìn KỦM kỦa Mìn, mỤt nGườI tìn nHàN mìn kẬu. (2)

(Ấy à, mình rất thích cậu, hy vọng cậu có thể thấy được tình cảm của mình, một người tên Nhàn mến cậu)

"Đây là mật mã chuyên dụng của CIA ư ..." Khóe mắt tôi giật giật.

Thẩm Phong nói: "Đây là mật mã chuyên dụng của đám FZL, không cần nhọc nhãi xấu hổ vì cảm thấy mình mù chữ, vì trước giờ mày đều thế."

Tôi yếu điệu vịn vào tường: “Thẩm Phong, mày không làm nhục tao thì sẽ chết người ư, phụ nữ có thai cần được xã hội quan tâm nhá ...”

Thật ra, tôi vốn rất lo lắng Thẩm Phong sẽ giống những người khác nhìn tôi bằng con mắt khác, bây giờ nó vẫn xỉ vả tôi như trước, tôi đột nhiên thấy thật vui vẻ ...

Chẳng lẽ tôi thuộc loại thể chất M trong truyền thuyết?

M = masochism, đọc ngôn tình nhiều chắc cũng biết là gì rồi nhỉ ;)), không thì google thẳng tiến nhé, mình cũng ngại giải thích từ này :">

Lúc ông chủ mang trà sữa và gà chiên muối ra, Thẩm Phong đều cướp mất, quay đầu lại nói với ông chủ: “Một cốc nước khoáng không đá.” Lại hung dữ trừng tôi: “Tự biết mình là phụ nữ có thai thì cũng đừng ăn bữa bãi chứ!”

Thảo luận vấn đề nhân quyền với Thẩm Phong tuyệt đối là tự rước lấy nhục, tôi thôi không thêm giằng co nữa.

Ông chủ đổi cốc nước mang lên, nhìn tôi thêm một chút, cười tươi như hoa nói: “Cháu tốt nghiệp Thất Trung phải không?”

Giọng Thẩm Phong không giống, cho nên ông loại trừ luôn, tôi nhầm giọng địa phương khó sửa, ông nghe một cái là đoán ra.

Tôi tủm tỉm cười nói dối: “Vâng ạ, vâng ạ, cháu bây giờ tốt nghiệp đại học rồi.”

Thẩm Phong để thêm một câu: “Cũng sắp làm mẹ rồi.”

Ông chủ rất ngạc nhiên liếc qua bụng tôi một cái, “Nhìn không ra a! Chú tưởng cháu mới chỉ vừa tốt nghiệp, còn đang nghĩ xem đại học các cháu sao còn chưa khai giảng.”

Thẩm Phong uống một ngụm, giương mắt nhìn tôi, cười nói: “Chú à, nó nhìn qua giống như học sinh cấp III nhỉ.”

Chú bán trà sữa cũng là người có tâm hồn tươi trẻ và lực tương tác mạnh mẽ, có thể hòa mình cùng đám học sinh, hơn nữa lại có vẻ hồn nhiên, tuyệt đối không nghĩ ra những ý tưởng xiên xẹo trong lời này của Thẩm Phong, ông có lẽ chỉ là đơn giản thấy tôi có vẻ trẻ con, cho nên gật đầu nói phải. Nhưng hiểu rõ Thẩm Phong là loại người gì rồi nên tôi biết, những lời này của nó vừa là ngầm khen tôi cũng lại là xỉa tôi – nhìn như xử nữ có vẻ còn chưa học xong đại học - mà bụng đã lớn thế kia rồi.

“Cháu tốt nghiệp đại học nào thế?” Ông chủ nhiệt tình bắt chuyện.

“Đại học X ạ.” Tôi thành thật trả lời.

Ông chủ bấm đốt ngón tay, nói một tiếng: “Ồi chao! Cháu không những cùng khóa với Tần Chinh mà còn học cùng đại học a!”

Thẩm Phong và tôi cùng lúc dừng ăn, liếc nhau một cái.

Ông chủ hưng phấn như phát hiện ra đại lục mới vậy, “Khóa ấy của các cháu thi thật là tốt! Máy khóa sau đều chẳng ra sao cả. Nhưng có hơi đáng tiếc a, Tần Chinh vốn đã cảm chắc học bằng toàn phần tới học ở HongKong, sau lại không đi nữa, chọn đại học X.”

“Chú, chú làm sao mà biết ạ?” Chuyện này tôi cũng từng nghĩ qua, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy nên thôi đi, tôi xưa nay không dùng lòng dạ hiểm ác để đo lường người khác, hiệu ứng Matthew là không công bằng, một học sinh có lý tưởng có khát vọng điền nguyện vọng thì nên chọn con đường đúng đắn, chứ không phải chọn giàu sang!

Hiệu ứng Matthew: hiểu đơn giản là đã giàu lại càng giàu, đã nghèo lại càng nghèo. Tìm hiểu sâu hơn có thể google "Matthew effect" (sociology)

“Chuyện này rất nhiều người đều biết a!” Ông chú ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, bắt đầu buôn chuyện, "Chẳng qua cũng chỉ biết khi cậu ấy điền nguyện vọng đã đổi nguyện vọng 1 thành đại học X. Năm ấy cậu ấy là thủ khoa, lại đã qua vòng phỏng vấn vào đại học HongKong, tất cả đại học, tất cả chuyên ngành đều mặc cậu ấy chọn, ai dè cuối cùng cậu ấy lại đột nhiên chọn đại học X. Nghe nói hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp đều đi tìm cậu ta nói chuyện, nhưng không gặp được. Kết quả là bằng vàng năm ấy, trúng Thanh Hoa, Bắc Đại ít đi một người. Đúng rồi, chú còn giữ bằng vàng năm ấy nữa!”

Ông chú nói xong liền phấn khích chạy tới gian trữ đồ phía sau quán, còn lớn tiếng quay đầu lại nói: “Chờ chú tí!”

Thẩm Phong kéo kéo tay áo tôi: “Chu Tiểu Kỳ, vị kia nhà mày thật kỳ quái ... Không phải là đại học X có thứ tà linh gì vậy gọi anh ta chứ ...”

Tôi trừng mắt nhìn: “Mày đang nói tao ư?”

Thẩm Phong cười nhạo một tiếng: “Mày bớt tự kỷ đi. Tao vẫn nhớ rõ như in năm đó mày muốn lôi kéo làm bạn với người ta như thế nào, lại bị người ta lạnh nhạt đả kích ra sao, thế mà lại còn càng bại càng hăng. Anh ta làm sao có thể vì mày mà tới đại học X, anh ta nếu sớm biết mày ở đại học X nói không chừng sẽ không tới đâu.”

Sự thật luôn quá tàn nhẫn, làm người cần gì phải quá nghiêm túc làm gì.

Tự mình đa tình không dư hận, có công mài sắt có ngày thành kim khâu hoa. --- tác phẩm mới ra của Chu Tiểu Kỳ ăn quàng nói xiên.

Ông chú lấy từ trong kho ra một cái hòm nhỏ, tôi và Thẩm Phong tò mò tới gần, trên mặt không có bụi bặm gì, rõ ràng là ông chú thường xuyên lôi ra nhớ lại chuyện năm đó.

Một xấp giấy màu đỏ, là bảng vàng mấy năm qua, trên cùng là các loại sổ liệu thống kê, bên dưới là ảnh chụp chung của các học sinh ưu tú.

“Chính là tờ này!” Ông chú hoan hoan hỉ hỉ mở ra, “Năm ấy, học sinh ưu tú thật là nhiều a, thành tích quá tốt, bảng vàng cũng làm đến hai tờ, từ trước tới nay, từ trước tới nay đều chưa từng có nha!” Ông chú hình như còn tự hào hơn cả học sinh Thất Trung nữa a ...

Tôi nhìn lướt qua các con số trên đó, nhìn thấy tên Tần Chính xếp hạng nhất.

Toán: 150

Văn: 148

Anh 150

Khoa học tổng quát: 300

Thành tích rực rỡ như vậy, chỉ có thể nhìn thấy trong tiểu thuyết a
...

Thẩm Phong cũng trợn mắt há hốc mồm, lâu sau mới phun một câu: “Kết quả điều tra cho thấy người thi được thành tích như vậy quá nửa là tâm lý biến thái.”

Ông chú nghe xong câu này bèn bắt mắt liếc xéo Thẩm Phong một cái, rõ ràng là Thẩm Phong đã sỉ nhục đến vị anh hùng trong mắt, trong tim ông rồi. Thẩm Phong không thèm để ý đến sự khinh miệt của ông chú, nói khể vớì tôi: “Tần Chinh chỉ thiếu hai điểm là hoàn hảo rồi, rõ ràng mày chính là hai điểm khiến cho anh ta trở thành hoàn hảo kia.”

Tôi hít sâu một hơi, gậy ông đập lưng ông --- bình tĩnh không thèm để ý đến sự khinh miệt của nó ...

Trên bảng vàng quả nhiên cũng có Bạch Vi, thành tích không thể so với Tần Chinh, nhưng mà cũng hơn người, cũng vượt qua cả đám người, trong danh sách 50 người điểm cao nhất tỉnh, học ở Bắc Đại chắc không thành vấn đề đi, có điều vẫn xuất ngoại. Chuyện đáng vui mừng là xuất khẩu rồi lại chuyển về tiêu thụ trong nước, cô ấy vẫn trở về đền đáp quê hương. Nghĩ đến chuyện này, hảo cảm với cô ấy lại tăng thêm một chút.

Trong ảnh chụp chung, cô ấy cách Tần Chinh cả một đám người nữa. Tần Chinh lúc đó so với hồi lớp 9 cũng không khác nhiều, trắng trẻo tuấn tú, mang theo chút lạnh lùng xa cách kiểu người sống chớ

lại gần, mặc đồng phục của trường như vậy mà cũng không ngăn nổi khí chất của anh. Khi đó đám học sinh trung học chúng tôi đều có một câu nói lưu hành rộng rãi: “Đồng phục là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm soái ca, mỹ nữ.”

Rõ ràng, Tần Chinh và Bạch Vi đều vượt qua được loại kiểm nghiệm này.

Ông chú có lẽ cũng phát hiện ra ánh mắt tôi, ho khan hai tiếng, chỉ về phía ảnh chụp chung: “Bạch Vi cũng coi như không tồi, có điều vẫn kém Tần Chinh rất xa. Nhưng mà là con gái mà, cần gì phải mạnh mẽ như vậy, bạn trai thành tài là được rồi, cháu nói phải không? Nghe nói sau khi nó không qua vòng phỏng vấn của đại học HongKong, cuối cùng đã chọn ra nước ngoài học. Khi đó hai đứa là kim đồng ngọc nữ của Thất Trung, đôi tình nhân chuẩn mực, người yêu sớm nhiều như vậy, thầy giáo bắt được đều nói một câu, có bản lĩnh thì cứ như Tần Chinh Bạch Vi đi, đến lúc đấy muốn yêu như thế nào là tự do của các em! Đúng rồi, cháu cũng thi vào đại học X, sao trong ảnh chụp hình như không có cháu nhỉ? Lúc ấy cháu còn chưa tới sao? Cháu tên là gì a?”

“A?” Tôi ngây người một lúc, quay đầu liếc mắt với Thẩm Phong một cái.

Sắc mặt Thẩm Phong không tốt lắm, cầm cốc trà sữa lên hút sâu một hơi, nói một câu thật là nhập gia tùy tục.

“Ba nó là Chu Dịch.”

=====

=====

(1) FZL: 非主流 (non-mainstream) vốn là khái niệm trừu tượng, chỉ những gì mà một bộ phận thiểu số người đi theo, ngược lại với những gì được coi là xu hướng chính, chủ đạo; theo nghĩa hẹp và phổ biến trong giới trẻ bây giờ thì khái niệm này để chỉ một hiện tượng chủ yếu lan truyền qua mạng của giới trẻ, thường được viết tắt là FZL.

Để biết thêm thông tin chi tiết, xin vui lòng click vào đây

(2) Chế được câu này hơi tổn neuron :-s, trong bản gốc nó viết bằng thứ ngôn ngữ mà cứ tưởng tượng như 9x, 10x của mình viết tiếng Việt xì tin như nào thì 9x, 10x TQ viết tiếng Tàu cũng theo cách xì tin như thế; mà trình độ của tớ chỉ ở mức nhận mặt được 50 chữ Tàu thôi thôi, câu này phải lên HĐT thỉnh giáo cao thủ, biết nghĩa rồi lại tham khảo thêm bài viết về ngôn ngữ chat của Mr Dâu Tây để modify nó cho khó đọc 1 chút, xì tin một chút. Tớ hết tuổi teen cũng được 2 năm rồi, không theo kịp thời đại nó khổ thế đấy.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

14. Chương 27+28

Ra khỏi quán trà sữa, Thẩm Phong nói:

“Chu Tiểu Kỳ, mày phải bình tĩnh.”

Tôi sờ sờ mặt, “Bà chị à, mày thấy tao có chỗ nào không bình tĩnh?”

Thẩm Phong im lặng một lát, nói: “Mày bình tĩnh đến nỗi giống như là không bình tĩnh vậy.”

Tôi cười ha ha, vỗ nó một cái. “Được rồi, mày chắc không xem là thật chứ!”

Thẩm Phong mờ mịt nhìn tôi, tôi vừa bẻ ngón tay vừa giải thích cho nó: “Tin vịt không qua nỗi bệnh trĩ.”

“Ranh con, thần kinh mày còn thô hơn cả cột điện, tao cảm thấy so với lo lắng, nghĩ ngợi linh tinh không bằng ngày mai xuất phát mua vé máy bay ...” Thẩm Phong không nói tiếp, thở dài, “Tần Chinh lừa mày như thế, mày vẫn chịu được sao?”

“Hơ? Phong Phong, mày không phải là tin lời ông chú kia là thật chứ?” Tôi kinh ngạc nhìn nó, “Mày không giống người cả tin như vậy a?”

“Ít nhất, quan hệ giữa Tần Chinh và Bạch Vi không có đơn giản như lời anh ta nói.” Thẩm Phong đau đầu day thái dương, “Tao vốn định khuyên mày bình tĩnh lại, trấn an mày, để mày nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp tí, làm sao mà kết quả lại thành mày đang thuyết phục tao vậy ...”

Tôi ngăn một chiếc taxi lại, nhét Thẩm Phong vào trong xe, nói địa chỉ.

“Chu Tiểu Kỳ, mày mà không thành Phật thì thật là trời không có mắt ...” Thẩm Phong bắt lực dựa người vào kính cửa sổ.

Tôi cười hì hì, “Loại chuyện này, tao gặp nhiều rồi, tin vịt không thể tin hoàn toàn được. Ông chủ quán trà sữa bên ngoài trường Ngũ Trung bọn tao còn đồn tao được đại gia bao kìa.”

Thẩm Phong mở to hai mắt nhìn, không dám tin nói: “Vậy phải giàu đến chừng nào mới bao nổi cái loại như mày a ...”

“Aizz, chính là vì ba tao lái Hummer đến đón lúc tan học, kết quả là bị đồn ra thành như vậy ...” Tôi qua quýt cho xong chuyện, “Tóm lại mấy lời đồn thổi hồi trung học, cũng không thể tin hết được. Ai mà không có chứ, hồi trẻ ai mà chẳng có mấy vụ đồn thổi bạn trai, bạn gái chứ, mày chắc chắn cũng có!”

Từ tiểu học cho tới cấp 3, mấy chuyện ghép đôi bừa bãi là vô số, thậm chí còn có thể từ đó mà thành đôi thật, tuy rằng hai bên đương sự chẳng hề có mờ ám gì, người ngoài vẫn cứ đồn thổi họ là một cặp, có lẽ là vì nhìn thật xứng lứa vừa đôi.

Tôi cảm thấy Tần Chinh cũng chỉ là người bị hại của những lời đồn đãi buồn chuyện này thôi.

“Lời đồn tuy là không thể tin hết, nhưng cũng không thể không tin.” Thẩm Phong còn xoắn hơn cả tôi, “Sao mà không tìm vị kia nhà mà hỏi cho rõ một chút?”

Tôi hơi ngạc nhiên nhìn nó chăm chăm: “Nghe nói phụ nữ có thai đều đa nghi, hẳn cảm bộp chộp, Phong Phong, rốt cuộc là mà mang thai hay là tao a?”

Nó còn không nghiêm túc cốc đầu tôi, nói: “Cút!”

Tôi xoa xoa đầu, cười nói: “Được rồi, buổi tối tao sẽ gọi điện hỏi rõ, như vậy mà yên tâm rồi chứ gì. Chẳng qua, trước khi làm chuyện đó, tao phải đi gặp bố mẹ chồng tương lai trước đã.”

Ba mẹ Tần Chinh đều là giáo sư đại học, lúc trước nghỉ phép đi thăm thú non nước cùng đoàn du lịch, hai ngày trước mới về. Hai bên đã hẹn trước tối nay tới nhà họ ăn cơm, ba mẹ tôi vì thể hiện tấm lòng coi trọng với gia đình thông gia tương lai, còn cả tôn trọng phần tử trí thức, để tôi tới trước nửa giờ chào hỏi.

Trước khi đi, tôi trịnh trọng giao phó Thẩm Phong cho Chu Duy Cẩn, “Bà chị này hơi xấu tính tí, tự mà nên cẩn thận một chút ...”

Nhà Tần Chinh ở trong một tiểu khu thuộc phạm vi trường đại học, gần đó là Ngũ Trung – trường cũ của tôi. Lúc ấy vì tiện đến chăm sóc tôi, ba tôi mua thêm một căn hộ trong tiểu khu, mẹ tôi thỉnh thoảng qua đây ở cùng tôi. Đối với bà mà nói, thú vui lớn nhất là mỗi ngày được buôn chuyện với phần tử trí thức, hay đi chợ cò kè mặc cả với các cô, các thím; bà quen với ba mẹ Tần Chinh chính bằng cách đó, Chẳng qua bà nhiệt tình xởi lởi, mà phần tử trí thức thì lại hơi thanh cao dè dặt, cho nên cũng không hợp ý nhau, cũng

không tính là thân thiết, tận đến khi tôi và Tần Chinh ở bên nhau, lúc hai gia đình gặp mặt, mới bừng tỉnh – hóa ra là người quen cũ.

Lúc vào tới thang máy rồi, mẹ tôi vẫn còn dặn dò tôi, tí nữa phải nên như thế nào, làm như thế nào mới không thất lễ, cứ như lần đầu tới nhà thăm hỏi vậy ...

Cửa thang máy “ting” một tiếng mở ra, tôi đang muốn đi ra, ngẩng đầu vừa nhìn, nhất thời sửng sốt.

Dáng vẻ người này nhìn thật là quen.

“Vệ Dực?” Tôi chớp chớp mắt, người vẫn không biến mất, “Vệ Dực?” Tôi ngạc nhiên kêu lên một tiếng, “Cậu sao lại ở đây?”

Sắc mặt Vệ Dực không dễ nhìn, nhìn thấy tôi cũng có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã giấu đi cảm xúc, nhẹ nhàng gật đầu, miễn cưỡng cười nói: “Thật khéo a Chu Tiểu Kỳ, tớ đến thăm hỏi một vị trưởng bối.”

Tầng này chỉ có hai hộ gia đình, trưởng bối mà cậu ta tới thăm hỏi chẳng lẽ là ba mẹ Tần Chinh?

“Tiểu Kỳ, cậu đây là?” Mẹ tôi nghi hoặc nhìn Vệ Dực.

“Ba mẹ, đây là bạn học đại học với con, Vệ Dực.” Tôi giới thiệu hai bên, Vệ Dực thoải mái chào hỏi ba mẹ tôi, xong lại quay đầu nói với tôi: “Tớ còn có việc, đi trước một bước, hôm khác nói chuyện tiếp nhé.”

Tôi ngẩn ngơ gật đầu cười cười, tận đến khi cửa thang máy đóng lại, tôi mới mờ mịt hồi phục tinh thần.

“Cậu thanh niên đó nhìn qua cũng không tồi a.” Mẹ tôi nói, “Nhìn có vẻ giống giống Tần Chinh, không biết có phải họ hàng của Tần gia không. Tiểu Kỳ, con có biết hay không?”

“A? Giống ư?” Tôi nghi hoặc nghĩ lại dáng vẻ Vệ Dục, thật là không cảm thấy hai người giống nhau. Con mắt nhìn người của mấy người già này thật là rất kỳ quặc, tôi nghi ngờ cái mà bọn họ bảo giống chính là cái gáy giống nhau. “Con chưa từng nghe Tần Chinh bảo Vệ Dục là họ hàng với anh ấy.”

“Vậy sao.” Mẹ già cũng là thật đơn thuần đã tin rồi, “Có lẽ tinh anh lớn lên đều giống nhau đi.”

Đối với câu này, tôi chỉ biết đáp lại bằng sự im lặng.

Không biết có phải do ảo giác của tôi không, không khí nhà họ Tần cũng có chút kỳ quái. Về mặt ba Tần xấu hổ, nét cười của mẹ Tần thật cứng ngắc, đến người thần kinh thô như tôi cũng cảm nhận được, chuyện này chứng minh tình huống nhất định rất nghiêm trọng. May mắn là có người thần kinh còn thô hơn là mẹ già nhà tôi, làm bầu không khí náo nhiệt, nên bàn cơm mới không quá mức lạnh lẽo.

“Bà thông gia, các vị nói chuyện kết hôn này nên làm thế nào mới tốt?” Mẹ già hăng hái hỏi.

“Chuyện này chúng tôi cũng không rõ lắm, ông bà cảm thấy thế nào?” Mẹ Tần mỉm cười hỏi lại.

“Đương nhiên là càng náo nhiệt càng tốt!” Mẹ già lấy tinh thần Olympic ra để làm tiệc cưới cho tôi, tôi cảm thấy áp lực quá lớn, dưới bàn len lén kéo áo bà, ý bảo bà có chừng mực. Bà rõ là không

nhận được tín hiệu của tôi, gương nanh múa vuốt bày ra tổng kế hoạch của bà. “Đầu tiên cho xe sang dọn đường, bày tiệc ba ngày ba đêm, pháo mừng phải bắn chín chín tám mốt phát, quan khách phải mời đủ cả ...”

Tôi bắt lực rên rỉ, "Mẹ, con cảm thấy lãnh đạo nói rất đúng, muốn xây dựng khuôn mẫu xã hội tiết kiệm, thì không thể phô trương lãng phí ...”

Mẹ già kéo áo về, khinh bỉ liếc tôi một cái: “Con thì biết cái gì, mẹ gọi cái này là đẩy mạnh tiêu thụ hàng trong nước!”

Bà làm như vậy, áp lực lên ba mẹ Tần có lẽ còn lớn hơn cả tôi. Tần Chinh nói gì mà cười tôi không dễ, đến giờ phút này tôi cuối cùng cũng hiểu ...

Tôi lấy cơ thân thể không thoải mái, vội vã chuồn đi. Mẹ Tần đưa tôi vào trong phòng Tần Chinh, để trưởng bối bọn họ tự thương lượng chi tiết việc cưới xin. Tôi nằm trên giường Tần Chinh, nghe được giọng mẹ tôi bàn chuyện trên trời dưới bể truyền từ bên ngoài vào, bắt lực, bắt lực ...

Đây là lần thứ hai tôi đến nhà Tần Chinh, cũng là lần thứ hai vào phòng Tần Chinh. Phòng anh rõ ràng là thường xuyên được quét dọn, tuy rằng đã lâu không có người ở, nhưng vẫn rất sạch sẽ. Giá sách của anh và của tôi thật khác biệt, trên giá của tôi là đủ loại truyện tranh, tiểu thuyết, cái loại có nội hàm nhất cũng chỉ là sách giáo khoa môn chính trị cấp III, giá sách của anh vừa nhìn thấy đã khiến người ta cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, loại không có nội hàm nhất cũng sâu sắc hơn sách giáo khoa chính trị cấp III.

Lúc đến lần trước, tôi còn vờ vịt cầm một quyển vở ra xem, đọc chưa đến trang thứ ba, mí mắt đã bắt đầu đánh nhau. Giữa tôi và Tần Chinh khác biệt quá lớn a, lực sát thương của những môn như tài chính kế toán với tôi thật là quá kinh khủng. Hồi năm ba đại học, tôi thường xuyên theo Tần Chinh tới lớp môn chuyên ngành của anh, lên lớp chưa đầy 3 phút tôi đã bắt đầu ngủ gật. Tần Chinh mấy lần khuyên tôi về ký túc xá mà ngủ, tôi vì muốn tỏ vẻ “Vợ chồng vốn như chim trong cùng một khu rừng”, thà chết chứ không chịu khuất phục mà ngủ như chết bên cạnh anh.

Nhưng mà lại có một ông thầy cực kỳ biến thái, lên lớp là không cho sinh viên nằm bò lên bàn mà ngủ, tôi bất đắc dĩ đành lui xuống bàn cuối lớp, xếp một hàng ghế, đầu gối lên đùi Tần Chinh, ngủ chảy nước miếng ròn ròn, để lại một bãi nước dãi vô cùng mờ ám ở một nơi vô cùng mờ ám. Sau khi tan học, tôi vừa lau nước miếng, vừa lau quần cho anh, nói năng lộn xộn mà nhận lỗi: “Tần Chinh, em, em biết sai rồi! Lần sau em sẽ không ngủ gật nữa, nếu có ngủ cũng sẽ không chảy nước miếng nữa, nếu chảy nước miếng cũng không lưu lại ở chỗ này nữa, em giúp anh lau khô nhé!”

Anh đen mặt giữ tay tôi lại, thở dài nói: “Thôi đi...”

Tôi sợ hãi nhìn anh: “Vậy làm sao giờ?”

Anh nghiêng răng: “Để gió thổi khô.”

Vì thế, chúng tôi biến phòng học thành phòng tự học, ngồi thật lâu thật lâu ...

Có thể nói, lòng dạ Tần Chinh, là bị tôi từng chút từng chút như vậy kéo mở ra, anh thường xoa đầu tôi nói: “Chuyện này còn chịu được, thì còn chuyện gì không thể chịu đựng ...”

Như cái dạng tôi đây anh còn có thể nhìn được, còn có chuyện gì là không chịu được nữa.

Ngủ trên giường anh, bỗng thấy nhớ anh vô cùng a ...

Tôi vừa lần mò trong phòng anh, vừa gọi điện cho anh.

Đúng vào giờ cơm chiều, anh hẳn là cũng đã về tới nhà, điện thoại reo ba hồi là anh đã nhận.

“Tần Chinh, đoán xem giờ em đang ở đâu?”

“Trong phòng anh.” Tần Chinh lập tức trả lời.

Tôi bị dọa đến rùng mình, quay trái ngó phải, “Làm sao anh biết?”

“Em bây giờ có phải đang hết nhìn đông lại nhìn tây không?” Tần Chinh cười nhẹ một tiếng:

Tôi nuốt ực nước miếng, “Được rồi, anh đoán đúng rồi ... Em nói cho anh là tối nay sẽ tới nhà anh ăn cơm khi nào a?”

“Em chưa nói, mẹ anh nói. Sao em lại chạy trốn vào trong phòng anh thế?”

“Anh thông minh như vậy, đoán tiếp đi.” Tôi vừa lần mò giá sách anh, vừa trêu chọc anh.

“Ờm ... Em không ngăn nổi hỏa lực của mẹ vợ đúng không?”

Hai chữ “mẹ vợ” của Tần Chinh nháy mắt làm tôi lại đầy máu sống lại, còn khiến người ta rộn ràng hơn cả 81 phát pháo hoa chúc mừng a ...

“Đúng thế. Tần Chinh, chúng ta là con người thế hệ mới, hẳn là nên xây dựng khuôn mẫu xã hội tiết kiệm, không nên phô trương lãng phí, anh nói đúng không? Tiền nhiều khó kiếm a, tiền lương của em mới hơn 3000 ...”

“Tính giác ngộ của em càng ngày càng cao, đáng khen ngợi. Có điều chuyện như kết hôn này, cả đời chỉ có một lần, vui là được rồi.” Bên kia truyền tới "ting" một tiếng, hình như là tiếng lò vi sóng.

Mấy lời Tần Chinh nói trong lúc lơ đãng lại luôn có thể dễ dàng dỗ dành cho tôi vui lên.

Tôi cười tủm tỉm nói: “Em sợ anh chịu áp lực lớn a. Không có em ở nhà, anh chỉ có thể ăn đồ nấu bằng lò vi sóng, lại nhớ cô vợ hiền này đi.”

“Uhm, nhớ rồi. Thật là tự do nhàn nhã.” Một câu khiến tôi vui, một câu lại làm tôi lo a ...

“Tần Chinh ... nét mặt phai màu chưa?” Tôi cười không có hảo ý. “Phai màu thì phải nhớ tự tô lên nghe chưa.”

Tần Chinh khẽ thở dài: “Em quả nhiên là rảnh quá ha ... mấy ngày nay không chạy loạn khắp nơi chứ?”

“Không có ...” Tôi kéo dài âm cuối, “Chỉ là đưa Thẩm Phong đi thăm thú thành phố A, chiều này còn tới Thất Trung. Tần Chinh, anh đã từng ăn uống ở quán trà sữa ngoài trường ấy ư? Ông chủ ở đấy là fan trung thành của anh đấy!”

“Không có ấn tượng.”

“Chú ấy còn nói, anh và Bạch Vi là đôi kim đồng ngọc nữ, là quan xứng của Thất Trung.”

“Quan xứng là cái gì?” Tần Chinh nghi hoặc hỏi một câu.

“Chính là cặp đôi được quần chúng công nhận rộng rãi ... Tần Chinh, hỏi cấp III anh và Bạch Vi từng qua lại sao?” Tôi hỏi thật cẩn thận.

“Chu Tiểu Kỳ...” Giọng Tần Chinh hơi trầm xuống, “Sách viết thật đúng, phụ nữ có thai thích suy nghĩ linh tinh.”

Tôi lặng lẽ rơi lệ. “Nói vậy, rõ ràng là Thẩm Phong suy nghĩ linh tinh, em đối với Tần đại nhân ngài mở miệng là tin ngay. Anh xem loại sách lậu gì thế!”

“Sách em mua về đây.” Tần Chinh dừng một chút, “Hình như chính em cũng chưa đọc qua nhỉ?”

“Đấy không phải chuyện quan trọng ...” Tôi ngăn lại đề tài, “Quan trọng là em tuyệt đối tin tưởng vào sự trong sạch của anh được chưa?”

“Rất tốt. Anh không thân với Bạch Vi, người khác nói thế nào kệ họ. Em tuy rằng ngây ngô khờ dại, nhưng hình như cũng không phải loại dễ lừa như vậy đi?”

“Đấy là đương nhiên!” Tôi đắc ý ưỡn ngực, “Tần tổng tư lệnh, cuối cùng em báo cho ngài một sự kiện!”

Tần Chinh khẽ cười ra tiếng, “Uhm, nói đi.”

“Em vừa mới gặp Vệ Dục ở trước cửa nhà anh!”

Bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, tới tận khi tôi tưởng là mình không cẩn thận cúp điện thoại rồi, mới truyền tới giọng lạnh như băng của Tần Chính.

“Cậu ta tới làm cái gì?”

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

15. Chương 29+30

Câu hỏi này thật lại làm khó tôi.

“Không rõ a ... Có điều về mặt bác trai bác gái có vẻ là lạ. Tần Chinh, anh cũng không nói cho em biết quan hệ giữa anh và Vệ Dục cũng không phải bình thường nhá!” Tôi nhớ lại về mặt lúc nãy của ba người, thấp thỏm hỏi một câu, “Nhà anh nợ tiền nhà cậu ta sao?”

Trong đầu tôi nghĩ, chắc là ba Tần mua lục hợp thái (*), tìm tới nhà Vệ Dục vay nặng lãi một khoản tiền lớn, kết quả là bị Vệ Dục tìm tới cửa, cho nên về mặt ba Tần xấu hổ, nụ cười của mẹ Tần cứng ngắc ... Như vậy hình như cũng tìm được lý do cho việc Tần Chinh cố gắng kiếm tiền, lại còn quan hệ không tốt giữa Tần Chinh và Vệ Dục, với cả nguyên nhân tại sao Tần Chinh không muốn tôi và Vệ Dục quá thân thiết ...

(*) một hình thức cờ bạc.

Tần Chinh im lặng một lát, khẽ thở dài, “Tiểu Kỳ, đừng suy nghĩ lung tung nhiều như thế, chuyện này không liên quan tới em, cứ chịu khó ở nhà đi, anh sắp về rồi.”

Tôi rầu rĩ đáp lời: “Uhm”

“Còn nữa, nhớ kỹ, không được qua lại với Vệ Dục!” Giọng Tần Chinh nghe có vẻ vô cùng nghiêm túc, tôi phải thể hiện thái độ quyết tâm vững chí, còn nghiêm túc hơn cả khi tuyên thệ gia nhập đội thiếu niên tiên phong nữa.

Có điều nói đi thì cũng nói lại, tôi với Vệ Dục không thân, qua lại với cậu ta làm cái gì? Lần trước, trên xe cậu ta nói mấy lời đó có lẽ là vô tâm thôi, dù sao tôi không những là gái đã có chồng mà bụng còn lớn thế này rồi. Ai lại cảm thấy có hứng thú với một phụ nữ đã lớn bụng lại không phải là mang con của mình?

Tôi chỉ có thể nói, Tần Chinh là vì tự thấy tôi tốt, coi tôi như một cái bánh thơm ngon, cứ tưởng người khác ai cũng thèm rõ dãi tôi giống như anh – thờ dài, làm người quả nhiên không thể quá xuất sắc!

Nhìn thấy mấy người lớn bên ngoài nói chuyện cũng sắp xong rồi, tôi căn đúng thời gian hỏi Tần Chinh một vấn đề cuối cùng: “Tần Chinh, anh có để ý chuyện sinh con trai hay con gái không?”

Tần Chinh sửng người một chút, “Em để ý à?”

“Bây giờ đang kế hoạch hóa gia đình mà, anh lại là con một, ba mẹ anh có yêu cầu nhất định phải sinh con trai ...” Giọng tôi càng ngày càng nhỏ. Không phải tôi suy nghĩ nhiều, mà là đã gặp nhiều rồi, mấy bạn gái mang thai vừa đến tháng thứ 3 một cái là đi siêu âm, kết quả là con gái liền trực tiếp phá thai luôn. Nếu như nhà Tần Chinh cũng đòi hỏi như vậy ...

Tần Chinh cười cười, “Chuyện như thế này làm sao có thể đòi hỏi được? Con trai con gái đều như nhau, ba mẹ anh không phải người phong kiến như vậy.”

Lời này cuối cùng cũng khiến tôi thở phào một hơi, may mắn cuộc đời Chu Tiểu Kỳ tôi sẽ không bởi thế mà biến thành phiên bản của người mẹ trong Đường Sơn đại địa chấn - bà mẹ trọng nam khinh nữ vứt bỏ đứa con gái gần chết của mình; trong ngực lại thấy ấm áp lan tỏa ...

Buổi tối tôi vốn không định theo ba mẹ về Nhà Trắng, Chu Duy Cẩn không biết đã đưa Thẩm Phong thăm thú nơi nào về, trực tiếp đưa nó về tiểu khu, tôi với Thẩm Phong, hai người cùng nghỉ lại ở căn phòng trong tiểu khu.

Thẩm Phong thở dài nói: “Thứ dân hèn mọn như tao đây, ở cái Nhà Trắng nguy nga lộng lẫy nhà mày kia thật là áp lực, vẫn là ở nhà dân là có cảm giác quen thuộc thôi ...”

Tôi và nó nằm song song ở trên giường, bỗng nhiên thấy hoài niệm thời ở ký túc xá trong đại học, bốn người một phòng, bên trên là giường, bên dưới là bàn học và tủ quần áo, mỗi bên hai cái giường, ở giữa là lối đi. Vừa qua học kỳ đầu năm nhất, tôi và Thẩm Phong cùng đạt tới trình độ lão làng, từ thuở đầu là thỉnh thoảng mới trốn học cho tới sau là thỉnh thoảng mới không trốn học, mỗi ngày thì nhau xem ai thức dậy muộn hơn, ước chừng khoảng 12h trưa là hé mắt ra một tí nhìn sang phía đối diện, trước sau kiên trì địch bất động ta bất động, nghe nói tỏa ra đại khí phách như ngủ một mạch đến ngày tận thế, trời hoang đất tàn. Oanh liệt nhất là một lần ngủ thẳng giấc tới tận 7h tối, hai đứa đối diện nỡ ngực dán vào lưng dìu nhau tới canteen ăn cơm, kết quả là canteen dọn bàn, chỉ có thể đi ra ngoài trường kiếm ăn, ăn một hơi ba cái bánh rán Sơn Đông, một nồi lớn lẩu cay, sau đó kễnh bụng dìu nhau về ký túc xá.

Tôi vẫn cho rằng, loại như chúng tôi đây sống như một đồng bunn nhão, chết rồi thì cũng chỉ là bunn tiện dân mà thôi, đại diện cho

phẩm chất tiêu biểu của quảng đại quần chúng.

“Phong Phong bé nhỏ, hôm nay tao gặp Vệ Dực.”

“Thế à.” Bộ dạng Thẩm Phong cực kỳ mệt mỏi, nhắm mắt lại uể oải đáp lại tôi một câu, lúc lâu sau, mở to mắt, nghi hoặc kêu một tiếng, “A?”

“Gặp cậu ta ở nhà Tần Chinh. Mà có vẻ nhanh nhạy các loại buôn chuyện trong trường, có biết quan hệ giữa Vệ Dực và Tần Chinh không?” Tần Chinh bảo tôi đừng suy nghĩ linh tinh, tôi sẽ không suy nghĩ linh tinh, Đẳng đã nói rồi, mạnh dạn suy đoán, cẩn thận chứng thực, tôi đã suy đoán xong rồi, bây giờ là giai đoạn chứng thực.

Thẩm Phong từ trên giường xoay người ngồi dậy, cúi đầu suy nghĩ chốc lát, cau mày nói: “Chưa từng nghe nói ... Vệ Dực cũng không cùng một tỉnh với bọn mày. Tao vốn chỉ nghe thấy quan hệ giữa hai người không được tốt, mối quan hệ với những người xung quanh của Vệ Dực tốt hơn Tần Chinh, chủ yếu là vì tính cách cậu ta khá hiền hòa, xử sự khéo léo; Tần Chinh khiến người ta có cảm giác thanh cao cậy tài khinh người, hai người này chướng mắt nhau, mà hết lần này tới lần khác bị phân tới ở cùng một phòng. Nếu mà xem xét nghiêm túc, tranh chấp lớn nhất giữa hai người đó chính là mày.” Thẩm Phong liếc xéo tôi, nhìn ngang liếc dọc một hồi mới nói, “Tuy rằng cái thứ để tranh chấp này nhìn qua chẳng có tí sức thuyết phục nào. Đúng rồi, khi đó Tần Chinh biết gia thế của mày rồi đi?”

“Biết.” Cho nên vẻ mặt anh mới chán ghét như thế, cái vẻ đó không phải chỉ là như nhìn một cục phân chuột làm hỏng nồi cháo mà quả thực giống như là nhìn thấy cả một nồi phân chuột...

“Biết mà anh ta còn lạnh nhạt với mày như vậy á?” Thẩm Phong sừng sốt, “Anh ta vẫn thật thanh cao a? Vậy Vệ Dục biết không?”

“Chắc là không biết ...” Cậu ta là người tỉnh ngoài, chẳng có lý gì mà cũng biết đại danh của ba tôi như sấm đánh bên tai, mặc dù có nghe rồi, cũng không nhiều khả năng biết Chu Dịch có con gái tên là Chu Tiểu Kỳ, dù có biết Chu Tiểu Kỳ, chắc là cũng không tưởng tượng được tôi chính là Chu Tiểu Kỳ đó đi.

“Tao còn tưởng là, Vệ Dục vì biết mày là con gái nhà giàu, cho nên theo đuổi muốn tóm được mày, lừa tài lừa sắc để đỡ phải phần đầu thêm 20 năm.”

“Thô bỉ, quá thô bỉ!” Tôi khinh bỉ liếc nó một cái, “Tiền có thể so với tất cả sao? Mày có hiểu được cái gì gọi là tình yêu không?”

“Tình yêu giống như ma quỷ ấy, người nói về nó thì nhiều, người gặp được thì ít.” Thẩm Phong không biết trộm được danh ngôn của vị ẩm ương nào.

“Bạn thân mến à, chúc mày sớm ngày gặp quỷ nhá!”

Tôi chúc nó ngủ ngon bằng câu này.

Sóng điện não của hai đứa chúng tôi mãi mãi không cùng một kênh được, tôi nói đầu óc nó là bị tiêm nhiễm các thể loại chuyện máu chó của "cổ sự hội", "tri âm" (*) mà thành, nó nói đầu óc tôi tràn ngập các câu chuyện êm ái của cổ tích Grimm, cổ tích Andersen ...

(*) có lẽ là hai web này:

<http://www.zhiyin.cn/>

<http://www.storychina.cn/>

Tôi vẫn cảm thấy vẻ mặt ba mẹ Tần Chinh nhìn qua thật giống như không trả được nợ bị người ta đe dọa hất nước sơn. Vẻ mặt như này rất quen thuộc, hồi tôi còn bé đã từng thấy trên mặt ba tôi, đến sau thì là người khác ...

Nhưng ngẫm lại thái độ của Tần Chinh với Vệ Dục, nếu như Vệ Dục là chủ nợ của Tần gia, vậy thì người mượn tiền như Tần Chinh đây cũng quá là khệnh khạng rồi!

Aizz

Có lẽ Tần Chinh và Thẩm Phong nói đúng: Chu Tiểu Kỳ, mà lại không thích hợp với việc suy xét. Tuy rằng trực giác của mà lại thường là đúng, nhưng kết quả suy xét thường là sai.

Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý, trên cả chân lý đã được kiểm nghiệm.

Tuy rằng Tần Chinh lại thêm một lần dặn tôi không được qua lại với Vệ Dục, nhưng mà bạn học cũ gặp nạn, tôi dù sao cũng không đến mức thấy chết mà không cứu.

Đó là vài ngày sau, tôi nhận được một tin nhắn mà cả hình thức lẫn nội dung đều rất giống tin nhắn lừa đảo --- tớ đụng trúng người ở giữa đường Hòa Bình, bây giờ đang ở cục XX, phiền cậu mang theo 5000 tới hòa giải.

Ngoại trừ kí tên là Vệ Dục ra.

Lúc ấy tôi đưa cho Thẩm Phong xem, phản ứng của Thẩm Phong là: “Aha? Tên lừa đảo này cũng tên là Vệ Dục ư?”

Thẩm Phong nói như vậy là có nguyên nhân, dựa vào thu nhập của Vệ Dực, không đến mức không thể chi ra 5000 NDT đi. Có điều nếu như là kẻ lừa đảo, cũng tuyệt đối không dám để tôi tới cục cảnh sát.

Cuối cùng Thẩm Phong đi cùng với tôi. Thực ra tôi không sợ, tôi bên trên có người, Lưu đại gia làm 30 năm trong phân cục XX kia và tôi khá thân quen.

Lúc tới phân cục, Vệ Dực cao quý kia đang mệt mỏi tựa lưng trên ghế hút thuốc, bên cạnh là bà bác vừa dắt tay một đứa bé vừa gào khóc đến nỗi trần nhà cũng sắp lật tung lên rồi, đứa bé thì đang liếm kẹo que, bà bác khàn giọng nói: “Các vị lúc ấy không nhìn thấy a! Anh ta chạy xe nhanh cỡ nào, nếu không phải con tôi tránh kịp, thì sớm đã mất mạng rồi, còn có thể tới đây ăn kẹo que sao? Ôi chao, mà đừng cố ăn nữa, khóc hai tiếng xem nào!”

“Oa oa oa oa ...” Đứa bé rất là hợp thời gào lên hai tiếng.

Vệ Dực rủ mí mắt, vẻ mặt muốn chết.

Thẩm Phong thán phục không thôi trước kỹ xảo biểu diễn đến là chuyên nghiệp của hai mẹ con nghiệp dư này, chẳng qua nét mặt của khán giả chả có vẻ gì là bị thuyết phục, tình huống như này gặp nhiều rồi, còn không thú vị bằng xem giả ngã.

“Vệ Dực!” Tôi đi đến trước mặt cậu ta gọi một tiếng, cậu ta mới phát hiện ra, dụi thuốc lá, cố nặn ra vẻ mặt tươi cười. Cậu ta có vẻ như ngủ không đủ, cằm râu mọc lởm chởm, quầng mắt thâm đen, mắt đỏ au, bộ dạng như sắp đổ gục tới nơi.

“Người bị cậu đụng phải?” Tôi chỉ chỉ vào hai mẹ con nhà kia.

Cậu ta nhắm mắt lại, ủ rũ gật đầu, “Tớ ở thành phố A không còn người bạn nào khác, chỉ có thể phiền cậu thôi.”

“Không sao, không sao, dễ giải quyết ấy mà.” Tôi liếc mắt đánh giá cậu ta một cái, “Cậu không phải là còn bị cướp giật nữa đấy chứ?”

Cậu ta thở dài, nét mặt không biết là khóc hay cười, tôi nghĩ có lẽ là dở khóc dở cười hoặc là cười khổ: “Thành phố A ấy à ... thật là kỳ diệu ...”

Thẩm Phong không phúc hậu cười phụt một tiếng, lập tức quay mặt đi làm bộ nhìn nơi khác.

Cái loại tư sản chuyên cướp bóc của giai cấp vô sản như Vệ Dực đây, có ngày bị giai cấp vô sản cướp bóc lại là đáng đời!

Có điều nói một câu thiếu khoa học, bát tự của Vệ Dực và thành phố A không hợp. Cái nơi như giữa đường Hòa Bình, lính mới không dám đi, người nơi khác không dám tới, vì kẻ giả bị đụng xe còn nhiều hơn kẻ vờ ngã; nhiều kẻ vô cùng chuyên nghiệp, còn như hai kẻ nghiệp dư này còn là hiếm thấy, cũng chỉ có thể lừa bịp tổng tiền cái loại công tử bột như Vệ Dực đây thôi. Ai bảo mấy thứ gắn trên người cậu ta tùy ý thôi nhìn qua cũng tính ra giá trị năm con số. Việc này rõ ràng chứng minh, bộ dạng có tài có thể là một loại hài kịch, bộ dạng có tiền thì quá nửa là bi kịch. Một kẻ lúc trước bị người ta móc ví, lúc sau lại bị giả đụng xe ăn vạ, đây là thảm kịch nhân gian đến cỡ nào a!

Hai mẹ con kia nhìn thấy chúng tôi ở bên này, lập tức mở miệng đòi tiền, chỉ vào đứa con nghe nói bị đụng đến hồng đầu óc nói muốn 3000 đồng tiền hòa giải.

Thẩm Phong nhìn đứa trẻ miệng đầy dớt dãi cười ngây ngô, lại nhìn bà bác đánh đá, hùng hổ kia, nhú mày nói” “Bà có chứng cứ gì chứng minh con bà là bị anh ta đụng phải đến hỏng não, mà không phải đầu óc vốn đã hỏng từ trước rồi?”

Giọng bà bác kia lại còn lớn hơn. “Được! Chúng ta tới bệnh viện kiểm tra! Tới lúc đó, có phí tổn gì các người phải trả! Các người nói xem còn có lý trời hay không a, đâm phải người ta rồi còn đòi chứng cứ!”

Nhìn nét mặt kia của Vệ Dục, nếu có sợi dây thừng, cậu ta nếu không tự treo cổ mình, thì chính là treo cổ bà bác đối diện. Cậu ta ử rữ khoát tay nói: “Đưa cho bà ta đi ...”

Tôi đưa 5000 cho Vệ Dục, bà bác kia vừa thấy tiền một cái là mắt dính chặt, đầu lười nhất thời thất lại, “Đợi, đợi chút! Ba, ba ngàn đồng là tiền chữa bệnh, còn có, có phí tổn thất tinh thần, phí nghĩ làm, phí đó, phí đó ...”

Tôi cười cười. “Bác gái, bạn cháu là người tỉnh ngoài, nhưng cháu là người địa phương. Tính tình cậu ấy tốt, chứ tính cháu thì chẳng tốt chút nào. Người trong giới các bác nói kẻ chân trần không sợ người đi giày, kẻ không cần mặt mũi sợ kẻ không muốn sống nữa, nhưng mà cháu nói cho bác, người trong cục cảnh sát này cháu quen thân đến nửa, bạn cháu coi như tiền đi trừ họa, chứ cháu thì muốn tổng cổ ôn thần, bác nếu thật muốn xài công phu sự tử ngoạn, thì để bạn cháu đi trước, cháu chơi cùng bác! Bác xem cháu vỗ tay một cái có bao nhiêu người hưởng ứng! Bác nếu thật không muốn sống, thì để cháu giúp bác! Khuất phục trước kẻ ác không phải tính cách của cháu, cháu chưa náo loạn giang hồ nhiều năm rồi, bác đừng ép cháu ra tay a!”

Tôi vỗ vỗ tay, lập tức có bảy người buông bài poker, di động, máy chơi game, tiểu thuyết trong tay xuống, đứng dậy.

Bà bác kia vừa nhìn thấy, lập tức đòi người.

Thẩm Phong và Vệ Dục đều quay đầu đến trợn mắt nhìn tôi, vẻ mặt rất là khiếp hãi.

“VẬY ... VẬY 3000.” Bà bác nói xong liền vươn tay muốn giật tiền, tôi lại rút lại tiền từ trong tay Vệ Dục, cười tủm tỉm nói, “Bây giờ thì không phải giá đấy nữa!”

Tôi từ từ rút ra ba tờ 100, đưa lại cho bà ta. “300 đồng, bác trả lại cho cháu 50 đồng. 250 đồng, coi như là phí diễn xuất của bác.”

Thẩm Phong co vai lại.

Lưu đại gia trong cục trực tiếp lấy ra 250 đồng từ ván bài đang đánh dở trên bàn. “Tiểu Kỳ, có lẽ bà ta không có tiền lẻ, lấy ở đây đi.”

Khóe mắt và khóe miệng Vệ Dục cùng giật giật.

Cuối cùng bà bác kia dẫn con cầm 250 đồng chạy té khói.

Cho nên nói so với lớn tiếng mà vô dụng, càng nhiều người sức mạnh càng lớn, đoàn kết chính là sức mạnh.

Tôi cùng chào hỏi mấy người bạn trong cục cảnh sát, lấy 15 tờ trong xấp 5000 đưa cho mọi người mua trà nước, cười nói vài câu liền dẫn Vệ Dục đi khỏi.

May mà cậu ta không phải điều khiển xe sau khi uống rượu, nếu không sẽ không dễ giải quyết như vậy.

“Chu Tiểu Kỳ... Kỹ xảo biểu diễn của mày còn lão luyện hơn bà bác kia nữa ...” Thẩm Phong thán phục vỗ vỗ vai tôi, “có thể lực mạnh như vậy, lúc đầu sao còn để Vệ Dục coi 3000 kia như rác làm gì?”

“chuyện này mày không biết phép tắc rồi, bà bác kia muốn phí diễn xuất, bạn bè tao làm diễn viên quần chúng chả nhẽ không cần a? phép tắc trong giới là một phần, để bọn họ nhúng tay cũng không tốt lắm. Dù sao Vệ Dục nhiều tiền như vậy, tao coi như cướp của người giàu chia cho người nghèo.” Tôi trước sau vẫn coi Vệ Dục là kẻ cho vay nặng lãi. Những người này thật ra cũng biết ba tôi là Chu Dịch, chẳng qua “ba tôi là Chu Dịch” xem ra còn không bằng “trong tay tôi có nhân dân tệ”, cho dù bọn họ bằng lòng làm diễn viên khách mời vì tình nghĩa, tôi cũng ngại để cho bọn họ làm không công. Bảy người vừa đứng lên trong đó là mất 1500, lại vừa đưa 250 nữa, thật không rẻ nha!

Thẩm Phong phụt một tiếng, “Ồ hèn”

Tôi đưa chỗ tiền còn lại cho Vệ Dục, xe cậu ta đỗ ở bên ngoài, nhìn qua không có vấn đề gì. “Hay là cậu tìm một khách sạn nghỉ một giấc trước đã? Tỉnh táo lại chút rồi tính tiếp.”

Tôi đoán cả đời Vệ Dục cũng chưa từng khốn khổ như vậy.

Vệ Dục gật gật đầu, cười cười với tôi. “Mấy hôm sau sẽ gọi cho cậu, tiền khi khác tớ sẽ trả.”

“Không vội không vội, hòa thượng chạy được chứ miếu không chạy được.” Tôi cười tủm tỉm nói. Lúc này tôi cũng ngại hỏi cậu ta sao không tìm ba Tần giúp đỡ.

=====

"Hà phương ngâm khiêu thả từ hành" (何妨吟嘯且徐行) là một câu thơ trong bài Định phong ba của Tô Thức, có nghĩa là vừa ngâm nga vừa cất bước (lên hỏi trên HDT, may mắn được ss Schan dịch giúp, chân thành cảm ơn ss :D)

Có thể đọc cả bài thơ và phần dịch tại đây

Nhưng 吟 (ngâm) và 淫 (dâm) đồng âm, cho nên bạn tác giả lại chế ra câu: 何妨淫嘯且徐行--> Hà phương dâm khiêu thả từ hành, hiểu câu này như thế nào tùy theo suy luận của mỗi người thôi

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

16. Chương 31+32

Trên đường về nhà, Thẩm Phong cứ nhìn chăm chăm tôi, cũng may da mặt tôi đủ dày, cũng nhờ vào sức dẻo dai được tôi luyện do ở cùng phòng với nó suốt 4 năm, địch bất động, ta bất động ... về nhà rồi mới động.

“Chu Tiểu Kỳ, trước giờ tao vẫn nghĩ một chuyện, mày là hai thật hay hai giả(ngu thật hay vờ ngu) ” Thẩm Phong vuốt vuốt cái lông mày đang nhíu lại nhìn tôi chăm chú.

“Mày quá coi thường tao rồi.” Tôi nghiêm túc nói, “Mày còn thiếu của tao 248 đơn vị!”

Câu bạn Phong nói là :你是真二，还是装二, và bên dưới bạn Kỳ bảo là : 你少算了 我二百四十八, đây là do 2 hay 250 đều là tiếng lóng chỉ người ngốc ngếch, đàn độn. Xoắn hết cả não mới tra ra được ý nghĩa của đoạn hội thoại này {:435:}

“Herb True nói, tự giễu là cảnh giới hài hước cao nhất, tao vẫn định ninh rằng năng lực tự đả kích và tự tìm đả kích của mày đủ để khiến người đang sống sờ sờ cười đến nổi lăn ra chết.” Thẩm Phong nắm cằm tôi quay trái quay phải nhìn, “Tao chỉ đang nhớ lại, Tần Chinh – đóa hoa trên đỉnh núi kia đã bị mày bẻ xuống như thế nào, hóa ra là đóng giả heo để ăn thịt hổ, xuống tay ác độc tàn phá đời hoa.”

Nghe lời này mà thấy đau lòng, Thẩm Phong và tôi đều là sinh ra và lớn lên dưới ngọn cờ đỏ, mà nó lại vẫn thiếu một trái tim ấm áp, khỏe mạnh. Là tri kỷ thân thiết nhất của tôi, người khác không biết thì thôi, kể cả nó cũng không tin là ngay từ đầu tôi tuyệt không ôm bụng dạ muốn độc chiếm Tần Chinh, mà tôi cảm thấy ngay cả nó cũng không tin, vậy Tần Chinh chắc chắn lại càng không tin.

Cho nên lần đầu hôn tôi, Tần Chinh nói: “Chu Tiểu Kỳ, em thắng rồi.”

Lúc ấy tôi bị sắc làm mê muội, không kịp ngẫm nghĩ tử tế hàm nghĩa trong lời ấy, sau qua một hồi phân tích cẩn thận và suy xét lý trí, cảm thấy ý của anh chắc là: Chu Tiểu Kỳ, em cuối cùng đã chiếm được trái tim của bản công tử ta rồi.

Lời này nghe sao, giống như là tôi cưỡng gian anh vậy, mà sự thật rõ là ngược lại ...

Tôi từng tỏ thái độ rất rõ ràng với anh: “Tần Chinh, em cảm thấy chắc là anh phải lòng em trước.”

Anh vừa nhìn bảng báo cáo vừa đáp lại tôi một câu chả nghiêm túc tí nào: “Ờm.”

Tôi ôm lấy anh từ sau lưng, bất mãn vì câu trả lời qua quýt của anh, cắn cắn vành tai nói: “Mọi người cũng không ai tin, đều nói là em kết anh từ cái nhìn đầu tiên, cố sống cố chết theo đuổi, anh bị em cưỡng gian, bức lương dân làm chồng, vì con mà ép cưới. Có phải anh cũng nghĩ thế không.”

Anh nhẹ nhàng đẩy mặt tôi ra, xoa xoa vành tai ửng đỏ vì bị tôi cắn, quay đầu lại nhìn tôi, hạ mắt kính, trong đôi mắt đen láy ánh lên

chút ý cười bất đắc dĩ: "Không phải anh đã nói rồi sao, anh đồng ý với quan điểm của em."

"Anh nói lúc nào?" Tôi ngây người.

"Vừa xong"

"Cái tiếng "ờm" qua quýt kia ý hả?" Tôi dùng trán húc húc vào vai anh, "Tần Chinh, anh chắc chắn là đang trả lời em, chắc chắn là nghe rõ lời em nói chứ?"

Anh đưa tay xoa xoa hai má tôi, cười dịu dàng, "Nghe rõ rồi, là anh phải lòng trước."

Tôi ngẩng phắt đầu, vô cùng kinh hãi lại cực kỳ sung sướng nhìn chằm chằm anh. "Anh thừa nhận rồi nhá!"

"Chưa từng phủ nhận."

Người đàn ông này bên ngoài bị người ta coi là hoa trên đỉnh Everest, không khí loãng, chỗ nào cũng khiến người ta thấy lạnh như băng, nhưng ở trước mặt tôi lại như hoa nở xuân về, khiến cho tâm tình người ta rạo rức ...

Tôi nuốt nuốt nước miếng, nói: "Vậy hồi trước lúc anh cưỡng hôn em, tại sao lại nói, "Chu Tiểu Kỳ, em thắng"."

Sóng mắt Tần Chinh khẽ động, như là nghĩ ngợi một chút, mới hiểu ra tôi đang nói gì, rồi mới khẽ cười một tiếng, cũng không có ý sửa lại cái chữ "cưỡng hôn" kia. "Không sai. Không phải có câu nói, người thua cuộc, luôn là người yêu trước sao."

Câu ấy, bảy giờ tôi mới hiểu.

Nếu như nói về gảy đàn nhị, Tàn Chinh chắc chắn là danh thủ quốc gia, còn tôi chắc chắn là con trâu mặt đời đấy kia. Một câu của anh ý tại ngôn ngoại, tôi nghe rồi vài năm cũng không hiểu, còn phải để anh giải thích tỉ mỉ cho tôi nghe. Nhưng mà tôi làm sao mà dự đoán được đàn ông chân chính như anh mà lại có thể đàn hát "18 điệu sò" được cơ chứ ...

Thập bát mô: mình đọc xong bài này mà đỏ mặt tía tai, dạng này mình liệt vào dâm thơ :">, bạn nào có hứng thú có thể vào đây để đọc 18 điệu sò

Tôi rất muốn giải thích tỉ mỉ lại cho Thẩm Phong, không biết làm sao mà lúc trước nó kiên quyết cho là là Tàn Chinh bắt tôi, bây giờ chuyển đi một chút, tiếp tục kiên quyết cho là tôi bắt Tàn Chinh.

Nó đây là quá coi trọng tôi a, vẫn quá coi trọng tôi a ...

Thực ra, những người khác không hiểu Tàn Chinh, tôi cũng chẳng giận chút nào, kể cả Thẩm Phong cũng vậy, người bình thường làm sao biết được Tàn Chinh – con người mặc vest, đi giày da, bộ dạng nghiêm cẩn lạnh lùng tỏa mùi cấm dục như thế lại ẩn giấu một trái tim rạo rực tới vậy. Người khác đều cảm thấy anh yêu tôi chưa đủ, đó là vì bọn họ không được nhìn thấy lúc anh tốt với tôi, mỗi lần vào mạng dâm dâm nhìn thấy những chủ đề khiến người ta khó chịu, lệ rơi đầy mặt như kiểu “gặp được người đàn ông như vậy, cô hãy lấy anh ấy đi ...” Tôi đều nhìn không được muốn lôi Tàn Chinh tới nhà thờ.

Mạng dâm dâm: theo ngụ ý của mình thì nó là renren.com bị tác giả đọc lái đi thôi.

Dù có như thế, nhưng chuyện áo mưa rơm này, thật không phải tôi cố ý mua mà!

Thẩm Phong nói: “Mày với Tần Chinh nói gì nghe nấy, chuyện với Vệ Dực lần này, có cần viết một bản tấu chương thông báo chút không?”

Đây là tội một chậu nước lạnh ư.

“Mày thấy cần thiết ư?” Tôi hỏi ý kiến bạn thân tít.

Thẩm Phong bắt chéo hai tay, “Mày là hổ già, tự mày quyết định.”

Tôi nếu là hổ, thì cũng chỉ là hổ nhái trong bức ảnh hổ Hoa Nam của Chu Chính Long thôi!

Đây là vụ một nông dân tên Chu Chính Long ở TQ làm giả một bức ảnh hổ Hoa Nam (loài hổ cực hiếm của nước này) lừa dối công luận để được lĩnh tiền thưởng.

Tôi do dự, cảm thấy việc này sớm muộn gì Tần Chinh cũng biết, tôi nên thẳng thắn để được khoan hồng vẫn hơn, dù sao chữ lý vẫn ở bên phía tôi.

Nhưng mà gọi điện vài lần, bên kia đều không có người nhận, lúc đầu tôi nghĩ anh đang tăng ca, chờ đến sau giờ ăn cơm tối mới gọi lại vài lần, kết quả là vẫn không có người nhận.

Tôi nhúu mày nhìn di động, gọi điện thoại không có người nhận, mà lại còn tắt máy. Việc như thế này vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Chẳng lẽ ...

Di động của anh bị móc mất?

Thật là khủng hoảng kinh tế a, ở đây thì Vệ Dực vừa bị người ta móc ví, anh ở đó lại bị móc di động.

“Gọi tới công ty anh ta hỏi thử xem.” Thẩm Phong nói:

Tôi nhìn thời gian, nói: “Đã 10h tối rồi, công ty chắc chắn chả còn ai.”

"Nếu tăng ca sẽ có. Hay là mày gọi cho đồng nghiệp của anh ta thử xem." Thẩm Phong vừa nói xong, lại tự nhủ mày, “Cô Bạch Vi kia, cũng là đồng nghiệp của anh ta nhỉ."

Số của Bạch Vi, tôi thật ra có lưu, lần trước gặp cô ấy ở siêu thị đã trao đổi số điện thoại.

Đồng nghiệp của Tần Chinh tôi cũng không thân lắm, Bạch Vi coi như là quen hơn một chút, tôi nghe lời Thẩm Phong gọi điện cho Bạch Vi.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy ...”

Tôi bỏ di động xuống, trợn mắt nhìn về phía Thẩm Phong. “Cũng tắt máy.”

Khủng hoảng kinh tế, không đến mức khiến trật tự trị an tụt đến mức này rồi đi ...

“Lại gọi cho đồng nghiệp khác của anh ta xem, không đến nỗi cả công ty bọn họ rủ nhau tắt máy đi!” Nét mặt Thẩm Phong nghiêm lại.

Tôi tìm trong danh bạ một lúc lâu, mới tìm thấy một cái tên có chút ấn tượng, gọi đi rồi rất nhanh đã có người nhận.

“Xin chào, mình là bạn gái Tần Chinh, mình xin hỏi một chút, Tần Chinh hôm nay có đi làm không?”

“Tần Chinh? Không, hôm qua cậu ấy xin nghỉ rồi, hình như là nghỉ ba ngày.”

Chuyện này, Tần Chinh lại không nói cho tôi biết.

Thẩm Phong ở bên cạnh nháy mắt với tôi, thấy tôi không phản ứng gì, bèn giật di động qua tự mình hỏi. “VẬY BẠCH VI THÌ SAO?”

Vì mở loa ngoài nên tôi nghe được rất rõ.

“BẠCH VI À, CŨNG XIN NGHỈ RỒI.”

Thẩm Phong liếc tôi một cái cực nhanh, lại hỏi: “CÓ NÓI LÀ XIN NGHỈ VÌ VIỆC GÌ HAY KHÔNG?”

“Việc này không rõ, đi rất vội, các case trong tay đều gác lại.”

Tính cách Tần Chinh hơi quái gở, không phải người giỏi giao tiếp với người khác, người xung quanh biết anh cũng không nhiều, người có thể hỏi được có lẽ cũng chẳng còn ai.

Thẩm Phong cúp máy, quay đầu hỏi tôi: “Hay là mượn chút nữa mà lại gọi vào số cố định xem? Thế nào anh ta cũng phải về nhà ngủ chứ.”

Tôi ậm ừ một tiếng, có chút không yên lòng.

Bình thường toàn là trên dưới 11h đã đi ngủ, đêm nay hơn 12h vẫn còn trợn trừng mắt. Tôi trở mình sang nhìn Thẩm Phong, “Phong Phong, mà nói xem bây giờ tao gọi anh ấy đã về chưa?”

Thẩm Phong lấy di động đưa cho tôi. “Gọi thì biết.”

Tôi nhận lấy di động, vuốt đi vuốt lại mấy lần, do dự một chút, vẫn gọi đi.

“Tút --- tut --- tut ---“

Thẩm Phong nhìn tôi chằm chằm, tận đến khi tiếng mạch đập cũng biến thành tiếng “tút tut tut tut” dồn dập.

“Di động thì sao?” Thẩm Phong nó, “Lại gọi vào số di động xem.”

Tôi thử lại một lần, vẫn là tắt máy.

“Phong Phong, mày nói xem anh ấy sao lại nghỉ phép nhỉ?” Tôi giương mắt nhìn nó.

Lúc trước có đọc một mẩu truyện cười. Người đàn ông khuya rồi còn chưa về, người phụ nữ lo lắng hỏi mẹ mình, hỏi anh ta chắc sẽ không ngoại tình đi. Bà mẹ nói, ngốc ă, đừng nghĩ tới chuyện xấu như vậy, có lẽ là bị xe tông thôi.

“Anh ta là tự xin phép, chắc là không có chuyện gì ngoài ý muốn, có thể là có chuyện gấp gì trong công việc. Nghe nói là đi gấp, chắc là khi đi quên không mang sạc, di động hết pin nên tắt thôi. Mày đừng lo vội.” Thẩm Phong vỗ vỗ vai an ủi tôi.

Tôi biết bây giờ thì nguy rồi ...

Con người như Thẩm Phong này, lúc bạn vui vẻ nó sẽ hát cho một gáo nước lạnh, nhưng lúc bạn ngã sấp xuống sẽ đỡ bạn đứng dậy, bây giờ dáng vẻ của nó là đang muốn đỡ tôi dậy, chẳng nhẽ giờ là tôi đang ngã úp sấp rồi sao?

“Bây giờ cũng khá muộn rồi, sáng mai mày dậy rồi gọi điện thoại cho ba mẹ anh ta hỏi một chút, có lẽ họ biết chuyện gì thì sao.”
Thẩm Phong lấy lại điện thoại của tôi, “Bây giờ khuya rồi, ngủ đi đã, phụ nữ có thai không thể thức đêm.”

Tôi uhm một tiếng, lại trở mình nhìn trần nhà.

Lát sau, lại trở mình nhìn Thẩm Phong.

“Vậy mày nói xem, tại sao Bạch Vi cũng xin nghỉ nhỉ?”

Thẩm Phong không thèm nghĩ ngợi nói: “Có lẽ nhà có người chết, vội về chịu tang.”

“Phụt ...” Bỗng dưng, tôi bị chọc cười rồi.

Thế này thì làm sao tôi có thể không thích cô gái yêu ghét rõ ràng này chứ ...

Tôi nghe xong Thẩm Phong, ngủ cũng chẳng thấy yên ổn chút nào, vốn định sáng hôm sau sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ Tàn Chinh, kết quả là trường học khai giảng, bọn họ phải đi dự tọa đàm, không liên lạc được.

“Chẳng có chuyện gì là tốt cả.” Tôi chán nản ném điện thoại, “Lâu rồi không đi cúng bái.”

Thẩm Phong đứng ở cửa sổ bên cạnh gọi điện thoại, tôi quay đầu lại nhìn, nghe nó nói chuyện.

“Phải, là địa chỉ này, giúp tớ kiểm tra xem có người không, rồi đi khi nào, đi đâu, đi cùng ai. Mau chóng cho tớ một câu trả lời thuyết phục nhé.”

Nhìn Thẩm Phong cúp máy, tôi mới hỏi: “Mày gọi cho ai?”

“Một người bạn, tao bảo cậu ta tới nhà mày xem xem, hỏi thăm tung tích Tần Chinh. Ít nhất thì bảo vệ tầng dưới nhà bọn mày cũng biết anh ta ra khỏi nhà khi nào.” Thẩm Phong vỗ vỗ đầu tôi, “May lo cũng vô dụng, khẩn bái cũng vô dụng, đi ăn lót dạ có vẻ thực tế hơn.”

“Chị em à, vẫn là mày tốt ...” Tôi thở dài, chả có bụng dạ nào mà phản đối, hai người bèn đi xuống dưới lầu ăn cháo.

Tôi nói với ba mẹ là ở trong nội thành đi bệnh viện kiểm tra tiện hơn, nên không quay về Nhà Trắng nữa. Hai người cũng không phản đối, nhưng nghe nói mẹ già nhà tôi đang chuẩn bị thu xếp hành lý tới quấy rầy tôi và Thẩm Phong, bà và Thẩm Phong làm bạn vong niên.

Vừa ăn sáng xong chuẩn bị trả tiền, di động đột nhiên reo, tay tôi run lên, chưa kịp nhìn tên trên màn hình đã nhận.

“Alo?”

“Chu Tiểu Kỳ hả?”

“Phải, là tôi!” Trong nháy mắt ấy, tim tôi đập mạnh, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh hay xuất hiện trong phim truyền hình -- Cô XX à? Bạn cô bị xe đụng phải nhập viện, chúng tôi nhìn thấy số cô trong di động của anh ấy, mời cô mau tới bệnh viện XX ...

Đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, “Chu Tiểu Kỳ ... Tớ Vệ Dục đây.”

Tim tôi lại chùng xuống, thở phào một hơi lại có chút mát mát.
“Uhm, chuyện gì thế?”

“Cậu sao vậy? Giọng nghe là lạ, có chuyện gì à?”

“Không sao, không sao. Mà cậu ấy, gọi điện cho tớ có việc gì?”
Tôi ha ha cười gượng.

“Trả nợ.” Vệ Dục cũng cười một tiếng, “Nhân tiện mời cậu ăn sáng.”

Tôi nhìn giờ, “giờ này rồi, cậu mời cơm trưa đi.” Sáng sớm gọi mấy cuộc điện thoại mà cũng sắp 10h rồi.

“Được, vậy thì cơm trưa. Tớ không quen thuộc thành phố A lắm, cậu chọn chỗ nhé.”

Là một phụ nữ truyền thống tam tòng tứ đức, phu xướng phụ tùy, bạn bè gặp nạn thì phải giúp, nhưng lời Tần Chinh cũng phải nghe theo, tôi chỉ có thể khéo léo từ chối thịnh tình của cậu ta, “Không cần đâu, việc dễ ấy mà, hướng hồ bây giờ cậu vẫn đang dùng tiền của tớ.”

Vệ Dục cười thầm một tiếng: “Không phải tớ nói trả nợ ư? Giải quyết xong vấn đề về tiền rồi, chỉ có chứng minh thư với thẻ tín dụng là hơi phiền phức thôi, lần trước cậu cũng mời tớ rồi, lần này là đáp lễ.”

“Chuyện này thật không cần” Tôi hơi oải.

Thẩm Phong trả tiền xong quay về, hỏi tôi: “Ai vậy?”

Tôi che điện thoại nói: “Vệ Dục!”

Thẩm Phong nhíu mi, lập tức giật mình, nói: “Hỏi cậu ta về Bạch Vi.”

Tôi giật mình tỉnh ngộ, đang muốn hỏi, chợt nghe Vệ Dực nói: “Tớ vừa nghe giới thiệu, khách sạn Kim Mã nghe nói không tồi, 12h gặp trước cửa nhé, tớ đang ở ngân hàng, còn có việc, trước cứ quyết định như vậy đi.”

Sau đó cúp máy ...

Tôi đàn mắt ngẩng đầu nhìn Thẩm Phong.

Thẩm Phong hai tay chống nạnh, thở dài. “Cậu ta nói sao?”

“Cậu ta bảo 12h mời tao ăn cơm trưa ở Kim Mã.” Đây là cái khách sạn mà đồ ăn như làm từ vàng thật ấy, có người sẵn lòng mời, tôi đương nhiên là hoan hỉ mà tới rồi, nhưng mà đây là lúc không bình thường, người mời cũng không bình thường nốt ...

“Đi, tao đi với mày.” Thẩm Phong nói xong nhíu mày, “Vệ Dực này thật là phiền phức.”

Tôi sợ hãi hỏi một câu: “Phong Phong, mày nói xem có phải cậu ta còn chưa dứt tình với tao không?”

Thẩm Phong liếc tôi xem thường: “Phải, cậu ta là đồ biến thái, thèm vợ người khác, thèm cả phụ nữ có thai!”

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

17. Chương 33+34

Đối với Vệ Dực, cảm giác của tôi trước giờ vẫn rất đơn thuần.

Ba tôi là người lặn lội trên thương trường, gặp cáo còn nhiều hơn gặp người, ông có nói với tôi, có một số người có vẻ không dễ chung sống, không dễ tiếp cận, nhưng một khi đã ở bên nhau rồi thì rất thật lòng, có một số kẻ nhìn có vẻ hiền hòa, khéo léo, bạn bè tuy nhiều, nhưng mà muốn bày tỏ tình cảm chân thành với anh ta thì thật không dễ.

Ở đại học X, Vệ Dực và Tần Chính vốn đã là hai loại người vừa giống lại vừa hoàn toàn khác nhau. So với Tần Chính, Vệ Dực lại càng giống người bình thường, thành tích dù tốt, nhưng không đến mức khác người như vậy, phát triển toàn diện, thích hoạt động đoàn thể, quan hệ với người khác cũng tốt – ngoại trừ Tần Chính. Cho nên tuy rằng thành tích và đánh giá của Tần Chính đều hơn hẳn Vệ Dực, nhưng chuyện xã giao thì không bằng cậu ta. Thậm chí là đối với nữ sinh, người theo đuổi Vệ Dực cũng nhiều hơn Tần Chính. Cũng bởi nguyên nhân này mới khiến hai người được xưng tụng là song bích của học viện kinh tế, hai viên minh châu.

Người như Vệ Dực tôi đã gặp rất nhiều, cũng không có cảm giác đặc biệt gì với cậu ta, cảm thấy cậu ta đối với ai cũng tốt, nhưng luôn bày ra vẻ xã giao thôi, ba tôi nói người như vậy thật dễ dàng

lừa gạt lòng người, nhưng tình cảm thật của bản thân lại không để lộ. Giao dịch không có lời như vậy, tôi dễ dàng loại bỏ. Cho nên khi đối đầu với loại người này, tôi vẫn là kính nhi viễn chi (tôn kính nhưng không dám tới gần).

Bây giờ vẫn vậy

Nhưng mà lần này cậu ta chu đáo hơi quá.

11h55 tôi và Thẩm Phong tới Kim Mã, cậu ta đến muộn hơn chúng tôi một chút, lúc nhìn thấy Thẩm Phong hơi ngạc nhiên, lập tức cười lên tiếng chào hỏi, không nói thêm gì bèn dẫn chúng tôi lên lầu.

Cậu ta chọn phòng, lại để tôi gọi món. Đến đây rồi, cũng ngại ngùng, tôi đưa thực đơn cho Thẩm Phong để nó gọi, nỗi thù hận giàu sang của nó cũng quá sâu sắc, tất cả những món gọi ra đều là giá 4 con số.

Hôm nay Vệ Dực quần áo gọn gàng, tinh thần sáng láng, lại là công tử phong độ nho nhã, nghe Thẩm Phong gọi một bàn đồ ăn mặt cũng không đổi sắc, tôi cảm thấy thế nào cũng phải hơn 5 chữ số.

“Hôm qua thật phiền cậu ... các cậu ...” Vệ Dực mỉm cười nói, “Không tưởng được là trị an thành phố A kém như vậy.”

Tôi không nhịn được phụt ra: “Dáng vẻ của cậu khá là mời gọi trộm cướp.”

Vệ Dực run run, sờ sờ mặt. “Là sao?”

Thẩm Phong không thèm khách sáo nói hộ tôi: “Kẻ ngốc nhiều tiền đây, mau tới.”

Tôi cúi đầu, cắn môi nhin cười, tay kéo kéo Thẩm Phong.

Nó đá lại tôi một cái, cười như hoa nói với Vệ Dục: “Cậu cũng coi là rất thông minh, biết tìm tới Tiểu Kỳ. Phải rồi, cậu làm sao biết được Tiểu Kỳ ở thành phố A?”

“Cậu ấy với Tần Chinh là đồng hương.”

Thẩm Phong tỏ vẻ ngạc nhiên: “Cậu cũng biết quê Tần Chinh là thành phố A sao?”

Vệ Dục quay đầu nhìn Thẩm Phong, cười đầy ẩn ý. “Đại danh Tần Chinh vang như sấm, thành phố A địa linh nhân kiệt, sao có thể không biết được?”

“Phải rồi, mấy hôm trước tớ còn gặp cậu ở nhà Tần Chinh.” Tôi thấy đề tài dẫn tới đây cũng ngấp nghé rồi, giờ mới mở miệng. “Cậu và Tần Chinh hóa ra có thân quen sao?”

“Không coi là thân, có gặp vài lần, không quen.” Vệ Dục thản nhiên cười nói.

Tôi nói: “Tớ còn tưởng là hai người là người thân nữa.”

Vệ Dục nở nụ cười: “Làm sao trèo cao được tới chứ.”

Tôi thấy lời này là lạ, có chút không phải. Vừa lúc mang đồ ăn lên cắt ngang cuộc nói chuyện, tôi nháy mắt với Thẩm Phong, hỏi nó có nên mở miệng hỏi chuyện Bạch Vi không.

Thẩm Phong trừng mắt liếc tôi một cái, quay đầu nhìn Vệ Dục, giả cười nói: “Câu vừa rồi là tớ hỏi thừa rồi, thật ra Bạch Vi cũng là người thành phố A, cậu làm sao có thể không biết được chứ.”

Nói như thế, tôi cảm thấy càng lạ ...

Vừa rồi Thẩm Phong hỏi Vệ Dục, sao mà biết tôi là người thành phố A.

Vệ Dục trả lời, tôi và Tần Chinh là đồng hương.

Dựa vào quan hệ thân sơ mà nói, không phải nên trả lời là vì tôi với Bạch Vi là đồng hương sao?

Thế nào mà Bạch Vi lại bị đẩy tới cuối cùng?

Cảm giác hình như không chỉ Tần Chinh có địch ý với Vệ Dục, Vệ Dục với Tần Chinh cũng chẳng thân mật chút nào. Thẩm Phong và Vệ Dục giương thương múa kiếm lời qua tiếng lại sắc bén, tôi nghĩ đến đau cả đầu, quyết định --- ăn cơm trước!

Quả nhiên tôi không thích hợp suy xét.

“Vệ Dục, hai hôm nay cậu có liên lạc với Bạch Vi không?” Thẩm Phong rốt cuộc cũng hỏi tới vấn đề chính.

Vệ Dục nhấp ngụm rượu, nhếch khóe miệng: “Có, sao vậy? Cậu có việc tìm cô ấy à?”

“Không có gì, hôm qua nghe bảo cô ấy không đi làm, nên nhân tiện hỏi thăm một chút. Sao mà cậu chẳng quan tâm tới bạn gái mình gì thế?” Thẩm Phong mỉm cười, đây là lười bao biện --- tôi tỏ vẻ vô cùng tán thưởng trước sự dối trá đến là thành thật của nó.

Vệ Dực đang định trả lời, di động liên vang lên, nhìn xuống màn hình điện thoại, nở nụ cười có lỗi với chúng tôi rồi bước ra bên ngoài nhận điện thoại.

Thẩm Phong oán hận nói: “Tên Vệ Dực này, vẫn là lúc cậu ta thê thảm túng quẫn còn thấy dễ ư.”

“Việc này có thể giải thích, mà có lòng thương cảm, lại có lòng hận thù giàu sang?” Tôi chẳng có hứng thú gì nhìn đám thức ăn trên bàn, cảm thấy ánh vàng lấp lánh đầy bàn. “Chính mà cũng là một vị phú bà.”

“Tao chưa từng cảm thấy mình là phú bà, hơn nữa hoàn cảnh gia đình cũng không so nổi với gia đình mà.”

“Nhưng sao vẫn cảm thấy mà thật lòng yêu quý tao nhỉ?”

“Nhà mà có tiền là chuyện nhà mà, mà nhìn có vẻ khiến tao động lòng thương cảm, thế là đủ rồi.” Cái vẻ khinh bỉ không chút che giấu này của nó cũng khiến tôi thật bất lực a ...

Vệ Dực nhận xong điện thoại bước vào, nói: “Ngại quá, để các cậu đợi lâu rồi.”

Thẩm Phong tiếp tục thử: “Nói chuyện lâu như vậy, là Bạch Vi gọi tới ư?”

Vệ Dực liếc nó một cái, “Không phải, một khách hàng.”

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một giọng nói lạnh băng truyền từ xa lại. “Sao tôi lại không biết, tôi từ lúc nào đã thành khách hàng của cậu?”

Tôi và Thẩm Phong sững sốt, reo lên: “Tần Chinh?”

Tần Chinh quay đầu liếc tôi một cái, hình như cũng hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ trong tích tắc, rất nhanh đã nói: “Tiểu Kỳ, lại đây.”

Nhiều năm tập thành thói quen khiến tôi lập tức đứng dậy, đi tới bên cạnh Tần Chinh, cầm tay anh hỏi: “Sao anh lại đột ngột trở về? Di động lại tắt máy, em gọi thế nào cũng không được.”

Tần Chinh nắm chặt tay tôi, không trả lời câu hỏi của tôi mà nhìn chăm chăm Vệ Dục, vẻ mặt lạnh băng.

Vệ Dục cũng khoan thai đứng dậy, hai tay đút túi, nhìn thẳng lại anh, như cười như không.

Bầu không khí giữa hai người thật kỳ quái, vô cùng kỳ quái, tôi lại chẳng nhìn ra manh mối gì. Thẩm Phong bình chân như vại cứ thế ngồi xuống, khoan thai dùng bữa, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt một cái, đối với sự bình tĩnh và tấm lòng quý trọng lương thực của nó, tôi cũng phải tán thưởng.

Tay tôi bị Tần Chinh nắm hơi đau, tránh ra một chút, anh lại hình như không phát hiện ra, ngón tay của bàn tay đang nắm tôi kia hơi trắng bệch, giống như đang cố gắng kiềm nén cái gì.

“Vệ Dục, những lời vừa nói tôi sẽ không nói lần thứ hai, tự giải quyết cho tốt.” Tần Chinh lạnh giọng nói, lập tức kéo tay tôi rời khỏi đó, tôi đột nhiên nhớ ra một việc, dừng chân nói: “Đợi chút!”

Tần Chinh quay đầu nhìn tôi, tôi quay đầu nhìn Vệ Dục, nói: “5000 đồng, cậu còn chưa trả tớ.”

Nụ cười của Vệ Dục nhất thời cứng đờ ở khóe miệng.

Tôi cầm lấy 5000 đồng đi theo Tần Chinh ra khỏi khách sạn, Thẩm Phong tỏ vẻ lãng phí thức ăn sẽ bị trời đánh, cố ở lại đợi đồ ăn mang lên hết đã, nét bối rối của Vệ Dục trong nháy mắt lại tăng thêm theo cấp lũy thừa.

Tần Chinh nắm chặt tay tôi, lặng lẽ gọi taxi, nói địa chỉ Tần gia.

Tôi cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt, lại ngẩng đầu nhìn cạnh mặt anh. Tần Chinh sụp mắt xuống, chắc là cảm giác được cái nhìn chăm chú của tôi, nghiêng đầu nhìn tôi.

“Sao lại về đột ngột thế nào, không phải nói quốc khánh mới về sao?”

“Có chút việc nên về sớm một chút.” Tần Chinh nhếch khóe môi, nở một nụ cười yếu ớt trấn an tôi, “Quyết định vội vã, chưa kịp nói cho em, sáng hôm nay vừa xuống máy bay.”

Tôi xòe ngón tay mình ra, đếm đếm, nói: “Em gọi cho anh tổng cộng 12 lần.”

Tần Chinh lại nắm lại ngón tay tôi, mười ngón đan vào nhau, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay tôi, dịu dàng nói “Lần này anh không đúng, để em lo lắng rồi.”

Tôi cuối cùng cũng cảm nhận được nỗi bất đắc dĩ của Tần Chinh ngày xưa, một người lúc phạm lỗi nếu như nhận lỗi quá nhanh, ngược lại sẽ khiến cả bụng tức của người kia không phun ra nỗi cũng nuốt không trôi, cứ như triệu chứng của bệnh viêm họng mãn tính vậy ...

“Cho nên anh về là đến tìm Vệ Dục?” Tôi hỏi thật cẩn thận.

Ánh mắt Tần Chinh lóe sáng một chút, nói: “Cũng không hoàn toàn.”

Giữa vợ chồng, thẳng thắn thành khẩn và lòng tin quan trọng, hay là riêng tư và không gian quan trọng hơn, đó là một vấn đề. Tôi còn thật sự suy xét một hồi, cảm thấy trước mắt quan hệ của chúng tôi vẫn đang dừng ở giai đoạn sơ cấp hữu thực vô danh, tuy rằng sức sản xuất đã sắp vượt qua Anh đuổi kịp Mỹ, nhưng về chế độ xã hội lại không ngang hàng, muốn hủy bỏ chế độ bất bình đẳng và bóc lột, vẫn chỉ có thể dựa vào sự tự giác. Rõ ràng ở phương diện này, tính giác ngộ của Tần Chinh còn chưa cao bằng giai cấp vô sản như tôi đây.

“Vệ Dục bị người ta cướp ví, lại bị người giả dựng xe ăn vạ, tìm em xin giúp đỡ, em mượn 5000 đồng cho cậu ta, hôm nay cậu ta trả tiền.” Tôi ủ rũ thành khẩn báo cáo để được nương tay.

“Anh biết.” Tần Chinh xoa xoa đầu tôi, mỉm cười nói. “Trước theo anh về nhà đã.”

Đây là nhà anh không phải nhà tôi.

Nhà Tần Chinh không có ai ở nhà, hai người lớn cả ngày đều ở trường, Tần Chinh để tôi ở trong phòng anh nghỉ ngơi, tự mình thì vào nhà tắm tắm gội.

Bảy giờ tôi mới phát hiện, lần này về anh chẳng mang chút hành lý nào, quả nhiên là vội quyết định trở về.

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước ào ào, tôi nghĩ chắc anh cũng chưa kịp ăn cơm, bèn vào phòng bếp tìm chút nguyên liệu dùng được nấu cho anh chút mì.

Lúc chờ nước sôi, tôi cực kỳ thương nhớ cả bàn yến tiệc thịnh soạn ở khách sạn Kim Mã kia, Vệ Dục xem ra chẳng thể nuốt trôi, Thẩm Phong ăn từ đầu đến cuối, bạn nói nếu Vệ Dục có chút lương tâm đưa tiền thức ăn kia cho tôi làm tiền lãi thì tốt rồi, còn giờ thì chỉ Thẩm Phong vớ bở, ngấm lại thật khó chịu, cố nhịn xuống gọi điện cho Thẩm Phong bảo nó không ăn hết thì gói mang về ...

“Lúc đầu là mày cắn rách, rách rồi thì cho rách luôn ...”

Tiếng nhạc chuông cài đặt riêng cho Thẩm Phong khiến tôi giật mình một cái, tôi run run nhận điện thoại. "Phong Phong bé bỏng ..."

“Chu Tiểu Kỳ, bà đây đã giúp mày gói đồ ăn thừa lại, lại còn gọi thêm 3 món mày thích nhất, thừa lúc còn nóng, mày với gian phu nhà mày ở chỗ nào, tao đưa đến cho, tiền xe mày trả.”

Ây da mẹ ruột a ...

Chị em này của tôi với tôi thật là cùng một mặt hàng, lòng mê tương thông đến nhân thần đều phải phẫn nộ! Tôi rưng rưng nước mắt nói: “Tao ở nhà Tần Chinh, đang nấu nước mì, mày mau mang tới đây, tiền xe để tao bao, mày đi xe bus, số 18 tới tiểu khu nhà chúng ta, nhà Tần Chinh ở tòa A3 nhà 419.”

“Chu Tiểu Kỳ, mày quá bủn xỉn! Đồ ăn giá trị hơn một vạn mà mày bảo tao đi xe bus mang tới!” Thẩm Phong hung dữ lý sự.

Tôi hít một hơi khí lạnh. "Thẩm Phong, giai cấp vô sản như mày một khi đã đắc thế, bóc lột nhà tư bản còn dữ dội hơn cả ma cà rồng hút máu người ta! Hơn 1 vạn, mày ra tay cũng thật ác độc, thế mà mày cũng nuốt trôi được ... Mày có biết cái tính trả đũa vì thù hận

giai cấp này là chướng ngại vật lớn nhất chặn đường tiến bộ của lịch sử nhân loại không hả!”

“Cút! Bà đây là thúc đẩy tiêu thụ hàng trong nước!” Thẩm Phong đã hoàn toàn bị mẹ tôi tẩy não, kiên quyết cho rằng tất cả lãng phí đều là chi phí, tất cả chi phí đều là thúc đẩy sức tiêu thụ của nền kinh tế quốc dân, vì thế tận lực tận sức để cống hiến cho sự phát triển của nền kinh tế. Khác nhau là mẹ tôi phẩm chất cao thượng tiêu tiền của mình, còn Thẩm Phong là kẻ vô lương tâm vung tiền của người khác.

Tôi tắt bếp, bỏ luôn món mì bình dân, chuẩn bị chờ đợi bữa tiệc 1 vạn ba, nghĩ đến vụ cho Vệ Dục vay 5000 này là vụ làm ăn có lời nhất của tôi, vay nặng lãi cũng chả có được món lãi kék xù như vậy. Khoản thu nhập thêm ấy cũng có thể tạm thời an ủi tâm hồn bé bỏng của tôi vì Tần Chinh mà gày mòn, héo hon.

Cái này gọi là “tiểu phú do kiệm, đại phú do thiên, cự phú do quyết tiền” (*), tôi thế nhưng còn kiên quyết bao Thẩm Phong hai đồng vé xe bus, chuyện này chứng minh tôi là một người có lương tri, cũng chứng minh tôi vẫn dừng ở giai đoạn thứ nhất “tiểu phú từ kiệm” mà thôi, cách cự phú còn một đoạn rất dài, rất dài.

(*) giàu nhỏ do tiết kiệm, giàu lớn là trời cho, quyết tiền mới thành tỷ phú.

Dựa vào tình bạn năm năm giữa tôi và Thẩm Phong, mức độ thù hận giàu sang của nó nhất định không nhẹ hơn tôi, lúc trước khi tôi và Tần Chinh ở bên nhau, nó còn miễn cưỡng coi tôi như đồng chí cùng một chiến tuyến, sau khi tôi ở bên Tần Chinh, Tần Chinh lại dần dần có của cải để tích lũy, nó từ chỗ không coi tôi là người một nhà dần dần đến không thèm coi tôi là người nữa. Dùng cách nói

của nó, Tần Chinh là của tôi, bóc lột tôi cũng là bóc lột Tần Chinh, bóc lột Tần Chinh cũng chính là đào tường chủ nghĩa tư bản, đào tường chủ nghĩa tư bản cũng chính là góp được 1 viên gạch cho sự nghiệp của chủ nghĩa xã hội khoa học, lợi trước kéo lợi sau, cuối cùng là cả xã hội cùng phồn vinh – tôi cảm thấy Thẩm Phong có thể coi tất cả hành vi của mình thăng lên thành vì chủ nghĩa yêu nước, đây cũng thật là một thứ bản lĩnh kinh người.

Không phải chỉ là đục lỗ thôi sao ...

Tần Chinh đang sấy tóc trong nhà tắm, tiếng chuông cửa và tiếng chuông điện thoại cùng reo lên, tôi vừa nắm lấy di động vừa đi mở cửa.

Trong cái tích tắc kia, tôi ấn nút nghe mới phát hiện ra là tin nhắn ...

Thẩm Phong xuất hiện lộng lẫy, tay trái tay phải đều xách một túi to, mỗi túi lại có 5 hộp đồ ăn, chia đều mà nói mỗi hộp giá cả ngàn đồng...

Đầu năm nay, giá cả hàng hóa quá kinh khủng ...

“Tay bà đây muốn gãy cả ra rồi, đây là tai nạn lao động ...” Thẩm Phong đưa đồ ăn vào trong bếp, đặt mâm ngồi trên ghế thờ phì phò, giữa trưa tháng 9, trời cực nóng, nó đầu đầy mồ hôi đi tìm điều khiển điều hòa.

“Chu Tiểu Kỳ, bật điều hòa.” Thẩm Phong nằm úp sấp trên bàn uể oải muốn chết, quay đầu liếc tôi một cái, bất mãn nhú mày,

“Trên di động có hình khiêu dâm sao, nhìn nhập tâm như thế?”

“A?” Tôi ngẩng đầu nhìn nó một cái, hơi khó chịu nói: “Thẩm Phong, mày đừng có mà mở miệng quạ đen ...”

Tin nhắn mở ra rồi, là không thể khép lại lần nữa được, Tần Chinh thế nào cũng biết tôi xem tin nhắn của anh.

Thật ra cũng không phải cái gì quan trọng, bí mật, chẳng qua là hai câu từ Bạch Vi.

“Em tin rằng tình yêu không có sai lầm, chỉ có bỏ lỡ. Nếu như năm ấy anh nhận được lá thư này, liệu có tới hay không?”

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

18. Chương 35+36

Những lời này tôi vẫn cảm thấy thật kiêu cách, hoàn toàn là bày trò chơi chữ để đùa bỡn đám người IQ thấp, tôi tin chắc Tần Chinh là tinh anh IQ cao như vậy, tuyệt không bị thứ này lừa gạt.

Tôi nói với Thẩm Phong: “Điều khiển điều hòa trong ngăn tủ, tự lấy đi, tao đi gọi điện thoại đã.”

Chiều tháng 9, ánh mặt trời rực rỡ, lòng tôi ngổn ngang như đám lá vàng bị gió cuốn, tâm tình phức tạp cảm di động của Tần Chinh, pin chắc là vừa thay, vạch đầy ắp; trong lịch sử cuộc gọi, gần đây nhất là Vệ Dục, người thứ hai từ dưới lên là Bạch Vi.

Tần Chinh cũng từng mua cho tôi một cái di động giống y như đúc, giá phải hơn hai tháng tiền lương của tôi, kết quả là đi làm chưa được mấy hôm đã bị móc mất.

Tôi lặng lẽ đi mua cái điện thoại nhái, duy trì sản phẩm trong nước.

Điện thoại nhái có hai cái tốt, kích cỡ lớn có thể phòng thân, giá tiền rẻ có thể phòng trộm, trong hoàn cảnh khủng hoảng kinh tế như hiện nay, cần phải thủ sẵn phòng thân.

Tần Chinh là thứ xa xỉ phẩm duy nhất tôi dùng, quả nhiên, quá xa xỉ cũng không được, sẽ bị người ta nhòm ngó.

Tôi dùng điện thoại của anh, gọi lại cho Bạch Vi.

Chuông vừa vang đã có người nhận, giọng Bạch Vi có chút mệt mỏi:

“Tần Chinh?”

Tôi hít sâu một hơi, nói: “Tôi là Chu Tiểu Kỳ.”

Bên kia im lặng 3 giây.

Tôi tiếp tục nói: “Không cần thận đọc được tin nhắn cô gửi cho Tần Chinh, cô nói xem tôi có nên xóa không, vẫn là nên xóa nhỉ?”

Bạch Vi cười một tiếng. “Xóa đi. Có thời gian không, ra ngoài nói chuyện nhé.”

“Không có thời gian.” Ngón trỏ của tôi khẽ móc lấy tay vịn trên ban công, “Thật ra lần trước cô cũng nói rất rõ ràng rồi, tôi cũng không hứng thú nghe tiếp lần thứ hai.” Những lời ý vị sâu xa của cô ta kia, tôi vốn không ngại thừa nhận rằng nghe không hiểu.

“Chuyện giữa tôi và Tần Chinh, cô không hiểu kỳ sao?”

“Nếu tò mò, tự tôi sẽ hỏi anh ấy.”

Bạch Vi mỉm cười nói: “Chu Tiểu Kỳ, bây giờ tôi bắt đầu hoài nghi, cô là gốc thật hay là giả gốc, biết rõ Tần Chinh giấu cô chuyện quá khứ, lại vẫn có thể thản nhiên như vậy.”

“Tôi cũng giấu anh ấy rất nhiều chuyện, tôi không nói cho anh ấy chuyện ngày hôm qua đã làm mất 100 đồng, hôm kia đi ăn đồ nướng ở ven đường, cho một người ăn xin 5 đồng.” Tôi thoải mái nói, “Chuyện đó không liên quan, tôi nói với anh ấy làm gì. Có lẽ anh ấy cảm thấy thứ mà cô gọi là "chuyện quá khứ" cũng chỉ nhỏ nhoi, râu ria như lông gà vỏ tỏi. Chuyện quan trọng, anh ấy không thể không nói cho tôi biết, nếu không nói cho tôi, rõ ràng là chuyện không quan trọng.”

“Vậy còn chuyện giữa anh ấy và Vệ Dực thì sao?”

“Chuyện này dù có quan trọng, cũng không liên quan gì đến tôi. Nhân tiện cho cô một lời khuyên, Vệ Dực tuy rằng cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, cô cũng đừng cảm sùng lên đầu cậu ta.”

“Chu Tiểu Kỳ, cô sống quá đơn giản, chuyện giữa chúng tôi, cô không thể hiểu được.”

‘Bà chị à, cô đừng coi chuyện quá khứ là cái gì to tát.’ Tôi sâu sắc khuyên cô ta một câu, “Tôi tự tin vào ánh mắt nhìn người của mình, ít nhất là tin Tần Chính không coi cô là vấn đề gì lớn.”

Bạch Vi im lặng một chút, nói: “Trước ngày hôm nay, tôi cũng nghĩ như vậy. Dù thế nào đi nữa, Tần Chính được cô tin tưởng như vậy, là may mắn của anh ấy. Cảm ơn cô ở bên anh ấy mấy năm nay.”

“Không cần khách sáo, chuyện này không liên quan gì đến cô, tôi sẽ ở bên anh ấy cả đời.”

Cúp điện thoại xong, tay vẫn còn hơi run, hít sâu, xóa cái tin nhắn kia, lại xóa sạch lịch sử trò chuyện, sau đó mới về phòng.

Tần Chinh còn chưa ra, tôi nói với Thẩm Phong. “Ăn cơm thôi.”

Thẩm Phong ợ một cái, tay trái chống cằm, nói: “Tao no lắm rồi, mày ăn đi.” Lại lả lướt đi ra bên ngoài, chắc chắn là Tần Chinh không ở quanh, mới đề giọng hỏi: “Mày vừa gọi điện cho ai, Tần Chinh có chịu thẳng thắn nhận khoan hồng không?”

Tôi múc canh, lắc đầu nói: “Chưa”

“Hôm nay lúc anh ta tới khách sạn, là đang gọi điện cho Vệ Dục đi. Thế nào mà xuống máy bay lại không gọi cho mày trước?”

Tôi gạt đầu nói: “Câu hỏi tốt, có điều khó trả lời.”

“Còn có ... tao hỏi Vệ Dục giúp mày.” Thẩm Phong nhú nhú mày, “Bạch Vi cũng đã về, không phải vợ trở về chịu tang, mà là về giúp Vệ Dục.” Nó nhìn có vẻ hơi thất vọng.

Tôi cười cười, “Chả trách Vệ Dục sáng nay có tiền trả tao, hóa ra là Bạch Vi về cứu trợ. Tao còn tưởng Vệ Dục bị định vị toàn cầu nữa cơ, Tần Chinh sao biết cậu ta ở khách sạn Kim Mã, chắc là Bạch Vi nói cho anh ấy biết.”

Cho nên trong lịch sử cuộc gọi đếm ngược người thứ hai là Bạch Vi.

Thẩm Phong nghiêng răng một cái, nói: “Gói lại! Chúng ta về nhà ăn! Không cho anh ta ăn!”

“Bụng phụ nữ có thai có thể chèo thuyền.” Tôi bối rối, thở dài nói, “Tao chẳng những lớn bụng, lại còn rất rộng lượng. Phong Phong, chuyện này để tụi tao xử lý.”

Thẩm Phong nghi ngờ đánh giá tôi, “Mày có thể làm nên cơm cháo gì sao?”

Tôi gạt đầu cái rụp: “Yên tâm đi, tao có con tin!”

Tần Chinh chắc cũng đã nghe thấy tiếng chuông cửa trong nhà tắm, lúc đi ra nhìn thấy Thẩm Phong cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, nhẹ gạt đầu, mặt không chút thay đổi đi qua một bên lấy cốc nước.

Thẩm Phong thức thoir đứng dậy, đến phòng khách xem TV, để phòng bếp làm cấm địa cho tôi và Tần Chinh, trước khi đi còn nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Nếu có biến động khác thường, đập cốc làm báo hiệu, nếu muốn giết người chuyển xác, có tao ở đây.”

Con gái kiêu gì chứ, quá hung tàn, quá bạo lực ...

Chuyện giữa tôi và Tần Chinh, dù thế nào cũng là chuyện gia đình, quan hệ giữa tôi và Thẩm Phong dù tốt cũng không tiện chen miệng vào, làm một thanh niên yêu nước với mức độ giác ngộ chính trị rất cao, nó cuối cùng cũng hiểu được cái gọi là: “Tuyệt đối không can thiệp việc nội bộ nước khác, nhưng thỉnh thoảng tỏ vẻ lên án gay gắt.”

Tôi chống cằm ngẩng đầu nhìn Tần Chinh, anh cầm cốc nước, như có hơi suy nghĩ dựa vào một bên, một lúc lâu mới nhận ra cái nhìn chăm chú của tôi.

Tôi dịch ghế dựa, ngồi ở phía đối diện với anh, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, vẻ mặt dịu lại rất nhiều, “Sao vậy?”

Tôi khẽ thở dài, cảm thấy là một phụ nữ có thai, một phụ nữ có thai cần nhiều yêu thương và ấm áp, Tần Chinh đối với tôi, vẫn là đang thiếu sự quan tâm của chủ nghĩa nhân đạo.

“Bạch Vi cũng trở về cùng anh nhỉ.” Tôi hỏi anh.

“Uhm.” Tần Chinh không phủ nhận, nhưng mi tâm khẽ nhú một chút, “Em hỏi về cô ấy làm gì?”

“Thằng thẩn để được khoan hồng đi, đồng chí Tần Chinh, đừng thử thách thần kinh nhạy cảm mà yếu ớt của một bà bầu chứ.” Lòng tôi nặng trĩu nói, “Có một số việc, em không hy vọng nghe được từ miệng người khác.”

Tôi nghĩ lại câu Vệ Dục từng hỏi, nếu có người giấu tôi, lừa tôi, tôi sẽ làm gì.

Tôi nói với Tần Chinh, tôi tin tưởng người yêu tôi sẽ không lừa tôi. Mẹ tôi nói, Chu Tiểu Kỳ mày ngốc như vậy, làm sao người ta nỡ lừa mày được. Chu Duy Cẩn nói với Tần Chinh, anh nói cái gì chị tôi cũng đều tin, nếu anh dám lừa chị tôi ...

Sau đó nó nói gì tôi cũng không nghe rõ nhưng có lẽ cũng giống như hồi trung học sẽ biểu diễn côn nhị khúc và lấy ngực đập đá ...

Tới giờ tôi vẫn tin tưởng Tần Chinh, kể cả hiện tại, tôi cũng tin anh sẽ cho tôi một giải thích hợp lý.

Chỉ là ngực vẫn đang run rẩy kịch liệt, chuyện anh giấu tôi rất nhiều, cho dù hệ thống phòng ngự tự động của tôi mạnh tương đương cả trăm lần tường lửa Kaspersky, có thể ngăn tất cả virus và trojan, nhưng cũng không chịu nổi một chương dờn núi lấp bể của anh ...

Tần Chinh hơi ngẩn người, “Em muốn hỏi điều gì?”

Tôi nghĩ là mình đã tỏ vẻ rất rõ ràng, thế mà vẫn phải thở dài lặp lại một lần. “Bạch Vi.”

“Hỏi gì về cô ấy?” Tần Chinh nhú mày, vẫn hơi nghi hoặc.

“Giữa anh và cô ấy, rốt cuộc là quan hệ gì?” Tôi cảm thấy ngực hơi khó chịu, chưa từng nghĩ rằng mình và anh sẽ có ngày nói đến những chuyện như thế này, lúc trước nói trong điện thoại ra vẻ chẳng hề để ý, nhưng vẫn là có khúc mắc trong lòng.

Về mặt Tần Chinh dần nghiêm lại, môi hơi mím. “Anh đã nói với em rồi, là bạn học trung học.”

“Chỉ là bạn học trung học?” Lòng tôi dần chìm xuống: “Em không để ý trong quá khứ anh và cô ấy có chuyện gì, quá khứ rồi thì cũng là quá khứ rồi, anh cũng không cần lo em sẽ suy nghĩ linh tinh, chỉ cần nói cho em biết sự thật thôi.”

Tần Chinh day day thái dương, thở dài, giương mắt nhìn tôi, cười một tiếng. “Khi em nói những lời này, cũng đã nhận định đáp án, đã không tin anh rồi. Anh nói, anh và cô ấy là bạn học. Tiểu Kỳ, anh mệt lắm rồi, em đừng quấy nữa được không.”

Tần Chinh, em cũng mệt mỏi lắm rồi ...

Tôi đặt điện thoại lên mặt bàn, “Vừa rồi Bạch Vi gửi tin nhắn đến, em xem rồi, cũng gọi điện cho cô ấy rồi.”

Sắc mặt Tần Chinh khế biến.

“Anh đoán xem, tin nhắn của cô ấy viết gì?” Tôi dừng mắt ở vẻ mặt của anh, nhẹ giọng hỏi.

“Chu Tiểu Kỳ, anh không nghĩ được là em lại đọc tin nhắn của anh.” Tần Chinh lạnh lùng nhìn tôi, “Em thay đổi thật rồi.”

Tôi cắn chặt răng, ngày thường quen cười ngây ngô, bây giờ thì không nhếch miệng nổi.

“Em cũng không muốn làm ầm ĩ với anh, muốn một lời nói thật khó như vậy sao? Em tin anh không có gì mờ ám với cô ấy, nhưng cô ấy đối với anh lại không chỉ đơn thuần như vậy. Lá thư cô ấy gửi cho anh, là viết cái gì?”

Tần Chinh im lặng nhìn tôi chăm chú một lúc lâu, bất giác nắm chặt tay, giọng đông cứng. “Cô ấy nói gì với em?”

“Cô ấy chẳng nói gì cả.” Tôi trả lời lại rất nhanh, “Em chờ anh đến nói cho em biết, cô ấy nói, nếu như năm đó anh nhận được lá thư này, tất cả đều sẽ khác Cho nên lá thư đó rốt cuộc là viết cái gì?”

“Nếu không nhận được, anh làm sao biết nó viết cái gì!” Tần Chinh hít sâu, nhắm mắt lại, sau đó từ từ mở ra, nhìn tôi nhẹ giọng nói: “Tiểu Kỳ, nếu như tin anh, thì đừng hỏi lại, an thai cho tốt, đừng nghĩ lung tung. Đạo này anh bận nhiều việc, giải quyết xong xuôi, em muốn biết điều gì, anh đều nói hết cho em, được không?”

Giọng như dỗ dành lừa gạt trẻ con này, tôi ít khi nghe được từ miệng Tần Chinh, nhưng đã nghe được thì bình thường chẳng có chuyện gì tốt.

Tôi nhếch miệng, nếu anh không muốn nói, lại ép nữa, chắc cũng chỉ có cãi nhau, mà tôi lại không muốn cãi nhau với anh.

Tôi đứng lên, nói: “Được rồi, em không hỏi nữa, anh ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi, em với Thẩm Phong về nhà trước.” Nói xong xoay

người muốn đi. Tần Chinh tiến lên, giữ chặt cổ tay tôi, “Tiểu Kỳ, em đây là có ý gì?”

Tôi quay đầu nhìn anh, hơi nghi hoặc nhú mày: “Anh hỏi vậy là có ý gì?”

Anh mím chặt môi, sa sầm giọng nói: “Không được dối, không được cố tình gây sự.”

Tôi thật muốn đáp trả anh một câu: Anh mới cay nghiệt, anh mới vô tình, anh mới cố tình gây sự! Cả nhà anh cố tình gây sự!

Tôi vùng khỏi tay anh, “Anh không trả lời, em không hỏi nữa. Anh đói, em để anh ăn cơm. Anh mệt, em để anh nghỉ ngơi. Anh muốn yên lặng, em về nhà trước. Em đã an phận làm con cháu đến mức độ này rồi, anh còn muốn em làm chết nữa sao?”

Tần Chinh kiềm nén lửa giận, tay phải túm được cánh tay tôi, tôi nghiêng người tránh đi, không cẩn thận đụng đến cốc nước trên mặt bàn, một tiếng choang, vỡ tan tành.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng bếp gần như bị đá tung, Thẩm Phong nhìn trợn giăng co lạnh giữa tôi và Tần Chinh, nói với tôi: “Tiểu Kỳ, cần trợ giúp không?”

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, nói: “Thẩm Phong chúng ta về nhà trước đi.”

Tần Chinh còn muốn giữ tôi lại, lại bị Thẩm Phong ngăn cản. “Tần Chinh, nếu không phải Tiểu Kỳ che chở cho cậu, tôi đã muốn đánh cậu từ lâu rồi. Nó mang thai, đưa nó đi làm là tôi, ăn cơm trưa với nó là tôi, đưa nó tới bệnh viện kiểm tra là tôi, đến về nhà dưỡng thai cũng là tôi ở cùng nó, cậu mất tích cả đêm, nó lo lắng cho cậu

cả buổi tối, cậu về rồi cũng không gọi cho nó trước. Cũng chỉ có người như Tiểu Kỳ mới có thể chịu đựng cậu lâu như vậy, nếu là tôi thì cậu sớm đã chết trẻ rồi!”

Tần Chinh tránh nó, quay đầu nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Tiểu Kỳ, anh muốn nói chuyện với em.”

“Chờ anh nghĩ cho kỹ rồi nói sau.” Tôi vốn tưởng rằng mình rất hạnh phúc, vừa rồi bị Thẩm Phong nói như vậy, mới thấy như mình thê thảm vô cùng, mũi cũng đã cay cay. Tôi chớp chớp mắt, hít sâu, nói với Thẩm Phong: “Thẩm Phong, chúng ta đi thôi.”

Tôi ra khỏi nhà, không quay đầu lại, cùng với Thẩm Phong vào thang máy.

“Về đâu đây?” Thẩm Phong ấn tầng 1, quay đầu hỏi tôi.

Phòng của tôi trong tiểu khu, cách nhà Tần Chinh chỉ có vài bước, có lẽ Thẩm Phong cho rằng tôi sẽ về Nhà Trắng, tôi lắc đầu nói: “Không thể về được, mẹ tao tin tức nhanh nhạy, rất nhanh sẽ biết Tần Chinh đã về, nếu như bây giờ tao về nhà, bà nhất định sẽ nghi, vẫn đừng nên để bà lo lắng.”

Thẩm Phong thở dài, ra khỏi thang máy. “Mày vừa rồi có phải còn chưa ăn cơm không.”

“Ăn canh.”

“Sớm biết thế đã không mang về để anh ta vớ bở. Đi, chị đưa mày đi ăn cơm, đừng để con nuôi tao bị đói!”

Tôi rầu rĩ ừ một tiếng.

Thẩm Phong xa xỉ mời tôi tới tiệm ăn, tôi vừa ăn mì, vừa lã chã rơi nước mắt. Thẩm Phong nhìn thấy, nét mặt bối rối, đưa khăn tay cho tôi, nói: “Lau nước mũi đi ...”

Tôi tủi thân nhận lấy lau lau.

"Sách nói, mùa hè mang thai là vất vả nhất, thời tiết oi bức khiến người ta phiền chán bất an, mày cứ coi như mình là phụ nữ có thai bị tổng hợp tất cả các chứng bệnh đi..." Thẩm Phong uống một ngụm nước ô mai đá, “tiếp theo mày có tính toán gì không?”

“Chưa tính.” Tôi ử rử cúi đầu nhìn mặt bàn, “Thẩm Phong, mày nói tao với Tần Chinh, có phải là đến cái dớp 7 năm (*) rồi không?”

Ở bên nhau tới năm thứ 7 rồi, mất đi cảm giác mới mẻ, tình yêu mất đi vị lãng mạn, chỉ còn lại là củi gạo dầu muối tầm thường, cho nên bắt đầu có những mâu thuẫn khó có thể điều hòa.

“Ngựa tí thôi là qua ngay ấy mà, trước không cần hoảng. Tần Chinh kia, rốt cuộc là vừa nãy nói gì với mày?”

(*) Thất niên chi dương: nghĩa đen là cái ngựa bảy năm ;))

“Anh ấy chẳng nói gì cả.” Tay trái tôi chống cằm, ỉu xiu nói, “Anh ấy chẳng nói gì cả, lại không cho tao đoán, tư tưởng người ta là không dựa vào ý chí mà dờn đi được. Tao cảm thấy mình không thể phối hợp với anh ấy được nữa. Phong Phong, mày nói xem tao nên làm gì bây giờ?”

“Ăn ngon ngủ tốt chơi vui sống khỏe.” Thẩm Phong cho một cái đáp án chẳng dựa vào mẫu nào hết.

Tôi nói: “Tìm đến đứa chả có tí kinh nghiệm yêu đương nào như mày thật là phá hỏng cuộc hôn nhân của tao.”

Thẩm Phong trừng mắt liếc tôi một cái: “Mày bớt chê bai đi.”

“Nhưng mà mày nói đúng, quan hệ giữa Bạch Vi và Tần Chinh, không đơn thuần như lời anh ấy nói vậy. Bạch Vi gửi tin nhắn cho Tần Chinh, bị tao đọc được, hôm nay ở ban công là tao gọi điện cho cô ta.” Tôi thuật lại một lần nội dung cuộc nói chuyện, Thẩm Phong phần nộ đập bàn, “Tao khinh! Cô ả này có đáng ghê tởm không a! Lời như này mà cũng nói ra miệng được!”

Tôi vỗ vỗ tay nó, trấn an nó. Người xung quanh đều quay đầu nhìn lại.

Thẩm Phong nhếch mi hỏi. “Tần Chinh có phủ nhận tí nào không?”

Nghĩ đến phản ứng của Tần Chinh, tim tôi lại nhói lên từng hồi, thần kinh tôi dù có thô hơn cột điện, cũng không chống chịu nổi gió lốc ập lại. Anh muốn tôi tin anh không điều kiện, vì sao lại không thể thẳng thắn vô điều kiện chứ?

Có lẽ Thẩm Phong nói đúng, trong quan hệ yêu đương này, địa vị của chúng tôi chưa bao giờ ngang hàng.

“Thật ra tao vẫn tin anh ấy, tao tin anh và Bạch Vi không có mờ ám, chỉ là không chịu nổi chuyện gì anh ấy cũng giấu tao ... Hay là tao thật sự biến thành người đa nghi nhỉ...”

Một câu “Chu Tiểu Kỳ, em thay đổi thật rồi”, làm tim tôi nhói một cái.

“Đứa con gái bình thường nào gặp phải chuyện này cũng không thể bình tĩnh được, có bình tĩnh chẳng qua là làm bộ cao quý, lạnh lùng thôi... như mày đã là hiền hòa lắm rồi. Chúng ta về nhà trước đi, đi bước nào tính bước đấy, xem Tần Chinh đến khi nào thì tới chịu đòn nhận tội!”

“Tao quyết định ...” Tôi cắn môi dưới, oán hận nói, “Lúc này đây quyết không đầu hàng thỏa hiệp, làm con cháu nhiều năm như vậy rồi, thế nào cũng không thể làm cả đời!”

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

19. Chương 37+38

Tuy rằng sớm đã đoán trước, nhưng lúc nhìn thấy Tàn Chinh ở dưới lầu, tôi vẫn ngây người một lát theo bản năng, lập tức ngoảnh mặt, trốn sau lưng Thẩm Phong.

Thẩm Phong vừa nhìn thấy Tàn Chinh bước tới gần, lập tức hai tay chống nạnh, che trước người tôi như gà mẹ bảo vệ gà con trước điều hâu.

Tàn Chinh hình như đã đứng dưới lầu rất lâu, mặt trời tháng 9 vẫn rất gay gắt, cái tiểu khu này được xanh hóa cơ bản là dựa vào cỏ, nói cách khác, chẳng có chút bóng râm nào, Tàn Chinh đứng dưới mặt trời không biết đã bao lâu, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn bị phơi nắng mà ửng hồng, trán lấm tấm mồ hôi, thái dương cũng hơi ửng ửng.

Tôi thầm mắng mình: Chu Tiểu Kỳ, mày thật là thánh mẫu, vừa rồi còn nước mắt nước mũi từng bùng, bây giờ nhìn thấy anh lại mỉm cười, đau lòng ...

Tàn Chinh liếc nhìn Thẩm Phong một cái, hơi nhíu mày, nói: "Tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Kỳ, phiền cậu tránh ra một chút."

Thẩm Phong cười lạnh, quay đầu nhìn tôi. "Nhóc con, mày có chuyện để nói với anh ta sao?"

Tôi cup mắt nhìn chăm chăm mũi chân mình, im lặng lắc lắc đầu.

Thẩm Phong không nói thêm nữa, kéo tôi đi sang phía bên cạnh, rất tự nhiên che bên phía Tần Chinh, vừa đi còn vừa nói với Tần Chinh: “Họ Tần kia, tốt bụng khuyên cậu một câu, đừng vờ vịt, cẩn thận bị sét đánh!”

Sắc mặt Tần Chinh sa sầm lại, trầm giọng quát: “Chu Tiểu Kỳ! Em đứng lại!”

Nhiều năm thành thói – tôi theo phản xạ có điều kiện, đứng lại.

“Ai nha! Tiểu Tần? Tiểu Tần!” Xa xa truyền tới giọng nói oang oang quen thuộc, ba người chúng tôi chờ người. Tôi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy mẹ già nhà tôi tay phải một túi, tay trái một túi đang bước như bay về phía tôi, trên người còn mặc váy lụa thêu hoa lớn, hai bên tay áo cánh dơi mỏng, sắc sỡ tung bay lên xuống theo chuyển động của tay bà – nhìn qua thật giống gà mái mẹ.

Tôi tuyệt đối không dám nói lời như vậy trước mặt mẹ.

Mẹ già phăm phăm chạy tới, hai mắt sáng long lanh nhìn Tần Chinh, “Bác còn tưởng là Tiểu Kỳ nhà bác thừa dịp cháu không ở nhà mà thông đồng với gã trai nhà nào, đến gần mới phát hiện quả nhiên là cháu! Tiểu Tần à, không phải bảo là mấy ngày nữa mới về sao? Sao lại về sớm thế?”

Tôi và Thẩm Phong chỉ biết câm nín, Tần Chinh nở nụ cười nhả nhặn quấy rầy già trẻ, nói: “Việc bên kia xong xuôi rồi nên trở về sớm ạ.”

“Sao lại không nói trước để Tiểu Kỳ đi đón cháu. Vẫn nên ...” Mẹ già quay đầu nhìn, trừng mắt, “Tiểu Kỳ, sao con không nói cho mẹ

biết!”

Tôi bất lực nói: “Nào dám giấu mẹ a ... Con cũng vừa mới biết ...”

Mẹ già ngờ vực nhú mày, Tần Chinh rất tự nhiên đỡ lấy hai túi lớn đồ trong tay mẹ tôi, mỉm cười nói: “Mẹ tới thăm Tiểu Kỳ phải không, để con mang đồ lên cho.”

Một tiếng “mẹ” kia làm cho mẹ già nhà tôi lằng lằng, cười đến nỗi hai mắt híp lại thành hai đường thẳng, miệng không khép lại được, gật gù nói: “Mẹ đến ở với nó! Bên ngoài nóng quá đi, mau lên lầu nào!” Vừa nói vừa kéo tay tôi, “Bà bầu không thể chịu nóng, dễ bị cảm nắng!”

Tôi và Thẩm Phong liếc nhau, giằng co một lát, đã tới cửa rồi.

--- mẹ mày đang dẫn sói vào nhà!

--- tao cũng không thể đuổi người trước mặt bà a

--- yên tâm, có tao ở đây!

---- chị em tốt, cầu xin mày

Tôi với Thẩm Phong vừa trao đổi bằng mắt vừa vào phòng.

Nhà này là 4 phòng ở, hai phòng làm việc, lầu trên lầu dưới, lúc mới lên trung học, Chu Duy Cẩn với mẹ tôi cũng ở đây, ba phòng ngủ, một thư phòng. Sau khi tôi và Chu Duy Cẩn đều lên đại học, nhà này liền bỏ trống, mỗi tuần lại có gọi người tới quét dọn. Sau khi Thẩm Phong tới, hai người bọn tôi ngủ trên cái giường kingsize của

tôi, mỗi đêm đều buồn chuyện, ôn lại cuộc sống hạnh phúc thời đại học.

Bây giờ, dù mẹ tôi tới ở cùng, cũng vẫn còn trống một phòng ngủ nữa.

Tần Chinh dưới sự chỉ đạo của mẹ tôi chuyển đồ vào phòng bếp, mẹ tôi lấy cái khăn mùi xoa nhỏ xíu của bà ra lau mồ hôi, ngồi trên ghế thờ hờn hển như trâu, cười tủm tỉm nói với Tần Chinh: “Tiểu Tần, trong tủ lạnh có nước ô mai, lấy ra giải khát.”

Tần Chinh trước mặt tôi thì bày vẽ đại gia, trước mặt mẹ tôi lại giả bộ đáng thương, nghe lời mở tủ lạnh, lấy cốc, rót cho mẹ tôi và Thẩm Phong mỗi người một cốc, Thẩm Phong hừ mũi một cái, chống cằm trợn mắt quay mặt đi .

Tôi cầm cái cốc không, bối rối liếc anh một cái. Tần Chinh lại rót cho tôi một cốc nước ấm, nói: “Phụ nữ có thai không nên uống đồ lạnh nhiều, không tốt cho bản thân và thai nhi.”

Mẹ tôi uống cạn một cốc, khà một hơi, nghe thấy câu này của Tần Chinh, cười tủm tỉm gật đầu nói: “Phải, phải, phải, vẫn là Tiểu Tần cẩn thận, Tiểu Kỳ về sau cũng đừng uống đồ lạnh nữa.”

Tôi cúi đầu, cắn miệng cốc nhấp chút nước, nói: “Vâng”

Tôi cảm nhận được Tần Chinh đang nhìn tôi, im lặng một lát, anh bỏ ấm xuống, nói: “Mẹ, con về trước đây.”

“Về á?” Giọng mẹ tôi oang oang, “Về sớm như vậy làm gì? Hôm nay trường học khai giảng, trong nhà con cũng chẳng có ai. Buổi sáng mẹ bảo lái xe về quê lấy mấy con gà thả vườn, còn có mấy con cá sặc còn sống nguyên, vốn là định bồi bổ cho Tiểu Kỳ, vừa

dịp con cũng đến, mọi người ăn cùng cho vui!” Lại quay đầu nói với Thẩm Phong, “Cá sạo với gà mái giá trị dinh dưỡng rất cao, năm ấy lúc bác mang thai Tiểu Kỳ đã ăn không ít, cháu xem nó ...” Lại nhìn nhìn tôi, “Tuy rằng vẫn không được tốt lắm, nhưng nếu không ăn nói không chừng còn tệ hơn. Cháu bây giờ còn chưa mang bầu, nhưng cũng nên bồi bổ một chút.”

Thẩm Phong ha ha cười gượng, nâng tay lên lau mồ hôi.

Tần Chinh vâng lời ở lại, mẹ tôi nhìn thời gian, nói muốn bắt đầu chuẩn bị sơ chế nguyên liệu nấu ăn, Tần Chinh tỏ vẻ muốn giúp, mẹ tôi đẩy Tần Chinh ra khỏi phòng bếp, mặt mày hớn hờ nói: “Biết cháu hiếu thảo, nhưng không phải có câu nói quân tử viễn bao trù ư? (Tôi nhỏ giọng để một câu “là bào trù” (*)) phòng bếp máu me hôi tanh như vậy, người đọc sách như các cháu đừng tới gần làm gì. Cháu với Tiểu Kỳ lâu rồi không gặp, cứ từ từ mà nói chuyện. Tiểu Phong!” Giọng mẹ tôi lại ngân lên, Thẩm Phong gần như là lông tóc dựng đứng, bắn người khỏi ghế. “Bác Chu!”

Câu gốc là quân tử xa nhà bếp (bào trù) , còn bao trù trong câu của mẹ bạn Kỳ tớ thấy baike giải thích là một hình thức bao tiêu trọn gói, nhà hàng giao tất cả các khâu cho đầu bếp lo, từ chọn nhân viên, chia công việc, cách thức trả lương ...

Mẹ tôi vầy vầy Thẩm Phong: “Nào, lại đây, cháu không phải muốn biết tay nghề của bác sao? Hôm nay bác sẽ dạy cháu.”

Tôi yếu ớt nói một câu: “Mẹ, Thẩm Phong cũng là người đọc sách, mẹ không thể kỳ thị ...”

Mẹ tôi trợn trừng tôi một cái. “Phụ nữ và đàn ông có thể giống nhau sao?”

Truyền thống trọng nam khinh nữ nhà tôi, đã thấy phần nào.

Thẩm Phong mạnh mẽ như vậy, cũng phải khuất phục dưới dâm uy của mẹ tôi, nó vừa bắt lực lại bắt đắc dĩ quay đầu liếc tôi một cái, sau đấy đầu cũng không quay lại phải lủi thủi vào phòng bếp.

Mẹ dựa lên cửa phòng bếp rống tôi một câu: “Tiểu Kỳ, cất quần áo cho mẹ, mẹ ở lại đây!”

“vâng...” Tôi bắt lực ngân dài một tiếng đáp lại.

Vì thế, phòng khách lớn như vậy, chỉ còn lại tôi và Tần Chinh hai mặt nhìn nhau. Tôi nghĩ nghĩ, cúi đầu, lách qua người anh, đi lên trước, cúi mình, nhắc túi hành lý.

Tần Chinh tới trước một bước nhắc túi to lên, tôi kéo một cái, anh không buông tay, ngược lại giật lấy túi tôi đang cầm trong tay, nhẹ giọng nói: “Hơi nặng, để anh.”

Sau đó lôi tôi vào phòng ngủ.

Anh muốn làm con cháu, tôi tội gì phải từ chối?

Tôi vùng khỏi tay anh, đi luôn vào phòng ngủ, chỉ chỉ chỗ, dùng ánh mắt nói: Để ở chỗ này.

Tần Chinh nghe lời đặt hành lý ở chỗ đã chỉ định, tôi kéo khóa, xếp quần áo vào trong tủ, sửa sang cho gọn. Tần Chinh đứng phía sau tôi, qua gương trên tủ quần áo, tôi có thể thấy ánh mắt anh vẫn đang dõi theo tôi. Anh không đeo kính, ánh mắt dịu dàng, chỉ là đuôi lông mày, khóe mắt vẫn có chút mệt mỏi.

Tôi bị anh nhìn đến run cả tay, ho khan hai tiếng, nói: “Anh ra ngoài ngồi đi.”

Tôi không nên nói câu này, vừa nói xong, anh liền bước tới, hai tay vòng qua, kéo tôi vào trong lòng, cầm nhẹ nhàng dụi dụi vào làn tóc tôi, nhẹ giọng nói: “Không muốn nói chuyện với anh sao?”

Lòng ngực khẽ rung động, qua làn áo mỏng manh, tim tôi nảy mạnh một cái, ngẩng đầu nhìn hình ảnh tôi và anh ôm nhau thật tình cảm trong gương, nhất thời hơi bối rối.

Trong tay tôi còn cầm chiếc bra in hoa cỡ siêu lớn của mẹ tôi ...

Vì thế tôi bình tĩnh đặt bra vào trong tủ quần áo, bình tĩnh ngẩng đầu đón ánh mắt Tần Chính, cuối cùng bình tĩnh nói: “Tần Chính, anh nói đúng, là em thay đổi.”

Tần Chính hơi run.

“Lần này, âu yếm lẫn lộn trên giường, cũng không giải quyết được.”

Tôi thoát khỏi vòng tay anh, dựa người lên cửa tủ quần áo, xoay người đối diện anh. “Em cảm thấy, giữa chúng ta có chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Tần Chính tiến từng bước, tôi lại lùi từng bước, sau lưng đã dán vào gương.

“Em còn chưa nghĩ thông... Anh cho em thời gian, cũng là cho mình thời gian, nghĩ cẩn thận xem, phải sống cùng nhau cả đời này như thế nào.”

Tần Chinh ngạc nhiên nhìn tôi, “Tiểu Kỳ ...”

“Thẩm Phong nói, giữa chúng ta, vẫn là em luôn chiều ý anh. Nhưng thật ra em không cảm thấy là đang nhường nhịn, anh rất tốt với em, họ đều không nhìn thấy, chúng ta vốn là hai người hoàn toàn khác nhau, nếu nói nhường nhịn, anh cũng nhường không ít hơn em. Chính là bởi vì thích, cho nên không cảm thấy uất ức ...”

“Em bây giờ, cảm thấy uất ức?” Tần Chinh cắt lời tôi, giọng lại nhỏ dần, như là đang thì thầm tự hỏi.

“Em cảm thấy bản thân mình, rất dễ dàng thỏa mãn ... Chỉ là lần này, tham lam một chút, muốn được quan tâm nhiều hơn một chút.” Tôi cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân anh, khe khẽ thở dài, “Tần Chinh, anh nói xem ... đứa bé này, có phải đã tới không đúng lúc rồi không?”

Ánh mặt trời chiếu xiên qua cửa sổ, tôi thấy bóng anh hơi chấn động, tay đang để bên người phút chốc nắm chặt, gần như có thể thấy gân xanh nổi lên.

“Em muốn anh làm thế nào?” Tần Chinh im lặng một lúc lâu, mới nhẹ giọng hỏi.

Tôi lắc lắc đầu. “Em cũng không biết.” Cười gượng một cái, “hoặc là, anh coi như em là người có đủ các chứng bệnh của phụ nữ có thai tổng hợp lại đi, cần nhà cần nhân, đừng cho là thật ...”

“Em trách anh giấu em? Em muốn biết điều gì, anh đều nói cho em ...”

“Thôi đi.” Tôi cắt lời anh, “Em cũng không cần nữa, cũng không muốn ép anh trả lời. Em không phải không tin anh, chỉ là ... Anh có

thể cũng tin em một lần được không?”

Phòng bếp vọng tới tiếng Thẩm Phong thét chói tai.

“Bác Chu! Con cá này còn sống!”

“Cá đương nhiên là còn sống mới tươi ngon được chứ! Cầm chắc cán dao!”

“ Á á á á ... Nó đang quẫy!”

Phòng bếp truyền tới một tràng tiếng lách cách, leng keng, tiếng thét chói tai của Thẩm Phong lẫn trong tiếng “úi úi” đầy kinh ngạc của mẹ tôi. “Cháu nhìn đằng đằng sát khí như vậy, sao mà chặt cá cũng không quyết đoán được như Tiểu Kỳ nhà bác thế? Tiểu Kỳ nhà bác giờ tay chặt xuống là đứt luôn một cái đầu!”

Cửa phòng bếp mở ra, Thẩm Phong mặt trắng bệch, dựa tường nôn khan.

Mẹ già liên tục lắc đầu: “Không được, không được rồi, người không biết còn tưởng người mang thai nôn ọe là cháu nữa kìa!”

Thẩm Phong ngồi xuống ghế vẫn không nhúc nhích giả chết, mẹ già sát thủ đi ra, nhìn thấy tôi hơi ngạc nhiên, lại nhìn trái quay phải, hỏi: “Tiểu Tần đâu?”

“Về rồi” Tôi liếc nhìn cửa chính, nhớ đến bóng anh ảm đạm, rũ mắt xuống nói, “Trong nhà gọi điện tới, bảo anh ấy về.”

Mẹ tôi hơi tiếc nuối nói: “Tiểu Tần không có lộc ăn, vậy để khi khác. Tiểu Kỳ, mau tới giúp mẹ một tay!”

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

20. Chương 39+40

Nghe mẹ tôi nói thế, có lẽ Thẩm Phong cho rằng tay nghề của tôi rất cao, thực tế thì, tôi chỉ được cái đao pháp dứt khoát thôi. Thời trẻ, mẹ tôi đã từng dùng một con dao phay tung hoành thiên hạ, cứng thì chặt xương mềm thái đậu phụ, nói một cách hào hùng là đánh khắp chợ không địch thủ, được xưng tụng là Tây Thi của chợ rau.

Nhà tôi học ngọn nguồn, đao pháp cũng không tầm thường, mặt lạnh tanh cầm dao chém điên cuồng một trận, tay nghề điêu luyện.

Giải quyết xong đám thịt thà rau dưa, tôi bình tĩnh lau tay, đưa đồ gia vị cho mẹ, Thẩm Phong xem thế cũng đủ rồi, nói: “Chu Tiểu Kỳ, hóa ra mày không phải đứa con gái bình thường.”

Tôi nói: “Bởi vì mẹ tao cũng không phải obasan bình thường.”

Obasan: trong tiếng Nhật nghĩa là cô, bác

Mẹ tôi cầm cái muôi ngoại cỡ trong tay quay đầu giận dữ trừng mắt: “Mày nói ai là obasan!”

Tôi vội nhận lỗi: “Mẹ, con sai rồi, mẹ mãi mãi trẻ trung xinh đẹp, năm nay 18 sang năm 17!” Nói xong kéo Thẩm Phong chạy bay chạy biến.

Cũng sắp làm bà ngoại rồi, còn không nhận là già đi, nhiệt huyết còn dồi dào hơn đám thanh niên bọn tôi, đã có đủ các đặc tính kỳ quái nên cũng như không nên có ở obasan rồi, mỗi khi nhìn bà bây giờ tôi lại nghĩ tới mình trong tương lai mà thấy tuyệt vọng, Tần Chinh không vì thế mà vứt bỏ tôi, cũng coi là gu khá nặng rồi...

“Tần Chinh sao mà đi?” Thẩm Phong kéo tôi thấp giọng hỏi.

Tôi nhớ lại bóng dáng cô đơn của anh lúc rời đi, bỗng dưng lòng thấy chua xót. Anh trước giờ là người khí phách hiên ngang nhưng kín đáo, ẩn chứa chút kiêu ngạo, nhưng vừa rồi nhìn thấy đáy mắt anh chứa đầy hoang mang và thất bại, có lẽ là từ khi quen anh tới nay đây là lần đầu tiên.

“Tao bảo anh ấy đi.” Tôi ngồi xuống sofa, một ngày có nhiều chuyện như vậy, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Đạo này vốn nghiện ngủ, tối hôm qua lại không ngủ ngon, vừa ngồi xuống một cái mà mí mắt đã bắt đầu đánh nhau. “Tao còn chưa biết phải tiếp tục mối quan hệ này ra sao nữa ...”

Thẩm Phong giật mình, quay phắt đầu lại nhìn tôi. “Nhóc con, mày không phải nghĩ quần chứ, nói thật, mày cũng mang con của cậu ta trong bụng rồi!”

Tôi sờ sờ cái bụng hơi nhô lên, hơn 4 tháng rồi, đã lộ rõ. Vừa rồi tôi nói với anh, không biết có phải đứa bé này tới không đúng lúc, mặc dù không ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt anh, nhưng có thể cảm thấy được sự sợ hãi và khổ sở...

“Chu Tiểu Kỳ, mày chắc không muốn giết trẻ vị thành niên đấy chứ?” Thẩm Phong sợ hãi nhìn tôi, “Tao vốn nghĩ là mày rất yếu ớt, nhưng nhìn lúc mày giết chó cũng không nương tay chút nào, cá

tanh như thế mà là phụ nữ có thai mà cũng không nôn ọe ... Không phải người bình thường...”

Tôi cảm thấy nó liên tưởng hơi xa rồi, có lẽ là lúc vừa rồi nhìn thấy tôi giết chóc đã khiến nó bị kinh hãi quá lớn, nhưng mẹ tôi lớn lên ở chợ, tôi cũng gần như thế, bà ngoại tôi lúc mang thai mẹ tôi vẫn mổ cá, mẹ tôi lúc có tôi cũng vẫn mổ cá, lúc tôi mang thai vẫn là đang mổ cá ... Có lẽ cũng đều quen rồi ...

Có điều Thẩm Phong đột nhiên trở nên nhân từ như vậy tôi cũng rất ngạc nhiên.

“Tao tưởng mày sẽ khuyên tao bỏ đứa bé, đá Tần Chinh rồi bắt đầu lại từ đầu”

“Đừng ...” Sắc mặt Thẩm Phong đột nhiên trở nên rất khó coi, hơi tái nhợt, “Cái loại đau này, rất đáng sợ ... Hơn nữa lại quá hại tới cơ thể, lại còn có thể để lại nhiều di chứng. Chuyện với Bạch Vi còn chưa rõ ràng, nếu mày nói mày tin Tần Chinh, vậy tao cũng tin mày một lần, chỉ cần không phải vấn đề với tiểu tam, những vấn đề khác cũng dễ bàn bạc thôi. Vợ chồng cãi nhau đầu giường làm lạnh cuối giường, cứ nói hết ra, vấn đề cũng có thể giải quyết một nửa. Nói náo thai thì quá tổn thương tình cảm. Hơn nữa chuyện như này, cuối cùng phụ nữ vẫn chịu thiệt nhiều hơn.”

Lời này rất là nâng cao tinh thần, nhất là lại được nói ra từ miệng Thẩm Phong.

“Tao có một người bạn làm thám tử tư, có muốn điều tra hộ mày chút không?”

“Không cần thiết.” Tôi lắc lắc đầu, “Nếu thật đi điều tra anh ấy, vậy thì không còn lòng tin nữa, cũng không thể tiếp tục nổi nữa. Chuyện gì tao cũng không muốn nghĩ, thôi cứ ở nhà dưỡng thai, anh ấy muốn làm thế nào thì làm”

Thẩm Phong khinh bỉ tôi, nói: “Mày đây là ngòi chò chết, tiêu cực buông xuôi ư?”

Tôi nói: “Đây là dĩ tính chế động, dĩ bất biến ứng vạn biến. Trời muốn đổ mưa, thiếu nữ muốn lập gia đình, chồng nếu thật muốn vượt tường ...”

“Mày cũng mặc anh ta đi ư?” Thẩm Phong mở to mắt nhìn.

Tôi khụt khịt mũi, thản nhiên nói: “Phá tường, đánh gãy chân.”

Thẩm Phong không tin tôi có thể tàn nhẫn như vậy, tôi chỉ có thể tỏ vẻ, đây là dùng biện pháp tu từ, nó cũng ăn miếng trả miếng, nói: “Người như mày ấy à, cho dù anh ta vượt tường, mày nhiều nhất cũng chỉ là sờ sờ mũi xoay người tránh đi. Đánh gãy chân, tao thấy không cần thiết, cắt luôn cái chân thứ ba là được rồi.”

Ai không biết cái chân thứ 3 là gì thì PM tứ ;))

Nếu nói về trình độ thô鄙, Thẩm Phong chẳng kém tôi chút nào. Nhưng qua chuyện trong phòng bếp hôm nay, tôi biết nó cũng chỉ là giỏi nói thôi, miệng cọt gan thỏ, xì ...

Tối hôm đó mẹ tôi nấu một bàn đầy đồ ăn, ba người phụ nữ chúng tôi ca hát tới hơn 9h, tôi không chống đỡ nổi nữa đi ngủ trước, hai người bọn họ lại bắt đầu mân mê các loại máy chơi game mà Chu Duy Cẩn để lại.

Vừa nằm trên giường lim dim mắt, di động đã reo, tôi không bật đèn, vươn tay sờ sờ trên bàn, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Tiểu Kỳ”

Tôi bỗng phát hiện, giọng Tần Chính cũng thật nâng cao tinh thần ...

“Chuyện gì?” Tôi trở mình, dụi dụi mắt, uể oải hỏi.

“Em ngủ rồi?” Tần Chính hơi kinh ngạc.

“Ờm ... Không có việc gì em cúp máy đây.” Vì ban ngày quá mệt mỏi, tôi ngủ sớm hơn bình thường một chút, dưới lầu loáng thoáng truyền tới tiếng video game, tôi đoán chắc là khoảng hơn 10h.

Tần Chính im lặng một lúc, “Mai có rảnh không?”

Tôi cảnh giác nhú mày, nói: “Anh rốt cuộc có chuyện gì?”

Tần Chính cười khở. “Em đề phòng anh vậy sao?”

Tôi nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Uhm. Em mệt lắm rồi, có chuyện gì mai nói.”

“Được, vậy mai nói.” Tần Chính bỗng nhiên trả lời rất vui vẻ, “10h sáng mai, anh tới dưới lầu đón em, quyết định như vậy nhé.”

Không đợi tôi từ chối, anh đã cúp điện thoại, tôi sững sờ nghe tiếng bíp bíp.

Anh làm gì vậy? Chơi chủ nghĩa bá quyền ư? Đây là kết luận của anh sau khi úp mặt vào tường suy nghĩ ư? Ai nói anh IQ 150, bớt 100 đi!

Tôi cảm giận tắt điện thoại, chui vào trong chăn tiếp tục ngủ, quyết định coi cú điện thoại vừa nhận được là một giấc mơ, tỉnh dậy rồi sẽ quên, sẽ quên ...

Đáng tiếc là, mình tôi quên thì hình như chả có tác dụng gì.

Tôi tự thôi miên mình cũng coi như hiệu quả, cho nên 10h30 sáng hôm sau lúc Tần Chinh đứng trước cửa nhà tôi, tôi vẫn u u mê mê như cũ.

“Anh đến làm gì?”

“Em tắt di động.” Tần Chinh kể lại một chuyện thật, lại hỏi, “Vì sao?”

Tôi nghĩ nghĩ tử tế, bây giờ mới nhớ ra cũ điện thoại đêm qua. Sau đó tôi vẫn quên chưa mở máy. Tần Chinh nói 10h sáng đợi tôi dưới lầu, bây giờ đã 10h30, có lẽ anh cũng gọi không ít.

Cũng như buổi tối anh tắt máy, tôi cũng không ngừng gọi điện cho anh.

Tôi nhếch nhếch khóe miệng, nói: “Sợ nhận phải điện thoại quấy rầy.”

Mẹ tôi năm giác quan nhanh nhạy, cho dù ở tận ban công tầng hai cũng có thể nhận ra sự xuất hiện của Tần Chinh, ầm ầm mấy bước chạy sang một bên lan can, cúi xuống thăm dò, cười với Tần Chinh một cái thật hiền hậu.

“Tiểu Tần, đến tìm Tiểu Kỳ hả.”

Anh tiến lên, cầm tay tôi, ngẩng đầu mỉm cười nói với mẹ tôi:
“Vâng ạ”

“Tiểu Kỳ, còn không để Tiểu Tần vào nhà? Đều là người một nhà cả!”

Tôi liếc Tần Chinh một cái, lặng lẽ tránh khỏi tay anh, nhưng anh nắm thật chặt, 10 ngón đan vào nhau, nắm chặt lấy mu bàn tay tôi. Tôi thôi không giãy dụa nữa, ngẩng đầu nói với mẹ: “Tần Chinh nói có việc, tí nữa là đi, không vào ngồi nữa.”

Mẹ ừ một tiếng, hỏi: “Tiểu Tần à, con còn có việc gì nữa?”

Tần Chinh mỉm cười trả lời: “Đưa Tiểu Kỳ tới cục dân chính đăng ký kết hôn.”

Tôi ngây người, sau đó quay phắt đầu trừng anh, anh cười đến thật tự nhiên, một chút chột dạ cũng không thấy. Mẹ già mặt mày hớn hờ nói: “Phải, phải, phải, mẹ suyt chút nữa thì quên mất.” Nói xong biến sắc, nghiêm mặt nhìn tôi, “Tiểu Kỳ, con cầm hộ khẩu chưa?”

Tôi chậm chạp trả lời: “Chưa ...”

Bà thuộc phái hành động, nghe tôi nói như vậy, lập tức chạy đi lấy hộ khẩu, lát sau đã dúi vào tay tôi, sau đó đẩy tôi ra ngoài cửa.

Thời cơ này chưa tốt lắm.

Thẩm Phong chơi điện tử với mẹ tôi cả đêm, sau thì đặt lưng lên giường nằm thẳng cẳng, tôi tứ cố vô thân, mẹ già và Tần Chinh ăn ý, tôi cứ như thế mà bị đẩy khỏi cửa.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

21. Chương 41+42

Vào thang máy rồi, tôi không phải vờ vịt nữa, cố sức đẩy tay Tần Chinh ra.

“Anh có ý gì?” Tôi ngẩng đầu giận dữ trừng mắt anh, “Đây là câu trả lời anh mất một đêm suy nghĩ?”

Tần Chinh hơi hoang mang nhíu mày. “Chẳng lẽ em không muốn sao?”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em đồng ý!” Cửa thang máy “ting” một tiếng mở ra, tôi xoay người bước ra, Tần Chinh vội vàng đuổi theo, túm lấy cổ tay tôi.

“Tiểu Kỳ” Tần Chinh vừa bắt đắc dĩ vừa lo lắng gọi một tiếng, “Rốt cuộc em muốn anh làm thế nào...”

“Anh Tần, xin hãy tự trọng, sáng như ban ngày, trước đông người, đừng tự tung tự tác.”

Người đi ngang qua nhìn tôi với Tần Chinh bằng ánh mắt kỳ quái, người có lòng tốt nghĩ chân vây lại xem, bộ dạng như chờ đợi chuẩn bị xông lên cứu người.

Tần Chinh hơi buông lỏng tay ra, cổ tay tôi bị anh nắm đến hồng cả lên, hơi đau, tôi nhú nhú mày, nhìn thấy một chiếc taxi chạy qua, lập tức ngăn lại, lên xe lập tức đóng cửa xe, cũng không nói địa chỉ, thúc giục tài xế mau chạy đi.

Tần Chinh dùng sức đập cửa xe, tôi quay mặt sang bên kia. Thế mà lại lợi dụng mẹ tôi ép hôn, Tần Chinh, tôi thật khinh bỉ anh!

Tài xế quay lại liếc qua, nói: “Cô dâu mới giận đối chồng hả?”

“Không phải ” Tôi nói, “Chồng trước đây đưa không dứt, bác mau chạy đi.”

Bác tài xế sửng sốt, lập tức nhấn ga, cho Tần Chinh rớt lại phía sau xe.

“Người bây giờ ấy à, cứ phải mất đi rồi mới biết quý trọng.” Tài xế nói một câu thật tang thương, “Có điều ngựa khôn không quay đầu ăn cỏ cũ, chờ mình biết quý trọng rồi, ngựa cũng đã đi xa mất rồi. Cháu nói phải không?”

Tần Chinh, Bạch Vi kia, bảo là phần tử trí thức bằng cấp cao gì chứ, độ giác ngộ còn không bằng một bác tài xế lái taxi, quả nhiên trí tuệ nhân dân là vô hạn.

“Cô gái à, cháu muốn đi đâu?”

Bác tài xế bỗng dừng hỏi một vấn đề thật quan trọng, vấn đề quan trọng này khiến tôi bất giác sờ sờ túi tiền, sau đó phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

Vừa rồi đi quá vội, trong túi một cục cũng không có, di động cũng không mang theo, thứ duy nhất mang theo, chính là sổ hộ khẩu

Nên đi đâu bây giờ?

Tôi trầm tư suy nghĩ.

Về nhà ư, phải nói với mẹ như thế nào, Tần Chinh có lẽ vẫn còn đóng quân ở dưới lầu. Quay về Nhà Trắng? Bên đó trống không, ba đã đi công tác.

“Bác ơi, cho cháu tới đại học XX.” Tôi quyết định, đi tìm Chu Duy Cẩn!

Bác lái xe sửng người. “Đại học XX?”

Tôi biết, không phải là chỉ xa hơn chút thôi sao, mất hơn 2h xe chạy.

“Đúng ạ” Tôi mặt không đỏ, tim không nảy nói dối, “Chồng cháu dạy học ở đại học XX.”

Sư phụ biến sắc, lại bày vẻ kính trọng với tôi. “Hóa ra là giáo sư.”

Ai bảo người Trung Quốc không tôn trọng phần tử trí thức, kiểu sùng bái văn hóa một cách mộc mạc này thật quen, tôi vốn vẫn nhìn thấy trong gương

Nhưng sự thật chứng minh, văn hóa với phẩm chất con người là không tương đương, đáng sợ nhất là lưu manh có văn hóa.

Năm tư đại học, Tần Chinh giúp tôi làm luận văn tốt nghiệp, hai người chúng tôi cả ngày ngâm người trong thư viện, chứng kiến một đôi chia tay. Lớp 12, năm cuối đại học là ngưỡng cửa, rất nhiều người không qua được. Thẩm Phong nói, với những người đó, tình

yêu chỉ là đôi đũa dùng một lần, dùng xong rồi ném, ai lại mang về nhà dùng đi dùng lại.

Tôi nghe thấy không yên lòng, bởi vì theo ý Thẩm Phong kia, hình như Tần Chính cũng coi tôi là đũa dùng một lần, dùng rồi thì quăng. Vì thế tôi thật cẩn thận nói bóng nói gió; một góc yên ắng trong thư viện, Tần Chính đang xem sách, tôi nhìn anh, anh nâng mắt, ánh nhìn dừng trên mặt tôi, khóe môi hơi nhếch: “Có chuyện gì?”

Tôi cầm sách, nuốt nước miếng. “Đồng chí Tần Chính ... Mao chủ tịch nói, tất cả những chuyện yêu đương không lấy kết hôn làm mục đích đều là giở trò lưu manh. Anh là đang giở trò lưu manh với em sao?”

Khóe mắt Tần Chính giật giật, im lặng một lúc, tay vỗ vỗ đầu tôi. “Những câu này không phải Mao chủ tịch nói, Mao chủ tịch nói là, chưa điều tra thì chưa có quyền lên tiếng. Câu này là của Shakespeare.”

Tôi còn chưa biết cái gì gọi là đở mặt, lúc ấy còn lanh lợi nhanh nhẩu, không thấy anh đang lảng sang chuyện khác, tiếp tục truy hỏi: “Cho nên anh rốt cuộc không phải giở trò lưu manh với em phải không?”

Lúc ấy anh liếm môi dưới, khóe môi hơi nhếch, ý cười lướt qua đáy mắt.

“Chu Tiểu Kỳ, em đang cầu hôn anh ư?”

Cách tư duy của phần tử trí thức quả nhiên người thường chúng tôi khó có thể hiểu, lúc ấy tôi ngây người. Xung quanh dường như

có chó săn ẩn nấp, Tần Chinh dùng khước mắt lạnh lùng liếc xung quanh một cái, mấy cái đầu nhất thời chột dạ cúi xuống. Tôi thấy thế không ổn, cũng ngậm miệng, vùi đầu đọc sách.

Tận đến lúc lâu sau, Tần Chinh mới nói hai chữ: “Không phải ”

Lại một lúc lâu sau, tôi mới giật mình hiểu ra, anh là vừa trả lời tôi câu hỏi lúc đầu.

Dù sau đó trong trường lại lưu truyền tin đồn “Chu Tiểu Kỳ giờ trò lưu manh trong thư viện, cầu hôn Tần Chinh trước mặt mọi người nhưng bị cự tuyệt”, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui vẻ của tôi.

Đáng tiếc cảnh còn người mất a ...

Tờ giấy đăng ký kết hôn kia, anh muốn cho, tôi cũng phải đắn đo cân nhắc rồi mới quyết định có muốn hay không.

Chu Duy Cẩn học ở một đại học cũng coi như nổi tiếng trong tỉnh, ra khỏi tỉnh rồi thì cũng chẳng có tiếng tăm gì, nhưng cũng có những chuyên ngành vô cùng xuất sắc, rõ ràng, ngành Chu Duy Cẩn học không phải mấy ngành này.

Chu Duy Cẩn nhà chúng tôi giống như Tán Tài đồng tử vậy, nhận bay qua lưu lại tiếng, người đi qua để lại tên, nó kế thừa truyền thống tốt đẹp từ ba tôi, đến mỗi nơi đều lưu lại một đóng kiến trúc, hoặc là thư viện, hoặc là sân vận động, hoặc là tòa nhà dạy học ...

Theo phương diện này mà nói, tuy là thành tích Chu Duy Cẩn làm kéo lùi cả mặt bằng trình độ, nhưng mà lại có vật chất bồi thường, kiên quyết đóng góp một viên gạch cho sự nghiệp giáo dục. Coi như có tiền bỏ tiền, có sức bỏ sức.

Lúc gần tới trường, tôi mượn điện thoại của bác tài xế gọi cho Chu Duy Cẩn, nghe thấy là tôi, Chu Duy Cẩn sửng sốt nửa ngày, nói gì đó với người bên cạnh xong, mới quay lại nói với tôi: “Đại Kỳ, bà đợi ngoài cổng trường nhá.”

“Ôi ... Mang theo tiền xe nữa nha, tao ra khỏi nhà vội quá, quên mang ví tiền.”

Chu Duy Cẩn cho tôi một đánh giá đúng trọng tâm: “Đại Kỳ, bà cũng thật đũ hai.” (đũ ngu)

Chu Duy Cẩn chỉ cần không nói lời nào, thì có thể giả dạng thành nam thứ trong phim thần tượng Đài Loan, cái kiểu mỹ nam tinh tế u buồn như Hoa Trạch Loại ấy. Mở miệng ra một cái, là biến thành nam chính luôn rồi.

Có ai không biết vai diễn của Châu Du Dân trong Vườn sao băng không ;;)

Tôi đợi ngoài cổng trường một lát, bác tài xế không ngừng huyền thuyên với tôi.

“Chồng cháu dạy ngành gì?”

“Ngành ngôn ngữ của động vật có xương sống.”

“... Nghe có vẻ rất thâm ảo.”

“Vâng”

Tôi cứ ngó đông ngó tây, nhưng mãi vẫn không thấy Chu Duy Cẩn, bác lái xe chỉ vào người đang bước tới từ xa hỏi: “Đó có phải chồng cháu không?”

Tôi vừa quay đầu thấy, bỗng chốc sửng sốt.

Nói thật ra, tôi bây giờ cũng không còn thấy rung động với phần tử trí thức cao cấp nữa, sớm đã thoát ly khỏi sự sùng bái mù quáng trước người có văn hóa rồi, nhưng mà đối với người trước mắt đây vẫn không khỏi tôn kính.

Cố Thiệu, hơn tôi 3 tuổi, nhưng bằng cấp thì bỏ xa tôi cả đoạn dài, giang hồ miêu tả anh là: “luôn luôn nhảy lớp, mãi không dừng bước.

Lúc tôi học lớp 1, anh học lớp 4, lúc tôi học lớp 2, anh đã lên cấp II, lúc tôi tốt nghiệp cấp II, anh đã sắp tốt nghiệp đại học. Đợi đến bây giờ tôi tốt nghiệp đại học

“Chồng cô đã là giáo sư rồi ư? Giáo sư trẻ tuổi vậy!” Bác lái xe vừa nhận tiền vừa kinh sợ than, “Tôi còn tưởng rằng thế nào cũng phải là người 4- 5 chục tuổi nữa.”

Cố Thiệu tính ra, mới hai mươi bảy thôi ...

Trước khi quen anh, tôi vẫn nghĩ anh là kẻ vờ vịt, giả tạo, học giỏi thì học giỏi, cần gì phải nhảy lớp để thể hiện ta đây tài trí hơn người . Sau biết anh rồi mới biết chuyện không phải vậy. Anh nhảy lớp, chỉ vì nhà nghèo khó, không thể trả nổi học phí lớn mà thôi ...

Trước lời của bác tài xế, Cố Thiệu chỉ cười, không trả lời ngay.

“Nghe nói cậu dạy ngôn ngữ động vật có xương sống?” Bác tài xế không tha kéo anh buôn chuyện, Cố Thiệu nhú mày, ý cười càng sâu, gật đầu nói: “Phải”

“Sao tôi chưa từng nghe thấy ngành học này nhỉ, có phải ngành này rất ít được quan tâm không?”

Cố Thiệu trả lời ông đầy tính học thuật: “Tên khoa học là “Động vật có xương sống ngôn ngữ học”, thật ra cách gọi thông tục là “ưng ngữ”.”

“Ưng ngữ” và “Anh ngữ” có cách phát âm giống nhau.

Cũng chính là điều ngữ ...

Với cách lý giải của Cố Thiệu, tôi tỏ vẻ vô cùng bội phục, quả nhiên phần tử trí thức đều có tư duy trừu tượng.

Bác tài xế còn lưu luyến không thôi mà phải lái xe rời đi, trước khi rời khỏi còn vỗ vỗ vai tôi nói: “Cháu gái à, đừng quay lại ăn cỏ cũ nhé”

Tôi ngây người một lúc, tận đến khi Cố Thiệu quay đầu lại nhìn tôi, mỉm cười, nói: “Đã về rồi.”

Tôi liếc ngang liếc dọc đánh giá anh, nói: “Anh cũng về rồi.”

Sau khi Cố Thiệu học xong thạc sĩ, lại lấy học bổng của ba tôi tiếp tục xuất ngoại đào tạo sâu hơn, tôi và anh đã không gặp nhau đến 7 năm rồi ...

“Về lúc nào?” Hai chúng tôi mở miệng cùng lúc.

Tôi dừng lại, nói: “Về được hơn nửa tháng.”

“Vừa đi vừa nói chuyện đi, ngoài trời nóng quá.” Cố Thiệu cười cười, vẫn khiến người ta như được tắm trong gió xuân như trước. Tôi vốn tưởng rằng, người như anh - đứa trẻ trưởng thành trong gia

cảnh như vậy nhất định sẽ quái gở sống khép mình, sau khi tiếp xúc mới phát hiện hoàn toàn không phải như vậy.

Từng có người nói một câu rất sâu sắc: Chỉ có người đổ kỵ anh ấy, chứ chẳng có ai chán ghét anh cả.

Ba mẹ Cố Thiệu ly hôn khi anh còn nhỏ, mẹ kết hôn với người đàn ông khác, ba lại bị tàn tật do tai nạn lao động, trong nhà chỉ còn một bà nội cao tuổi, hồi nhỏ toàn dựa vào mấy đồng nhờ thu lượm giấy vụn, ve chai của bà nội mà nuôi sống gia đình. Trong ấn tượng của tôi vẫn nhớ rõ Cố Thiệu năm 8 tuổi ấy, anh mặc áo sơ mi trắng bệch, mái tóc đen mềm mại dài quá thái dương, giản dị sạch sẽ, nhã nhặn thanh tú, mặt mỉm cười nói: “Anh là Cố Thiệu, sau này là gia sư của em.”

Kết quả là bây giờ, anh là thầy giáo của Chu Duy Cẩn.

“Chu Duy Cẩn sao lại không tới?” Tôi hỏi.

“Đánh bóng rổ, bị trật chân.” Cố Thiệu nói xong, thở dài lắc đầu bật cười, “Vừa rồi nó gọi điện cho anh, bảo anh tới cổng trường đón em.”

“Anh nhận ra em?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Nó nói bụng to...” Cố Thiệu quay đầu liếc tôi một cái, cười nói, “Em cũng không thay đổi gì.”

Rất nhiều người đều nói tôi không thay đổi gì, lời này có thể hiểu theo 2 cách, một là tôi mãi mãi trẻ trung xinh đẹp, hai là tôi sinh ra đã giống obasan rồi. Tôi đề nghị mọi người nên hiểu theo cách 1.

Cố Thiệu đưa tôi về ký túc xá của anh, Chu Duy Cẩn đang co chân ăn cơm, quay đầu lại, mặt không thay đổi liếc tôi một cái, nói: “Đại Kỳ à, bà đã nhớ đứa em trai đáng yêu này rồi ư?”

Tôi suýt chút phun cả ngụm máu vào mặt nó.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

22. Chương 43+44

Tôi hỏi Cố Thiệu: “Chu Duy Cần chịu kích thích gì à?”

“Quá nhiều nữ sinh mang ảm áp đến cho nó, nên hơi phát sốt ả mà.” Cố Thiệu một lời hai nghĩa. (phát sốt, còn có một từ đồng âm, ý nghĩa dân dã là động đực)

Chu Duy Cần phiền não lắc đầu: “P, đảm con gái này phiền muốn chết, cả ngày đừa cá vàng, rùa đen, không bằng đừa phong bì còn thực tế hơn.”

Có ai biết P này là gì không, bạn chỉ nghĩ đợc đến pee thôi :>

“Em thấy nó đảng khoe mẽ thì phải.” Tôi khinh bỉ nói.

“Anh cũng thấy vậy.” Cố Thiệu đừa cho tôi chiếc ghế đựa, nhân tiện hùả theo.

Chu Duy Cần bày vẽ cao ngạo “ban ngày không biết cái tối của đêm”, đẩ một phần cặp lồng cơm cho tôi. “Bà hơn 10h sáng ra khỏi nhà, giờ chắc còn chưa ăn trưa, ăn đi, đừng để cháu tôi nhịn đói.”

Tôi lặng lẽ nhận cặp lồng cơm, hỏi: “Chu Duy Cần, mà sao lại tới quấy rầy Cố Thiệu?”

“Ký túc xá quá ảm ỉ, vừa bẩn vừa loạn.” Chu Duy Cẩn chán ghét nói.

Dựa vào hiểu biết của tôi với Chu Duy Cẩn, tôi nói: “Nhất định là mày làm bẩn, làm loạn, nhưng không chịu thu dọn chứ gì.”

Chu Duy Cẩn không nghĩ đến bị sỉ vả mà lại lấy làm vinh dự: “Phải, có điều ở đây có đại ca thu nhận.”

Cố Thiệu vẫn như đại ca của tôi và Chu Duy Cẩn, tuy rằng nhiều năm rồi chưa gặp, nhưng cảm giác cũng không xa lạ, có lẽ vì mọi người vẫn không thay đổi. Cố Thiệu nói anh đã về được hơn một năm, lúc trước dạy bên ngoài, bây giờ làm giảng viên đại học, nửa năm trước ba anh đã qua đời, anh mua nhà ở gần trường, tiện chăm sóc bà nội.

Cố Thiệu là người duy nhất Chu Duy Cẩn có vẻ chịu phục, có lẽ chính là "tứ lạng bạt thiên cân, lấy nhu thắng cương" trong truyền thuyết. Có điều cũng chẳng thay đổi được kẻ bất tài không vực dậy nổi như nó. Dù Cố Thiệu có dạy thế nào đi nữa, thành tích của nó vẫn chỉ chết dí ở cuối bảng, thật không cho Cố Thiệu chút thể diện nào.

“Đại Kỳ, sao bà bỗng dừng lại tới đây, Tần Chinh đâu? Mẹ già tôi qua lúc gọi điện cho tôi còn bảo anh ta đã về rồi.” Chu Duy Cẩn vừa ăn cơm vừa hỏi, bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi, “Không phải hai người cãi nhau chứ.”

Đứa bé này, từ khi nào mà giác quan thứ sáu lại trở nên nhạy bén giống phụ nữ vậy.

“Không, không phải tao bỗng dưng nhớ đứa em trai đáng yêu này sao...” Tôi nói qua quýt.

“Nghe đã thấy có vấn đề.” Chu Duy Cẩn bỏ đĩa xuống, xoa xoa miệng, nghiêm túc nhìn tôi, “Đại Kỳ, có phải tên cầm thú kia bắt nạt bà không?”

Khóe miệng tôi giật giật, “Không có chuyện gì, tao với anh ấy có thể có chuyện gì chứ.”

Chu Duy Cẩn nheo mắt, nhìn tôi một lát, lấy luôn di động ra, ấn vài cái, tôi hoảng sợ nhìn nó: “Chu Duy Cẩn, mày làm gì!”

Nó vừa trưng tôi, vừa nói: “Họ Tần kia, anh làm gì chị tôi vậy!”

Tôi hít một hơi lạnh, có cảm giác nhờ vả nhằm người, bị địch bao vây tứ phía.

“Cút!” Chu Duy Cẩn mang gương mặt Rukawa , lại ra vẻ Sakuragi (*) , hung tợn nói, “Không nói chuyện cho rõ ràng, anh dù có đến cũng đừng hòng gặp được chị ấy!”

(*) Nhân vật trong Slam Dunk.

Tôi căng thẳng nhìn Chu Duy Cẩn chăm chăm, không nghe được tiếng Tần Chinh trong điện thoại, trong lòng bất an.

Tần Chinh không phải người biết cách giải thích cho người khác, cứ nhìn lúc hai chúng tôi ở chung thì biết, cho nên với Chu Duy Cẩn, cũng không hy vọng anh có thể nói bừa mấy câu mà gỡ rối được.

Chu Duy Cẩn cười lạnh với điện thoại. “Họ Tần kia, anh cho rằng đăng ký kết hôn là cái trò gì? Đây là hợp đồng ràng buộc hai bên,

vốn dĩ cái gọi là nam nữ ngang hàng đối với nữ giới đã là bất bình đẳng rồi, may là lần này chị tôi thông minh không tùy tiện đi đăng ký với anh, nếu không đã bị anh trói chặt rồi. Dù có nói sau khi kết hôn còn có thể ly hôn, phụ nữ ly hôn giảm giá còn nhanh hơn NDT; với phụ nữ mà nói chìa ra giấy đăng ký kết hôn còn không bằng chìa ra giấy chứng nhận quyền sở hữu bất động sản, muốn trói chặt chị tôi ư, sao lại không cần một xấp giấy chứng nhận quyền sở hữu bất động sản nhỉ!”

Tôi quay đầu nhìn Cố Thiệu. “Anh dạy nó?”

Cố Thiệu bình tĩnh uống trà, nâng mí mắt, cười nhếch miệng: “Tự học thành tài.”

Quảng sạch sẽ.

Kẻ sĩ không gặp ba ngày đã phải rửa mắt mà xem, tôi tin rằng Chu Duy Cẩn không những bị đại học làm hỏng, còn bị Cố Thiệu làm hỏng, so với lần trước tôi về gặp nó, trí tuệ và trình độ lưu manh đã nhảy cóc không chỉ ba bậc, quả nhiên gần mực thì đen, một phần tử trí thức đã từng uống mực của chủ nghĩa tư bản, bụng sao còn có thể trắng được nữa! Chu Duy Cẩn bị Cố Thiệu đào tạo một năm, khí chất đã từ giai đoạn sơ cấp của chủ nghĩa xã hội mà vọt tới đuổi kịp Mỹ, vượt qua Anh; sau một đêm đã đạt đến chủ nghĩa cộng sản rồi!

“Hừ hừ ... Tôi nói cho anh biết, ông đây nhìn anh không lọt mắt từ lâu rồi, đừng nói bụng chị ấy mang con của anh, cho dù chị ấy đã sinh cho anh cả tá con, nhà chúng tôi cũng nuôi được hết, còn có một đồng người chờ lấy chị ấy!” Chu Duy Cẩn quay lại nhìn Cố Thiệu, “Cố Thiệu, anh có thể lấy nhỉ.” Sau đó cũng không đợi Cố Thiệu trả lời, lập tức cúi đầu nói tiếp, “Nghe thấy không, anh ấy nói sẽ lấy.”

Tôi ở ngay đây mà hình như cũng đâu có nghe thấy ...

“Dù sao, chuyện này chắc chắn là anh sai, cho dù chị tôi sai cũng là do anh không ngăn cản bà ấy phạm lỗi nên chị ấy mới có thể phạm sai, cho nên xét đến cùng cũng là anh sai. Anh không cần đến, chị ấy sẽ không gặp anh. Bye bye!”

Chu Duy Cẩn ung dung cúp điện thoại, tiếp tục cầm đũa ăn cơm.

Tôi há miệng nhìn nó.

Chu Duy Cẩn giương mắt liếc tôi một cái, nói: “Nhìn gì, chưa thấy trai đẹp ăn cơm bao giờ à? Ngậm miệng ăn đi!”

Tôi lặng lẽ ngậm miệng, nghĩ ngợi mông lung, trong bốn người nhà chúng tôi, tôi là người kém cỏi nhất ... Lúc mẹ mang thai Chu Duy Cẩn, ăn bao nhiêu thuốc bổ, mới có thể khiến nó tài năng đầy mình mà bộc lộ muộn màng thế này. Tôi vẫn hoài niệm cậu bé Chu Duy Cẩn đáng thương ngốc nghếch chạy theo đuôi tôi, túm chặt một góc váy tôi, mặc trộm váy mà nhìn còn giống loli hơn cả tôi, cũng thấy đau đớn trước cảnh nó đâm đầu chạy từ phái thần tượng lại lệch sang con đường lưu manh.

Chu Duy Cẩn càn quét thức ăn xong cũng cảm thấy thỏa mãn lau miệng, lưng tựa trên ghế, tưởng ngồi như không ngồi nhìn tôi. “Đại Kỳ, thẳng thắn thì được nương tay, cầm thú rồi cuộc mắc phải lỗi làm gì. Bà không phải yêu anh ta đến chết đi sống lại, bây giờ sao mà ngay cả đi đăng ký cũng không muốn đi với anh ta.”

Tôi từ từ nuốt ngụm nước ấm, nói: “Chuyện này nói hai ba câu thì rất khó giải thích rõ ràng.”

“Vậy bà nói nhiều thêm vài câu là được.”

Tôi nói: “Tao muốn ngủ trưa một giấc...”

“Đừng hòng trốn tránh!” Chu Duy Cẩn hung trọn trừng mắt tôi, tôi cảm thấy nó với Thẩm Phong có vẻ giống chị em ruột hơn, nhất là ở thái độ với tôi và Tần Chinh, đều giống nhau là chỉ thấy khinh bỉ với thù hận. “Hay là chờ tí nữa tôi đóng cửa thả cầm thú!”

Tôi bắt lực ngựa đầu nhìn trần nhà, sắp xếp câu chữ một chút, cúi đầu nói với Chu Duy Cẩn: “Anh ấy hình như có ngoại tình.”

Chu Duy Cẩn sững sốt, mặt lạnh te cầm cốc nước, ực ực vài hớp, rồi nói: “Khốn kiếp!”

Tôi giận dữ nói: “Mày không thể không nói tục trước mặt tao được sao, nói nhiều không tốt cho việc dưỡng thai. Sạch sẽ chút!”

Cố Thiệu thở dài, rót thêm nước cho hai đứa bọn tôi, nói: “Anh đi đun nước nóng, hai đứa cứ từ từ nói chuyện.”

Cố Thiệu đóng cửa ra ngoài, Chu Duy Cẩn nghiêm túc nhìn tôi chằm chằm. “Có chứng cứ không? Con ả nào?”

“Chu Duy Cẩn, chuyện này mày đừng nhúng tay vào, tự tao có thể xử lý được.”

“Có thể xử lý được mà tự bà giữa trưa lại chạy tới tìm tôi nương tựa?” Chu Duy Cẩn xì một tiếng, “Bà nói, là đồng nghiệp hay là bạn học cũ của anh ta.”

Tôi cúi đầu thở dài: “Đều là.”

“Còn mẹ nó những hai người!”

Lúc trước tôi đã quá cất nhắc chỉ số thông minh của Chu Duy Cẩn rồi. “Một người.”

Chu Duy Cẩn động não một chút, cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận.

Tôi nói: “Chuyện này, biểu diễn dùng ngực đập đá với côn nhị khúc cũng vô dụng.”

Chu Duy Cẩn ghen hòng nói: “Không cho phép nhắc lại chuyện ấy nữa...”

Chuyện đó thật ra cũng chẳng có gì mất mặt, chỉ là tôi đoán được mở đầu, lại không đoán được kết cục kia. Cho tới bây giờ, tôi đều là bị chuyện xấu quán vào thân, hơn nữa lời đồn và sự thật thường hoàn toàn trái ngược. Hồi học trung học, vô duyên vô cớ mà bị đồn dính dáng với một mỹ nam nào đó trong trường, kết quả là đắc tội một đàn chị là bạn gái của mỹ nam, trở thành đối tượng đả kích trọng điểm của bọn nữ sinh, cứ gặp một cái là bị hăm hại cực kỳ vô nhân đạo, tận đến khi Chu Duy Cẩn phát hiện ra áo khoác đồng phục của tôi bị vấy mực, nó mang theo một đám anh em cầm dao và đủ loại hung khí tới trường trung học của bọn tôi, tìm được đứa con gái cầm đầu gây sự, vây chúng nó trong góc.

Tôi vẫn sợ sẽ xảy ra huyết án, ai biết là cuối cùng bọn nó là tự mình hại mình ...

Một đám shota nhỏ bé tỏ vẻ hung hăng, cầm côn nhị khúc với thanh sắt biểu diễn, định khiến cho đối phương sợ hãi và tạo tâm lý bị đàn áp; kết quả là có bao nhiêu mình nhận hết, hơn nữa vì công phu còn chưa đâu vào đâu, lực đạo không kiểm chế được, một đám hung thần ác sát đau đến nhe răng trợn mắt – quả thật cũng là đám

nữ sinh kia sợ hãi, khiến chúng nó không dám tìm tôi gây phiền phức nữa. Vốn là tôi sống rất lặng lẽ, không ai biết ba tôi là Chu Duy Cận, kết quả là vì Chu Duy Cận quá nổi tiếng, tiếng tăm của tôi lập tức vang vọng từ cấp 2 tới cấp 3, từ đó dù không bị ai bắt nạt nữa, nhưng cũng không dễ kết bạn như trước nữa. Thở dài, tôi lặng lẽ, chỉ bất cẩn chút thôi mà khiến cả thế giới đều biết rồi ...

Lần đó, ngực và lưng Chu Duy Cận bị chính tay mình dùng côn nhị khúc đánh phải, đọng lại mấy vết máu bầm, tôi giấu ba mẹ bôi rượu thuốc cho nó suốt hai tuần lễ.

Với chuyện này, nó vẫn coi là một nỗi nhục, muốn quên đi, nhưng vì tôi lại nhắc tới lần nữa mà hết đời cũng khó quên.

Tôi còn nghiêm túc nói: “Tao nói thật, vấn đề lúc này khá nghiêm túc ... Thật ra, bản thân tao cũng chưa xác định rõ được là vấn đề gì, dù sao ... Tao sẽ thu phục! Tin tao, em trai à!”

Chu Duy Cận rầu rĩ nói: “Tôi chưa từng thấy bà thực sự thu phục được cái gì ...”

Cố Thiệu mang theo một ấm nước về, nói với Chu Duy Cận: “Chút nữa cậu còn phải lên lớp nữa đấy.”

“Tam luận, không đi đâu!” Chu Duy Cận nói:

Tôi sợ hãi nhìn nó: “Chủ nghĩa Mác, lý luận Mao Trạch Đông, tư tưởng Đặng Tiểu Bình, ba lý luận quan trọng đại diện cho sự phát triển của tư tưởng khoa học - môn quan trọng như thế sao mà có thể không đi, mà muốn kéo lùi bước tiến của chủ nghĩa xã hội ư?”

Cố Thiệu bổ sung: “Phải điếm danh.”

Ba chữ của Cố Thiệu phun ra ắt có kẻ chết, Chu Duy Cẩn vò đầu than một tiếng: “Khỉ thật!”

Chuyện đau khổ nhất ở đại học, là điểm danh mà lại không đi, càng đau khổ hơn, là đi học mà lại không điểm danh. Với các giáo viên mắt mờ chân chậm, bạn còn có thể để người khác đến điểm danh hộ, nhưng Chu Duy Cẩn là danh nhân của trường, là đối tượng quan sát trọng điểm của thầy cô, muốn lờ mờ mà cho qua, căn bản là không thể.

Môn như tam luận này, về cơ bản là kiểm tra nhân phẩm của học trò và sự sáng suốt của giáo viên. Sự sáng suốt của giáo viên thể hiện ở cách cho điểm, ví như bắt quạt thổi bài thi, bay càng xa điểm càng cao, ví như rải bài thi đầy trời, rơi xuống rồi thì bài càng ở trên điểm càng cao. Nhân phẩm của học trò cũng được quyết định bởi cách thức cho điểm của giáo viên.

Chỉ có thể nói, nhân phẩm của Chu Duy Cẩn, lúc sinh ra đã bị cắt xuống cùng với cuống rốn rồi, thành nổi nhục không thể thừa nhận trong đường đời.

Đại học tĩnh mịch như tuyết, cuộc sống đại học của Chu Duy Cẩn đã tuyết lại sương. (tai họa liên tiếp ập tới)

Tôi nhìn nó khắp khiêng đi ra ngoài, trong lòng đau xót, vì thế quay đầu nói với Cố Thiệu: “Có thể gọi cho em một suất cơm thịt bò tiêu đen không, vẫn còn đói ...”

Cố Thiệu im lặng một lúc, nói: “Bên ngoài trường có bán, qua trưa là có thể làm cơm tối rồi. Anh đưa em ra ngoài ăn cơm.”

Đã qua giờ ăn cơm trưa, canteen trường học đã dọn bàn, Cổ Thiệu đưa tôi ra ngoài trường chọn một tiệm cơm khá vắng vẻ gọi cơm.

Xem ra Cổ Thiệu và bà chủ quán khá là quen thuộc, cô chủ quán kia liếc mắt đưa tình dữ dội, Cổ Thiệu mặt vẫn lạnh tanh gọi mấy món ăn, rồi quay về ngồi xuống phía đối diện với tôi.

“Chiều anh không có lớp sao, không làm anh bị muộn chứ?”

Cổ Thiệu cười lắc đầu: “Không có. Em từ xa tới, phải tiếp đón chu đáo chứ.”

“Sớm nên như thế.” Tôi bất mãn nói, “Anh về lâu như vậy rồi, sao lại không nói cho em biết, Chu Duy Cẩn cũng thế, nó cũng không nói cho em.”

Cổ Thiệu cười cười. “Thật ra cũng không phải chuyện gì quan trọng, lúc trước em cũng không ở thành phố A.”

“Em còn tưởng rằng anh sẽ di dân, sau đó sẽ đón bà nội qua.”

Cổ Thiệu vô thức xoay cốc nước, cúi đầu nghĩ gì đó, sau đó mỉm cười nói: “Như em nói đấy, đền đáp tổ tiên, vì nhân dân phục vụ.”

Đồ ăn rất nhanh đã được mang lên, tôi với anh câu được câu không hàn huyên hơn nửa tiếng, ợ một cái, vác bụng ra khỏi cửa.

“Để anh đưa em về nhà.” Cổ Thiệu nói, “Chỗ này hơi vắng vẻ, muốn về nhà em cũng phải chuyển vài lần xe bus, em bụng mang dạ chửa không tiện, để anh lái xe đưa em về.”

Tôi rầu rĩ. “Hôm nay, Tần Chinh nói với mẹ em là hai đứa đi đăng ký kết hôn, em mà tay không trở về là không xong đâu.”

Cố Thiệu nhú mày: “Cho nên em muốn làm gì bây giờ?”

Thật ra câu này là tôi muốn hỏi anh. Tôi đau đầu, tự động não mình một chút, nói: “Lừa bà là cục dân chính bị cháy?”

“Bác ấy sẽ xem tin tức.”

“Hay chạy tới cục dân chính châm lửa thật nhỉ?”

“Phụ nữ có thai mà phạm pháp cũng cùng tội với dân thường.”

Cố Thiệu cười lạnh nói, một chút cũng chả thấy buồn cười!

Cuối cùng, tôi bất ngờ tìm được một quán chuyên làm giấy tờ phía ngoài trường học.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

23. Chương 45+46

Trên thế giới này, rốt cuộc có thứ gì là không thể làm nhái?

Bác gái làm giấy tờ nói cho tôi biết, tất cả đều có thể làm nhái.

"Cháu muốn loại giấy tờ nào?" Bác gái ngậm điều thuốc, bày ra đồng giấy tờ giả, lợi hại như bán "Như Lai Thần Chưởng" vậy.

"Giấy đăng ký kết hôn."

Bác gái sửng người một lúc, nhưng nhanh chóng phản ứng lại. "Không thành vấn đề, bọn bác làm đăng ký kết hôn cũng cực kỳ giống thật." Nói xong cho tôi xem hàng mẫu, tôi vốn nghĩ chắc là ghép đầu của mấy ngôi sao, kết quả lại ngoài sức tưởng tượng, lại là sự kết hợp giữa Shin Chan cậu bé bút chì và Chibi Maruko ...

Đến một người làm sách lậu, cũng hiểu quyền được tôn trọng ảnh chân dung của người khác, đây là tinh thần tốt đẹp đến mức nào a!

"Cho cháu một tờ" Tôi quay đầu ý bảo Cố Thiệu trả tiền. Là một kẻ nhà giàu mới nổi, xưa nay tôi dùng tiền của người khác chưa bao giờ nhân từ mà nương tay.

“Hai người ư?” Bác gái dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi và Cố Thiệu, lại quét qua cái bụng hơi nhô lên của tôi, tôi ngờ là chỉ mai thôi, Cố Thiệu có thể vì tôi mà mang tiếng xấu rồi ...

Tôi tìm được bức ảnh chung của tôi và Tần Chinh chụp hồi năm tư đại học trong cái di động mà Chu Duy Cẩn đưa tôi dùng tạm, “Hai người này.”

Bác gái trước là khen trai tài gái sắc, thật lương thiện hiểu ý mà không nhìn đến cái chữ "ngờ nghệch" trên đầu tôi, và “vờ vịt” trên đầu Tần Chinh mà Chu Duy Cẩn thêm vào, cùng với cái tên file “ngu ngốc”. Trình độ văn hóa quý khốc thần sầu như Chu Duy Cẩn mà thi đại học môn văn chỉ được 89 (/150) điểm, điều này chứng minh rằng nền giáo dục dựa vào thi tuyển là bất lợi cho việc sàng lọc nhân tài chân chính.

Sau khi trả tiền, tôi và Cố Thiệu bình tĩnh chờ đợi.

Cố Thiệu rất thẳng thắn nói: “Anh cảm thấy em khó có thể tự lo liệu chuyện của mình.”

Tôi bắt lực thở dài. “Nhưng để cho người khác nhúng tay vào cũng không hợp, rốt cuộc thì vẫn là việc gia đình, chuyện trong nhà mà.”

“Từ từ mà nói chuyện với anh ta, đừng kéo dài dây dưa mãi” Cố Thiệu cười nói, “Bụng lớn rồi sẽ béo lên, mặc áo cưới sẽ không xinh nữa.”

Từ đầu tôi muốn nói chuyện, anh lại không muốn, sau tôi đi rồi, anh mới đuổi theo, cảm giác đã hoàn toàn khác rồi.

“Cùng lắm thì không mặc áo cưới.” Tôi nghĩ thông nói.

“Anh nhớ hồi nhỏ em rất muốn được mặc áo cưới cơ mà.” Cố Thiệu mím môi cười nhẹ, “Quây màn làm áo cưới, ép Chu Duy Cẩn làm trẻ nâng váy cho em.” Anh lại không nhắc tới vai trò của mình trong chuyện đó.

“Năm đó em còn nhỏ dại ...” Tôi muối mặt mà nói. Tôi vẫn cho rằng mỗi một cô gái đều từng có giấc mộng đẹp về áo cưới trắng tinh khôi, hơn nữa cũng từng dùng cách dở khóc dở cười như vậy để hiện thực hóa. Lúc “Tân Bạch nương tử truyền kỳ” đang làm mưa làm gió khắp cả nước, khi ấy váy dài mới coi là đẹp; tôi thể hiện tư tưởng này trong thiết kế áo cưới, lấy màn quấn một vòng lại thêm một vòng trên người, kéo ra làn váy dài thật dài, cắm trên đầu một đồng “trâm cài tóc” lung tung, kết hợp văn hóa đông tây, nét đẹp cổ điển và hiện đại cùng chiếu rọi, khiến cho gia sư của tôi lúc ấy là Cố Thiệu vừa mở cửa, trong nháy mắt bất giác giật lùi lại nửa bước, lộ ra vẻ mặt hơi sững sờ.

Lúc ấy thần kinh tôi còn thô hơn bây giờ, làm ngơ trước vẻ bối rối của Cố Thiệu, còn hưng phấn chạy đến giữa đầu nói với anh: “Cố Thiệu Cố Thiệu, có thể giúp em một việc được không?”

“Em ...nói ... trước đi ...” Đuôi lông mày, khóe mắt và khóe miệng anh đồng loạt run rẩy.

Tôi ngượng ngùng cúi đầu nói: “Anh xem, em có trẻ nâng váy.” Chỉ chỉ Chu Duy Cẩn ngây thơ đang cầm làn váy, “Nhưng nếu là hôn lễ, hình như còn thiếu cái gì nữa ...”

Cố Thiệu ngẩn người, lập tức bên tai từ từ hồng lên, ập a ập ứng nói: “Ờm ... Thiếu cái gì ...”

“Cho nên.” Tôi nhìn anh chờ đợi, “Anh sắm vai nhân vật kia một chút nhé!”

Khuôn mặt trắng nõn của Cố Thiệu lại hiện lên hai vệt đỏ ửng, bộ dạng còn ngượng ngùng hơn tôi, cứng ngắc nói: “Muốn làm như nào ...”

“Chính là đứng trước mặt em, sau đó hỏi cái gì mà sinh lão bệnh tử...”

Cố Thiệu lại ngẩn người một lúc lâu, phản ứng chậm hơn bình thường mấy chục lần, tận đến khi vệt đỏ trên mặt tan hết đi, khò khò nói: “À, em là nói chủ hôn hả ...”

Không thì còn có thể là cái gì?

Tôi nhìn anh chờ mong, Chu Duy Căn ở bên cạnh léo réo: “Chị, tay em mỏi lắm rồi ...”

Lúc ấy chúng tôi còn nhỏ, trẻ con còn chưa biết thẹn thùng...

Khóe mắt Cố Thiệu cong cong, cười nói: “Bây giờ thì tiến bộ được một nửa rồi.”

Có đôi khi tôi cũng hận mình quá mức thông minh, sao mà vừa nghe đã biết anh ý tại ngôn ngoại, đây rõ ràng là vòng lại mĩa tôi tuy là tuổi cũng chả còn ít nữa mà vẫn chả hiểu biết gì ...

Cầm tờ đăng ký kết hôn giả trong tay, tôi ngậm ngùi khôn xiết – lần đầu tiên mua phải thứ hàng nhái mà còn đắt hơn cả hàng thật. Kết hôn chỉ tốn 9 đồng, cái tờ đăng ký giả này thế mà mất 10 đồng. Hố nặng a!

Cố Thiệu dẫn tôi về trường vào bãi đỗ xe để lấy xe, một chiếc Cayenne màu đen lướt qua người bọn tôi, tôi chỉ vào mông xe nói: “Đi loại xe này, với tốc độ này, không phải trai bao thì chính là bà hai (nhân tình).”

Kết quả là chiếc xe kia như nghe hiểu lời tôi, phóc chốc dừng lại, sau đó lập tức lùi về, dừng lại bên người tôi.

Cửa xe mở ra, trai bao (*) Tần Chinh bước ra, khuôn mặt bình tĩnh, ánh mắt lướt qua Cố Thiệu, lại dừng lại trên mặt tôi.

Tiểu bạch kiểm: có thể hiểu theo 2 nghĩa, thứ nhất là bộ dạng thư sinh, tuấn tú; thứ hai là đàn ông được phụ nữ bao nuôi.

“Tiểu Kỳ, theo anh về nhà.” Giọng Tần Chinh khiến người ta cảm thấy thật lạnh lẽo.

Cố Thiệu mỉm cười gượng tay, “Xin chào, Tần Chinh phải không, anh là Cố Thiệu.”

Lúc Tần Chinh nghe tới hai chữ “Cố Thiệu”, đồng tử co rụt lại. Tôi bỗng nhớ tới lúc nãy Chu Duy Cẩn nói chuyện linh tinh qua điện thoại, cũng có nhắc tới Cố Thiệu.

Tần Chinh cũng bắt tay Cố Thiệu theo lễ tiết, hình như có hơi dùng sức, ngón tay trắng bệch.

“Ngưỡng mộ đã lâu.” Tần Chinh nói chẳng có vẻ gì là thân mật.

Cố Thiệu lơ đãng cười cười. “Anh cũng vậy.”

Một chiếc Cayenne tinh tế, một cô gái lớn bụng, hai người đàn ông đẹp trai ngang sức ngang tài giằng co trước cổng trường, tôi

cảm thấy thật dễ dàng khiến người ta đồn đại mấy chuyện chả hay ho

Điềm lành, xin miễn cho ... Trước nay, người đi cùng với tôi đều chả được tiếng tăm gì tốt...

Cố Thiệu cúi đầu nhìn tôi, hỏi: “Về với cậu ấy hay về với anh?”

Lời này cũng rất dễ khiến người ta hiểu lầm, lúc Tần Chinh nghe thấy, sắc mặt càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Tôi vẫn còn hơi do dự, Cố Thiệu nói với Tần Chinh: “Ngại quá, anh có chút chuyện riêng muốn nói với Tiểu Kỳ.” Sau đó không đợi Tần Chinh phản đối, liền vỗ vỗ vai tôi, trước anh mắt giết người của Tần Chinh mà dẫn tôi sang một bên.

“Về cùng cậu ấy đi.” Cố Thiệu liếc về phía Tần Chinh, cúi đầu nói với tôi, “Nhìn ra được, cậu ấy rất quan tâm đến em. Có lẽ em hiểu lầm cậu ấy chuyện gì cũng nên.”

“Em tưởng anh cùng lập trường với Chu Duy Cẩn.”

“Lập trường của anh cũng giống Chu Duy Cẩn.” Cố Thiệu cười cười, “Đều muốn tốt cho em, chẳng qua cách thức khác nhau.”

“Trong lòng em hỗn loạn, không biết nên đối mặt với anh ấy ra sao.” Cố Thiệu vẫn giống như hồi nhỏ, giống như anh cả khiến người ta cảm thấy có thể dựa dẫm, có thể tin cậy.

“Trốn tránh cũng không giải quyết được chuyện gì, chỉ làm gia tăng mâu thuẫn thôi.” Cố Thiệu vỗ vỗ vai tôi nói, “Về đi”

Tôi hơi bối rối, "Về đi đăng ký với anh ấy ư? Vậy 10 đồng của em chẳng phải mất trắng ư?"

Khóe miệng Cổ Thiệu giật giật, "Ah... Em cũng nên để ý giờ giấc chút chứ, tờ đăng ký kia hôm nay vẫn phải dùng, ít ra cũng không phải hoàn toàn uổng phí ... Hơn nữa, tiền thật ra là anh trả, em không cần tiếc hộ anh ..."

Tôi cảm thấy lời Cổ Thiệu nói miễn cưỡng coi như có lý, nhất là câu cuối, cuối cùng cũng cho tôi chút động lực để đổi mặt với Tần Chinh. Tuy là Tần Chinh trước mắt nhìn qua khá nguy hiểm, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không đến mức nguy hại tới thân thể tôi.

Tôi quyết định nghe lời Cổ Thiệu, lên xe Tần Chinh.

Lúc Tần Chinh nghe thấy tôi nói "Em về cùng anh", rõ ràng là thờ phào một hơi, tôi lại tiếp một câu: "Em không tới cục dân chính đăng ký đâu."

Ánh mắt Tần Chinh buồn bã, gắng gượng nhếch khóe môi, có lẽ là mỉm cười, dịu dàng nói: "Được, vậy hôm nay không đi nữa."

Nửa câu sau của anh rõ ràng là ám chỉ lần khác. Chuyện khi khác khi khác nói, bình thường tôi cũng chẳng tính toán tới chuyện của ba ngày sau làm gì.

Tần Chinh rất nhanh đã mở cửa xe, đưa tôi lên xe.

Cổ Thiệu mỉm cười, vẫy tay tạm biệt tôi, nói: "Trừ đi 10 đồng tiền giấy đăng ký giả, vẫn còn 55 đồng tiền còm, nhớ ghi vào sổ nợ nhé, số lẻ thôi bỏ, coi như anh mời."

Tôi lão đảo hai bước về phía trước, lệ rơi đầy mặt

Bỗng nhiên lúc đó, tôi hiểu được tâm trạng phức tạp và khóe miệng run rẩy của Vệ Dực. Thậm chí tôi còn nghi ngờ, Cố Thiệu khuyên tôi về cùng Tần Chinh, chỉ là vì tiếc tiền xăng xe. Các bạn cũng biết, ủy ban phát triển và cải cách lại mua máy bay rồi, giá xăng lại cứ thế mà leo ...

Tần Chinh nghi ngờ liếc anh ấy một cái, giảm độ cảnh giác, nhưng vẫn còn địch ý, thản nhiên nói “tạm biệt”, đóng cửa xe, nghênh ngang đi mất.

Nhìn vào kính chiếu hậu, thấy Cố Thiệu nhún vai, cười khở sở sờ sờ mũi, xoay người rời đi.

Tôi dùng khóe mắt liếc Tần Chinh vài lần, điều chỉnh ghế ngồi thấp xuống, chuẩn bị ngủ bù giấc trưa trên đường về nhà.

Tần Chinh điều chỉnh hơi thở, hết sức dịu dàng nói: “Tiểu Kỳ, mệt rồi ư?”

“Uhm” Sau khi ăn xong, tôi bắt đầu mệt rãi ròi.

Điều hòa trên xe tỏa ra hơi lạnh, Tần Chinh lái xe chậm đi nhiều, rướn người điều chỉnh điều hòa lệch về phía trên tránh cho hơi lạnh thổi trực tiếp, lại lấy áo vest từ phía sau khoác lên người tôi, nói: “Cẩn thận kéo cảm lạnh.”

Tôi không chịu nổi người khác đối tốt với tôi, dù rằng biết rõ đối phương là đang xum xoe bợ đỡ.

Tôi nằm nghiêng, đưa lưng về phía Tần Chinh, lim dim buồn ngủ.

Lát sau, nghe Tần Chinh mở miệng: “Tiểu Kỳ, em ngủ chưa?”

Tôi nhắm mắt lại, nói: “Mỗi lần em sắp ngủ đến nơi rồi lại bị anh đánh thức.”

Anh im lặng một chút, sau đó hỏi: “Em quen Cố Thiệu à?”

Tần Chinh cuối cùng cũng hỏi.

“Rõ ràng chúng em không chỉ là quen biết. Anh ấy là bạn học tiểu học, cấp 2 và cấp 3 của em.”

“Anh biết.” Tần Chinh nói, “Anh ấy là danh nhân, thần đồng của thành phố A.”

Nếu như nói Tần Chinh là truyền kỳ, vậy Cố Thiệu chính là thần thoại.

“Anh ấy là thầy giáo riêng của gia đình em, tuy rằng chỉ hơn em ba tuổi, nhưng hiểu biết hơn em rất nhiều.” Tôi dừng một chút, nói, “Anh rất cuộc muốn hỏi điều gì, về Cố Thiệu, không biết thì hỏi Google, bây giờ em buồn ngủ không chống đỡ nổi rồi.”

Phản ứng của Tần Chinh hình như chậm hơn bình thường rất nhiều, lúc tôi sắp ngủ, anh lại một lần nữa mở miệng đánh thức tôi, tôi thật muốn phát điên!

Anh hỏi hơi chua xót: “Em tới đây, là để tìm Chu Duy Cẩn, hay là anh ấy?”

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

24. Chương 47: End

Nghe anh hỏi như vậy, thật ra tôi thấy rất xót xa, tim nhói một cái.

Tôi hỏi anh. “Tần Chinh, anh đang ghen sao?”

Vẫn như trước, qua ba giây anh mới trả lời: “Phải”

Tôi nói: “Cố Thiệu là một người bạn rất quan trọng của em, ba anh ấy với ba em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, anh ấy cũng chăm sóc em như anh cả vậy. Lúc em 8 tuổi đã biết anh ấy, lúc đó em vừa học lớp 2, thành tích không tốt, ba em để anh ấy tới kèm em học. Bọn em cùng học trong một trường tiểu học, cùng đi học, cùng tan lớp, anh ấy hay tới nhà em, rất thân thiết với mọi người trong nhà, em cũng coi anh ấy như người một nhà. Lúc em lên lớp 11, anh ấy ra nước ngoài, sau chúng em cũng ít liên lạc, thỉnh thoảng anh ấy gửi bưu thiếp về cho em, năm trước mới về nước. Chu Duy Cẩn cố ý lừa anh trong điện thoại, Cố Thiệu không nói là muốn lấy em.” Tôi dừng một chút, lại nói tiếp, “Nhưng không phải là em không có ai để ý.”

Tôi cảm thấy mình có thể đỡ đại học X, công của Cố Thiệu không hề nhỏ. Học trò tư chất ngu dốt như tôi, anh không nề hà vẫn giải thích, phân tích ví dụ mẫu cho tôi nghe đi nghe lại, tuy vậy thành tích của tôi cũng chẳng tốt lên tí nào, khiến mẹ tôi suốt ngày đấm ngực dậm chân thở ngắn than dài, làm anh cũng phải nghi ngờ trình độ

giảng bài của mình, thậm chí định bỏ cả ý định tốt đẹp là làm kỹ sư tâm hồn này, may mắn tôi là tích dày mà phát mỏng, cuối cùng bạo phát vào lúc thi đại học, mới khiến anh lấy lại chút lòng tin. Anh nói, tôi không phải cô Ngọc, là Quách Tĩnh, vậy anh nhất định là Mã Ngọc.

Cố Thiệu hơn tôi ba tuổi, tôi hơn Chu Duy Cẩn ba tuổi, anh như anh cả của tôi và Chu Duy Cẩn, Chu Duy Cẩn cố ý nói như vậy trong điện thoại để lừa Tần Chinh, vì nó không coi Cố Thiệu là người ngoài, lúc đùa giỡn cũng không kiêng kỵ gì.

Tay phải Tần Chinh lướt qua cầm lấy tay trái tôi, nhẹ nhàng nắm trong tay, ngón cái vuốt ve lòng bàn tay tôi. Anh từng nói, thích nắm tay tôi, cảm giác rất mềm mại, như là có thể nhập vào trong lòng bàn tay vậy. Mẹ tôi cũng nói, tay mềm là người có quý khí, đến chỗ nào cũng có người thương, ông trời cũng thương kẻ ngốc, cho nên đầu tiên tôi gặp được Cố Thiệu, sau lại gặp được Thẩm Phong và Tần Chinh. Cho tới giờ, tôi vẫn cảm thấy, gặp được Tần Chinh là may mắn của tôi.

Tần Chinh nói: “Tiểu Kỳ, em không hiểu đàn ông, cũng như ... Có lẽ anh cũng không hiểu phụ nữ.”

“Vấn đề cụ thể mới cụ thể phân tích được, đàn ông cụ thể cũng mới phân tích cụ thể được. Có lẽ chỉ là em không hiểu anh.”

Tần Chinh không cãi lại, nói sang chuyện khác: “Vừa rồi trên đường tới đây, anh nghĩ rất nhiều.”

Tôi cũng không ôm kỳ vọng gì với kết luận đưa ra sau hai giờ suy xét của anh, dù sao anh suy nghĩ cả đêm cũng chỉ là muốn ép tôi đi đăng ký, nhưng anh muốn nói, tôi cũng nghe một chút.

Anh nói. “Xin lỗi em.”

Tôi ừ một tiếng, miễn cưỡng nhận ba chữ này.

“Em bỗng dưng chạy đi, người lại không mang theo di động, anh không tìm thấy em, rất lo sợ.”

Tôi tiếp tục uhm, để cho anh tiếp tục nói.

“Hôm đó anh đột nhiên trở về, không báo trước cho em, không gọi cho em ngay lập tức, khiến em cũng lo lắng như anh vậy, là anh không phải.”

Tôi biết anh muốn lung lạc tôi, muốn nói cho tôi biết, anh lo cho tôi cũng như tôi lo cho anh, trọng tâm của anh là ở câu "khiến em cũng lo lắng như anh vậy".

Tôi tiếp tục giữ im lặng.

“Tiểu Kỳ” Anh néo néo lòng bàn tay tôi, giọng nhẹ như một tiếng thở dài, “Về nhà với anh nhé.”

Tôi rút tay mình khỏi tay anh, bắt đầu giả bộ ngủ, anh không thấy tôi đáp lại, cũng im lặng, im lặng khiến tôi từ giả vờ ngủ thành ngủ thật.

Đợi tới lúc tôi tỉnh lại, sắc trời cũng đã tối dần, mây đỏ đầy trời. Tôi trở mình, mới phát hiện ra tay mình đã bị nhét vào áo vest tự bao giờ.

Cả một hàng xe nối đuôi nhau, nhìn hướng đông không thấy đầu, ngó hướng tây không thấy đuôi, chúng tôi bị kẹt ở giữa đường.

Khuỷu tay trái Tần Chinh đang chống trên cửa kính xe, tay phải nắm tay lái.

Tôi dụi dụi mắt, ngồi dậy, anh quay đầu nhìn tôi, ánh sáng nhạt làm cho nét mặt anh dịu đi nhiều.

“Tĩnh rồi? Anh vừa gọi điện nói với mẹ, phố trung tâm bị kẹt xe, chúng ta sẽ ăn cơm bên ngoài rồi mới về, tối muốn ăn gì nào?”

Tôi chờ đến khi đầu óc tỉnh táo lại một chút mới hỏi: “Mẹ anh hay mẹ em?”

Anh nói. “Mẹ chúng ta.”

Thật vô sỉ .

“Em muốn ăn đồ Thượng Hải.”

“Được.” Anh mở chai nước đưa cho tôi, “Uống nước thông cổ họng.”

Uống xong nước rồi, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo, xe bò chậm chậm theo tốc độ quy định trong nội thành, đợi tới khi đến khách sạn, mặt trời đã xuống núi rồi.

Tần Chinh gọi mấy món tôi thích, sau đấy báo tin: “Thẩm Phong và Chu Duy Cẩn gọi điện tới cho em.”

Tôi đoán rằng lỗi tai Tần Chinh lại bị hai người này dùng súng máy bắn phá rồi.

“Anh nói em đang ngủ trưa, em muốn gọi điện lại cho họ không?”

Nếu tôi không gọi, cũng sẽ bị bắn phá.

Sự thật chứng minh, tôi gọi, cũng chỉ là bị bắn phá trước mà thôi.

Chu Duy Cẩn nói: “Thật chẳng có tiền đồ, anh ta đến là bà theo đi luôn hả? Anh ta muốn đưa bà đi đăng ký sao bà không đi luôn đi? Cái gì, Cố Thiệu khuyên bà?” Giọng nhỏ đi, nói với người bên cạnh, “Lão đại, anh có nhầm không! Anh đưa dê vào miệng cạp rồi...”

Thẩm Phong nói: “Thật chẳng có tiền đồ, cậu ta ép là mày đi theo luôn hả? Mày muốn trốn sao còn đi theo? Gì, tao đang ngủ? Tao ngủ mày không biết đường gọi dậy à! Vậy mày có đi đăng ký không ... Khi, cái này cũng có thể dùng hàng nhái, tao phục mày rồi...”

Tôi cúp điện thoại trả lại cho Tần Chinh, day day mi tâm.

“Em vừa mới nói ... giấy đăng ký kết hôn giả?” Khóe mắt Tần Chinh giật giật.

Tôi đưa tờ đăng ký kết hôn giả 10 đồng ra cho anh xem, vẻ mặt anh nhất thời trở nên vô cùng phẫn khích.

“Trước khi em nghĩ thông có muốn đi đăng ký với anh không, cứ dùng tờ giấy này đối phó với mẹ đi.”

Tần Chinh nói: “Anh vừa nói với mẹ, hôm nay người ở cục dân chính quá đông, em đứng lâu bị mệt, nên anh đưa em tới bệnh viện kiểm tra rồi.”

Aizz Thế là đơn giản hơn được một chuyện a, tôi còn lãng phí 10 đồng của Cố Thiệu, ngẫm lại cũng thấy đau lòng ...

Tôi thở dài, lấy lại tờ đăng ký giả cho vào trong túi, nói: “Sau này chưa biết chừng lại hữu dụng, trước cứ để đây đã.”

Tần Chinh im lặng nhìn tôi lúc lâu, mới hỏi: “Tiểu Kỳ, chuyện giữa anh và Vệ Dục, em thật muốn biết ư?”

Tôi muốn nói, anh cũng không phải đồng chí, em quan tâm tới chuyện giữa anh và Vệ Dục làm gì!

Nhưng nhìn bộ dạng muốn nói cho tôi biết của Tần Chinh, tôi cảm thấy có già mồm cũng chẳng có nghĩa gì, vì thế im lặng ngồi nghe. Anh bình thường không nói nhiều, hai ngày nay coi như bị tôi ép thành ra thế này.

Tần Chinh nói: “Thật ra, anh cũng không rõ là chuyện gì lắm.”

Tôi bình tĩnh uống một ngụm nước ấm, nghĩ rằng: Anh bịp ai a!

“Năm tốt nghiệp cấp 3, Vệ Dục bỗng dưng xuất hiện trong nhà anh, anh vẫn không biết tại sao cậu ta lại có vẻ thù hận cả nhà anh như vậy. Sau khi cậu ta đi, ba mẹ anh cãi nhau một trận, mẹ anh bỏ nhà đi, khi đó anh với ba đi khắp nơi tìm mẹ ...”

Tôi bỗng nhớ ra, lần trao giải ấy, Tần Chinh không đi. “Có phải vì nguyên nhân ấy mà lần phát học bổng cuối anh không tới nhận?” Tôi hỏi.

Tần Chinh suy nghĩ rồi, gật gật đầu: “Khi đó không thể lờ cậu ta đi được nữa. Anh đi tìm Vệ Dục, hỏi cậu ta lý do, nhưng cậu ta không chịu nói, chỉ quăng ra mấy câu dữ tợn, nhà anh nợ cậu ta, cậu ta nhất định sẽ giành lại. Khi đó anh vốn định tới đại học HongKong, nhưng vì lo sợ cậu ta làm ra chuyện gì tổn hại tới người nhà mình, nên bỏ. Nghe nói cậu ta chọn đại học X, anh cũng sửa nguyện vọng, tới đại học X.”

“Nhưng mà ...” Tôi cảm thấy như mình đang xem phim truyền hình lúc 8h, hơi rắc rối, “Cậu ta cũng chưa làm ra chuyện gì tổn hại tới nhà anh đi ...”

Tần Chinh cười lạnh một tiếng, “Là vì anh không cho cậu ta cơ hội. Tiểu Kỳ, lúc trước cậu ta cố ý theo đuổi em, em cho là vì sao?”

“Vì em thông minh xinh đẹp?” =))

Tần Chinh im lặng một lát, nói: “Ờm ... Em cứ tạm thời cho là vậy đi ...” Sau đó gấp cho tôi một gói thức ăn, “Ăn cơm trước.”

Thực ra tôi chưa đói lắm.

Tôi từ từ nhai, vừa nhai nuốt vừa nghĩ, dùng sức tưởng tượng đầy máu chó của tôi biên soạn ra một bộ phim truyền hình 8h, sau đó nuốt thức ăn xuống, hỏi Tần Chinh: “Chẳng lẽ Vệ Dực là anh em cùng cha khác mẹ với anh? Ba anh bỏ mẹ cậu ta lấy mẹ anh? Cho nên cậu ta ôm hận trong lòng, muốn trả thù xã hội ...”

Tần Chinh mặt không thay đổi nói: “Không phải không có khả năng này. Dù thế nào đi nữa, nghe anh, sau này cách xa cậu ta một chút.”

“Uhm...” Tôi ử rử gật đầu.

Nếu như thật là như vậy, thì là chuyện xấu trong nhà, chuyện xấu trong nhà không thể khoe ra, cũng khó trách ba mẹ Tần Chinh không nói cho anh, anh cũng không chịu nói cho tôi biết, rốt cuộc cùng là ân oán thế hệ trước. Chỉ là không thể nghĩ ra Tần ba – một quân tử nho nhã lịch thiệp như thế, mà cũng có thời phong lưu như vậy.

Vậy Bạch Vi lại là chuyện gì?

Tôi còn muốn hỏi, di động Tần Chinh đổ chuông, anh nhìn màn hình, nhú mi nhận điện thoại.

“Chuyện gì?”

Bên kia huyền thoại một hồi, vẻ mặt Tần Chinh dần nghiêm lại, trong con ngươi đen láy dấy lên đám lửa giận, giọng lạnh như băng: “Các cậu cứ dừng lại, không làm gì cả, đợi tôi tới rồi tính tiếp.”

Đợi Tần Chinh cúp điện thoại, tôi mới nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tần Chinh mỉm cười trấn an tôi. “Chuyện công ty, yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn. Mai anh phải về thành phố X một chuyến.”

“Bao giờ thì quay lại?” Tôi hỏi.

Tần Chinh nghe thấy câu hỏi của tôi, khóe miệng hơi cong lên, như là tâm trạng bỗng nhiên tốt lên hẳn. “Anh sẽ về nhanh thôi, em cứ chịu khó ở nhà, bụng lớn rồi, đừng chạy loạn khắp nơi, trị an thành phố A cũng không tốt lắm.”

Tôi uhm một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Tần Chinh dường như là lúc nào cũng nhìn tôi, gần như không động đũa, tôi ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Anh không đói à, sao không ăn cơm?”

Mắt anh khẽ chớp, dừng một chút, nói: “Có thể cho anh ôm em một lúc không?”

Tôi ghen một chút, cắn đũa nhìn anh, bộ dạng anh dè dặt như vậy, khiến tôi thật không đành lòng, đành gắng gượng mà gật gật đầu.

May là ở trong phòng, không có người khác vây lại xem.

Anh tới bên cạnh tôi, cúi người ôm lấy vai tôi, cầm dùi nhẹ lên đỉnh đầu, tôi ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, là mùi hương thoang thoảng thơm mát khiến người ta yên lòng.

Tôi chỉ đồng ý cho anh ôm một cái, nhưng anh lại được đằng chân lân đằng đầu, nắm lấy cằm tôi nâng lên, cánh môi áp sát, đầu lưỡi liếm đi nước tương còn dính trên khóe môi tôi, nhẹ nhàng mút, cắn.

Tôi hơi choáng váng nắm chặt lấy cổ tay áo sơ mi của anh, muốn đẩy anh ra, anh đỡ người một chút, lại ôm tôi càng chặt, kéo mở môi tôi làm sâu hơn nụ hôn này.

Tiếng tim đập thành thịch, thịch thịch, như là ngay cả bụng cũng nhảy lên vậy, tay Tần Chinh men theo vạt áo lần vào, lòng bàn tay dán lên cái bụng tròn vo của tôi chẳng chút trở ngại, nhẹ nhàng vuốt.

Tôi nhẹ giọng hừ hừ, cảm thấy vuốt ve với hôn khẽ như vậy rất thoải mái, cũng không đẩy anh ra nữa.

Lúc lâu sau, anh mới dừng hôn, nhéo nhẹ mí mắt tôi, khàn giọng nói: “Không được trốn.”

Tôi miễn cưỡng ừ một tiếng.

Cuối cùng anh ôm chặt tôi một chút, nói: “Rất nhớ em, muốn đưa em cùng về thành phố X ...”

“Mẹ sẽ không cho đâu.” Tôi nói

“Ngồi máy bay quá mệt mỏi, anh lại không có thời gian chăm sóc em.” Anh hôn lên tóc tôi, “Chờ anh, nhanh thôi là ổn rồi.”

Aizz

Còn nói thế nào được nữa, tôi cũng quen mất rồi.

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

25. Phiên Ngoại 2

Tần Chinh đưa tôi về nhà, trong túi còn tờ đăng ký giả, trên tay còn mang đồ ăn khuya, ấn chuông cửa loạn xạ, vẫn chả có ai ra mở cửa. Đúng lúc tôi chuẩn bị vòng lại nhà Tần Chinh xin ở nhờ, cửa cuối cùng cũng cạch một cái, mở ra.

Cửa vừa mở ra, người mở cửa giống như vận động viên nhận được gậy xoay người bỏ chạy, khóe miệng tôi giật giật, tự giác vào nhà, đóng cửa. (nhận gậy trong môn chạy tiếp sức ấy mà)

Mẹ già réo to trong phòng khách: “Tiểu Phong Phong mau lên, sắp chết, sắp chết rồi!”

Chắc là vừa rồi bạn chơi game còn không dứt ra được mà mở cửa cho tôi, nhìn Thẩm Phong chạy nhanh như vậy còn không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, có lẽ nếu có trộm cướp vào nhà cũng chả ai hay biết.

Tôi mang đồ ăn khuya vào bếp, lại quay lại phòng khách, hai người còn đang mang bộ mặt dữ tợn hăng hái chiến đấu. Mẹ già thật là càng sống càng trẻ trung phơi phới ...

“Này, con về rồi.” Tôi tìm lại cảm giác mình đang tồn tại.

“Bên trái, bên trái! Bắn bên trái!”

“Bác Chu, bác cần cháu rồi!”

Tôi: "..."

Im lặng một lát, tôi xoay người lặng lẽ về phòng, cầm lấy di động bên đầu giường khởi động lại.

Màn hình vừa lóe lên, đã có người gọi tới, không ngoài dự kiến, là Tần Chinh.

“Mới vào nhà à? Vừa gọi điện qua nhà em, sao lại không có ai nhận vậy?”

Tôi nhìn bên ngoài một chút, đừng nói là gọi đến, có khi cháy lớn hai người này cũng không nhích mông, “Mẹ và Thẩm Phong đang bận, em vừa vào nhà. Anh về tới nhà rồi hả?”

“Uhm” Tần Chinh lên tiếng, “Anh đặt vé chuyến đêm về thành phố X, chờ chút nữa phải ra sân bay. Lần này về anh sẽ từ chức, sau khi bàn giao xong mọi việc sẽ về. Tiểu Kỳ, anh biết em vẫn muốn về thành phố A, chúng ta cùng về thành phố A nhé.”

Tôi sửng sò, lúc trước cũng chưa từng nghe anh nói về kế hoạch này. “Như vậy được sao? Nhưng anh vất vả lắm mới tìm được chỗ đứng trong công ty chứng khoán, lại đang phát a.”

Tần Chinh cười khẽ một tiếng: “Có bỏ mới có được, kia chỉ là một bước đệm.”

Tôi ngửa đầu nhìn đèn treo tường trên trần nhà, im lặng một lát mới hỏi: “Bạch Vi thì sao?”

Tôi dường như có thể nhìn thấy Tần Chinh nhú mày trước mặt tôi. “Bạch Vi thì làm sao?”

Bên kia điện thoại loáng thoáng truyền lại tiếng gọi của mẹ Tần, Tần Chinh đáp lại một tiếng, lại nói với tôi: “Anh phải đi rồi, bay tới thành phố X chắc cũng mất 4-5 giờ, trưa mai sẽ gọi điện cho em.”

“Anh có việc thì cứ làm đi, không cần vội gọi cho em làm gì.”

Tần Chinh dịu dàng nói: “Anh đã đồng ý với em, sẽ không để em lo lắng.”

Tôi nhẹ nhàng đáp lại một câu: “Được, em chờ điện thoại của anh.”

Ngủ thẳng cẳng đến trưa mới dậy, Thẩm Phong cùng mẹ tôi chiến đấu hăng hái đến nửa đêm, lúc nó vào phòng, tôi vẫn còn tỉnh, có thể giấc ngủ trên xe kia quá sâu.

“Lại đây, cho tao xem giấy đăng ký của chúng mày!” Thẩm Phong quỳ gối trên giường nói.

Tôi lấy tờ đăng ký ở chỗ sâu nhất trong ngăn túi ra ném cho nó, nó cẩn thận cầm lấy, tỏ vẻ: “Chu Tiểu Kỳ, mày cho là mẹ mày ngốc ư?”

Tôi trừng mắt nhìn.

“Mày bây giờ rõ ràng là già hơn nhiều so với trong ảnh!”

Lời này thật đã kích người ta, tôi chỉ có thể nói: “Ảnh chụp là P hồi trẻ.”

Thẩm Phong trợn mắt: “Mày lừa đứa ngốc à!”

Tôi còn nghiêm túc nói: “Mẹ tao sẽ tin!” Chỉ cần nói với bà một câu “Đây là công nghệ cao, nói mẹ cũng không biết”, bà sẽ sùng bái mù quáng tin là thật. Bà đã được quán triệt sâu sắc phương châm “Đọc sách nhiều, không cần xin giải thích”, giờ đã sắp thẳng cáp thành “Không đọc sách, cũng không cần giải thích”, đàn ông cũng có thể mang thai, loài người cũng có thể lên tới mặt trăng, Lý Ninh nói, tất cả đều có thể.

Lý Ninh là cựu vận động viên thể dục và doanh nhân Trung Quốc. Ông là một trong những vận động viên xuất sắc nhất của thể dục Trung Quốc với 3 huy chương vàng tại Thế vận hội Mùa hè 1984. Lý Ninh cũng là người sáng lập và là chủ tịch của tập đoàn sản xuất dụng cụ thể thao hàng đầu Trung Quốc Li-Ning Company Limited. (Nguồn: wikipedia)

“Tao với Tần Chinh ký kết hiệp ước đình chiến, tạm thời ngừng chiến, anh ấy đã cắt đất đền tiền, chẳng qua mới chỉ trả được đoạn đầu, vẫn còn đoạn đuôi, anh ấy nói có việc phải về thành phố X, cho nên chúng tao sẽ tính sổ sau.” Tôi báo cáo với Thẩm Phong về tình hình chiến đấu.

Thẩm Phong uể oải dựa vào thành giường, “Anh ta đã nói hết chân tướng cho mày rồi? Tao đã nói vợ chồng cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường mà, chẳng qua cậu ta cũng quá bận đi, hôm qua mới về, hôm nay đã phải đi. Cậu ta nói gì với mày?”

Tôi cảm thấy việc này đáng nghiêm trọng đến chuyện riêng tư, hơn nữa lại là chuyện riêng của người khác, cho nên chỉ có thể nói với Thẩm Phong như vậy: “Chuyện này đã động đến lợi ích và riêng tư của bên thứ ba, trước khi điều tra rõ chân tướng, tao có quyền giữ im lặng, sau khi điều tra rõ chân tướng, tao vẫn có quyền tiếp tục giữ im lặng.”

Thẩm Phong im lặng ba giây, véo véo hai má tôi, nói: “Chuyện của mày, mày nắm tốt đi! Cần thận khỏi bị lừa tài lừa sắc là được rồi!” Sau đó đứng dậy tới phòng tắm tắm rửa.

Đến bụng cũng bị lừa cho to ra rồi, còn có thể lừa đến cái gì nữa. Cũng chỉ có Thẩm Phong mới nói tôi bị Tần Chinh lừa tài lừa sắc, người khác đều cảm thấy là Tần Chinh bị tôi lừa tài lừa sắc thì có, xong rồi lại còn bị "bác sĩ bảo cưới", hoàn toàn đắm đầu nhay xuống mồi. Đối với kiểu nói này, tôi đã từng hỏi quan điểm của đương sự, đương sự đầy kính mắt, cũng không thèm liếc tôi một cái, rất chi là thờ ơ nói: “Uhm, như câu vừa rồi em nói.”

Tôi vừa rồi nói rất nhiều, anh nói như vậy làm tôi cúi đầu cố gắng nhớ lại, thế nào cũng không nhớ ra mình rốt cuộc đã nói cái gì, cuối cùng vẫn phải hỏi lại anh, nhân tiện cũng khiếp sợ người họ Tần nào đó nhìn như hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không thèm nhìn tôi thế nhưng còn nhớ rõ lời tôi hơn cả bản thân tôi nữa.

Tôi nói là: Phải chết mọi người cùng chết.

Nắm mồi hôn nhân này, có người chôn cùng tôi, cũng không đến nỗi nào.

Sống cùng người như Tần Chinh quả thực quá tổn thương tế bào não, lời thủ thi của anh cũng giống như mã Morse, mà tôi chỉ đoán được nếu đầu óc đột nhiên thay đổi, nếu như anh có thể cho tôi chút chỉ số thông minh, cuộc sống tình cảm của chúng tôi nhất định sẽ càng hòa hợp.

Tìm hiểu về mã Morse ở đây

11h55' trưa ngày hôm sau, Tần Chinh quả nhiên đúng giờ gọi điện cho tôi, lúc đấy tôi đang ngồi trên sofa đọc sách, chuẩn bị dưỡng thai cho phù hợp với quan điểm khoa học về sự phát triển, nhưng phía trước hai người phụ nữ chẳng giống ai kia đang mang bộ mặt dữ tợn đắm chìm vào các loại game bạo lực; thế nên tôi cầm sách, chuẩn bị vào thư phòng của Chu Duy Cẩn, sau đó lại nhìn thấy các tấm poster minh tinh gợi cảm với đủ loại Anime máu me, tôi đành phải ra ban công phơi nắng. Aizz, tôi thật cũng không phân biệt nổi ai là Asakawa Ran, Sora Aoi hay Maria Ozawa (*); cũng không cách nào hiểu được loại tinh thần kháng Nhật AQ vẹo vọ như Chu Duy Cẩn đây; phim cấp 3, tôi cũng chưa từng xem, chỉ có tự mình thực hành với người đàn ông đang gọi điện đây thôi.

(*) Tên các ngôi sao phim cấp 3 của Nhật Bản.

“Chuyện công ty có khó giải quyết không?” Tôi hiền hòa hỏi.

“Không sao, giải quyết nhanh thôi. Em đang ở nhà hả?” Chắc là giờ cơm trưa, anh mới rảnh mà gọi điện cho tôi, nghe tiếng bên kia, chắc là đang ở nhà ăn.

“Đúng vậy, em đang bắt đầu dưỡng thai.”

Tần Chinh dường như có chút hứng thú, mỉm cười hỏi: “Dưỡng thai như thế nào?”

“Xem một ít tạp chí và sách phù hợp với sự phát triển theo khoa học, có lợi cho sự trưởng thành của thai nhi.”

Tần Chinh nghĩ ngợi, đưa ra một đáp án thăm dò khó có thể phù hợp với cá tính của tôi: “Đọc điều lệ Đảng?”

Thật ra đề nghị này cũng không tồi, dù sao yêu Đảng phải dạy từ thuở còn thơ, chẳng qua ...

“Cái đấy em đọc không hiểu ...” Tôi ngửa đầu nhìn từng đám mây trắng bay bay, nói, "Uhm... Anh biết không, em xem ảnh Vương Lực Hoàn ...”

Tiếng hít thở của Tần Chinh rất từ tính, nhưng mà có vẻ hơi sâu, hơi dài.

Tôi cảm thấy anh có lẽ đang chìm sâu vào suy nghĩ, xem giữa Vương Lực Hoàn và dưỡng thai có quan hệ nội tại gì với nhau, tôi lương thiện hiểu ý giải thích: “Thật ra em muốn nhìn ảnh của anh, dù sao anh cũng rất giống Vương Lực Hoàn.”

“Rất giống?” Tần Chinh nghi ngờ hỏi.

Cái giống này, là giống trừu tượng, không thể chỉ hiểu nông cạn, bề ngoài được.

“Tài như này, còn cần đẹp làm gì nữa. Đẹp như này, còn cần tài năng làm gì nữa.” Tôi trích dẫn đánh giá của giang hồ với Vương Lực Hoàn, rồi sau đó tổng kết: “Từ bụng mẹ đã được hun đúc như thế này rồi, sau này con cũng sẽ có tài có mạo. Chỉ tiếc không có ảnh chân dung của anh, chỉ có thể ngắm Vương Lực Hoàn. Anh chắc sẽ không để ý sau này con lớn lên sẽ giống người khác chứ?”

Tiếng hít thở của Tần Chinh lại bắt đầu sâu hơn.

Tuy rằng anh không nói gì thêm, nhưng tối đó ba mẹ Tần đến nhà tôi ăn cơm, có mang theo tất cả ảnh chụp của Tần Chinh từ nhỏ tới lớn.

Aizz, còn vòng vo như vậy cho khổ? Nói thẳng ra là anh để ý là được chứ gì.

Thật ra bộ dạng Tần Chinh và Vương Lực Hoàn tuyệt đối không giống. Chế lại một câu trong “Anna Karenina”: Phàm nhân thì giống nhau, nhưng mỹ nhân lại có nét đẹp riêng.

Câu trong Anna Karenina là: Mọi gia đình sung sướng đều giống nhau, nhưng mỗi gia đình bất hạnh lại khổ sở theo cách riêng.

Tính tình như Tần Chinh cũng không phải người thích chụp ảnh, tất cả ảnh chụp cũng chỉ trong một quyển, trong đó còn các loại ảnh chụp chung của cả gia đình, nhìn đồng ảnh này, tôi rút ra một câu – vài chục năm vẫn như một ngày.

Tần Chinh mới ít cười làm sao, nhất là lúc đối diện ống kính, lúc tất cả mọi người đang nói “Quả cà” (*), chỉ có anh vẫn mím môi như trước, chẳng thém cười nói gì cả. Ảnh anh cười nhiều nhất là lúc trước ba tuổi, đôi mắt phượng đã thành hình, mắt trẻ con vừa đen vừa lớn, ánh mắt vừa tròn lại ngây thơ. Trong bức ảnh đen trắng, còn hơi cau mày, cái miệng nhỏ vẫn mím, ánh mắt không tập trung vào ống kính, mà ngược lên 45 độ không biết là đang nhìn nơi nào, bày ra vẻ mặt buồn bực cau có như thể chiến sĩ cách mạng đang ở giữa vòng vây quân địch.

(*) Tương tự như người Anh nói "cheese" hay người Hàn nói "Kim chi" ấy, phát âm "quả cà" [qié zi] cũng phải nhe răng :D

Thẩm Phong nói: “Mẹ cậu ta không cho bú sữa nên mới cau có đi.”

Tôi bối rối nói: “Cũng có thể là bú no rồi.”

Sau đó thì ảnh bắt đầu có màu sắc rực rỡ, trên khuôn mặt phúng phính của anh, đôi mắt đen láy to tròn hơi cong lên, sáng lấp lánh, mặc quần áo thật nghệ thuật, khoanh chân ngồi giữa cả rừng sách, trên tay cầm một quyển truyện tranh “Thủy Hử”, vẫn ngửa đầu 45 độ nhìn về nơi nào đó, nhếch môi cười xán lạn chìa ra mấy chiếc răng như mấy viên ngọc trai nhỏ.

Thẩm Phong nói: “Mày để con trai đi ...”

Tôi sờ sờ khuôn mặt nhỏ bụ bẫm trên ảnh kia, tim đập rộn ràng, bản năng làm mẹ trời dậy, không nhìn được hôn lên một cái.

Thẩm Phong hừ hừ giả khóc, vươn tay sờ bụng tôi, thì thầm thì thầm: “Lớn lên nhất định phải giống ba, lớn lên nhất định phải giống ba ...”

Tôi đẩy nó ra nói: “Không phải mày không vừa mắt ba nó sao?”

“Tuy là tao vẫn cảm thấy mày bị cậu ta lừa tài lừa sắc, nhưng cách nghĩ này rõ ràng nhiễm sắc thái chủ quan.” Thẩm Phong chậm chậm nói, “Không thể phủ nhận là, nói tới vẻ ngoài, vẫn là giống Tần Chinh thì tốt hơn.” Trước khi tôi rơi lệ đầm đìa, nó lại thêm một câu, “Đương nhiên, tính cách giống mày thì tốt hơn. Rối loạn nhân cách là một loại bệnh, trị được.”

“Aizz...” Tôi cũng thở dài, “Lúc nhỏ cười đáng yêu như vậy, làm sao lớn lên lại không thích cười nhỉ? Tao không thể để con tao cũng giống anh ấy được.”

“Có khi lại bị ám ảnh tâm lý từ thuở bé, như là Giang Trục Thụ trong Thơ ngây ấy, bị mẹ bắt phải mặc đồ con gái!” Thẩm Phong nháy mắt phát sáng, kéo tay tôi nói, “Mau tìm xem!”

Tôi vừa lật trang vừa nói: “Cái loại ảnh này dù có chắc chắn cũng bị tiêu hủy từ sớm rồi, huống chi mẹ Tần cũng không phải người như vậy.”

Ảnh chụp Tần Chinh sau tiểu học cũng không nhiều, lại càng ngày càng ít, đa phần là ảnh chụp các cuộc thi, ảnh chụp chung của các tuyển thủ đoạt giải, anh vẫn là nhận huy chương vàng, xếp thứ nhất, mặt lạnh tanh nhận giấy khen và cúp nhìn ống kính, giữa một đám người cười như hoa lại thành tương phản.

Cái nhìn của Thẩm Phong với Tần Chinh về sau lại nhất trí cao độ với Chu Duy Cận, nó bấu môi nói: “Vờ vịt”

Tôi cảm thấy Tần Chinh lĩnh thưởng nhiều đến tê liệt cảm xúc rồi.

Tận tới khi nhìn đến một tấm ảnh, cảm thấy quen vô cùng.

Đó là ảnh chụp chung những người đoạt giải trong cuộc thi "Nhà phát minh nhí", trong còn có mười mấy tuyển thủ đoạt giải, người dự thi đều là học sinh từ cấp II trở xuống, nhưng người đạt giải phần đông là học sinh trung học, Tần Chinh còn là một bé trai lớp năm mới ở giai đoạn đầu dậy thì, đứng ở giữa bầy vai u thịt bắp trông như gà trong bầy hạc, nhưng mà nhỏ nhắn tuấn tú, đặc sắc mới là tinh hoa. Người duy nhất còn nhỏ hơn anh, là người ở hàng thứ hai, đứng thứ ba từ trái sang; nhìn thật ngây ngô, thật ra vẫn là cô nữ sinh khù khờ.

Thẩm Phong chỉ vào cô bé ngốc ngếch, ngây ngô kia nói: “Con bé này nhìn quen quá.”

Tôi quay đầu nhìn nó, hỏi: “Giống tao không?”

Nó nhìn tôi một lúc lâu, lại cúi đầu nhìn ảnh, nói: "Giống."

Tôi nói: “Thì đúng là tao.”

Thẩm Phong im lặng trong chốc lát mới nói: “Không biết nên nói lúc tiểu học mày đã giống obasan hay là nói mày bây giờ giống học sinh tiểu học.”

Tôi cảm thấy nó hoàn toàn không tóm được trọng điểm.

Trọng điểm là – hóa ra tôi và Tần Chính quen biết sớm như vậy!

KHÔNG CẦN THẬN, HỌA LỚN RỒI!

Tùy Vũ Nhi An
www.dtv-ebook.com

26. Phiên Ngoại

Trí nhớ của con người như tôi đây có điểm thiếu sót rất lớn, đọc sách nghe giảng bình thường không nhớ nổi, nhưng những mối thù cõn con, vật vãnh như lông gà vỏ tỏi thì đã gặp qua là không quên được.

Cái giải thưởng trong cuộc thi "Nhà phát minh nhí" kia là giải thưởng duy nhất trong cuộc đời chả đạt được mấy thành tích của tôi, so với mấy cái giải thưởng "Kim ô nha" (Tianya), "Kim cúc hoa" (*) thì cũng coi như là danh giá hơn chút, nhìn tấm ảnh chung này thì Tần Chinh cũng tham gia và còn giành được giải; nhưng thật ra lúc ấy tác phẩm tôi dự thi gần như là được Cố Thiệu chỉ đạo hoàn toàn, rồi sau đó tôi căn cứ vào trình độ thực của bản thân để hoàn thành, cho nên cái thứ đoạt giải phát minh kia rốt cuộc là cái gì, tôi cũng không thân quen với nó lắm.

(*) Giải Kim ô nha - quạ đen vàng: là một cuộc bầu chọn trên diễn đàn Tianya (Thiên Nhai) , bình chọn nghệ sĩ buồn nôn nhất năm, tương tự với giải mâm xôi vàng ở Hollywood.

Giải Kim cúc hoa - hoa cúc vàng: cũng là cuộc bình chọn bỏ phiếu trên các diễn đàn cho nghệ sĩ đáng ghét nhất năm.

Chỉ nhớ là học kỳ cuối năm lớp 5 tiểu học, khi đó vẫn chưa thi tốt nghiệp, Tần Chinh tuy đã giành được vô số giải thưởng, nhưng vẫn

chưa trở thành người biến thái thứ hai của thành phố chinh phục được cả kỳ thi tốt nghiệp và lên cấp với số điểm trọn vẹn để mà tiếng tăm lừng lẫy; cho nên khi đó, tôi nào biết anh là đứa quái nào!

Nhưng mà tôi nghĩ tới giúp đỡ mọi người là việc thiện, kệ cho cái mặt anh cứ lạnh như băng ra vẻ khó gần, nhưng chúng tôi là hai người nhỏ tuổi nhất trong đám thí sinh dự thi, đương nhiên là phải yêu quý lẫn nhau, cùng nhau hợp lực chống lại những anh chị cấp II cao lớn. Tôi bị xếp cuối cùng nên chả xi nhê gì, anh lại vượt qua tất cả các anh chị cấp II để giành giải cao nhất nên có lẽ áp lực rất lớn, thật ra tôi cũng không ngại chia sẻ chút áp lực với anh, cho nên chủ động lân la bày tỏ.

“Chào cậu, tớ là Chu Tiểu Kỳ”. Tôi nheo mắt rướn người về phía trước, “Cậu tên là gì?”

Có trách chỉ trách khi trước lúc trao giải tôi ngủ gật, không chú ý nghe người ta gọi tên những người phía trước, anh thì lại cất giấy khen đi rồi.

Khi đó, vẻ mặt Tần Chinh cũng giống như tấm ảnh bây giờ vậy, hai mắt hẹp dài, khóe mắt hơi nhú lại, nhìn người khinh khỉnh; quan hệ với người xung quanh chắc chắn chả đâu vào đâu, cũng chỉ có thầy cô mới thích đứa trẻ con như vậy. Da mặt tôi dày, khả năng chịu đả kích mạnh mẽ, nếu như lực sát thương từ sự lạnh nhạt của anh tương đương với một đại đội tăng cường, thì lực phòng ngự của tôi đây chính là vô số lão A. [trong game Binh lính đột kích]

Lão A là nhân vật hư cấu trong game, là bộ đội đặc chủng, là đội quân thuộc phòng tuyến cuối cùng, cũng là mạnh mẽ, hung bạo nhất. Có ai biết game này không? :-s

Khi ấy, ban tổ chức cuộc thi mời chúng tôi tới một khách sạn ăn trưa, những người khác nói nói cười cười, chỉ có mình anh bị gạt ra ngoài, mấy anh chị cấp II còn để ý đến tôi một chút; tôi thấy anh một mình lẻ loi, lại nhớ tới lời mẹ tôi từng nói “Mao chủ tịch quyết không cho phép bất kể một ai rơi vào tình cảnh đơn độc”, nhất thời chí khí hào hùng đi tới bên cạnh lôi kéo người bị bỏ mặc, quang quác nhiệt tình, định làm không khí sôi nổi lên chút, anh thì cứ cách mỗi ba đoạn lại đáp trả tôi một chữ “uhm”.

Lúc ăn cơm, tôi cũng ngồi cạnh anh, đây không phải do tôi chọn nhé, mà là theo thứ tự trước sau mà ngồi xuống, anh thứ nhất, tôi cuối cùng, đúng một vòng, vừa vặn ngồi ngay cạnh anh. Có lẽ là thấy tôi nói một thôi một hồi, miệng khô lưỡi khô, đang đi tìm đồ uống giải khát khắp nơi, lương tâm anh liền trỗi dậy, đẩy Coca của mình sang cho tôi. Lúc ấy tôi cảm động đến rưng rưng nước mắt, nghĩ là tấm chân tình khiến vàng đá cũng phải mở lòng, kết quả coca vừa vào miệng, tôi phụt một cái phun hết lên áo sơ mi trắng của anh.

Trong cốc coca kia, không biết có kẻ trời đánh nào đổ vào phải đến quá nửa một loại chất lỏng không rõ nguồn gốc. Vị xông thẳng lên óc, làm hai mắt tôi hoa lên, cứ thế đổ rầm về phía sau.

Hồi lâu sau, khi tôi đã hồi phục tinh thần, kẻ gây họa đã bỏ trốn mất dạng ...

Cuối cùng thì cốc Coca kia là anh cố ý hại tôi, hay là người khác hại anh mà kết quả nhầm lẫn, tình cờ tôi lại phải chịu thay, đến giờ vẫn còn là cái án chưa được giải quyết.

Mặc dù tôi mang thù, lại không nghĩ tới chuyện báo thù, cho nên cũng chưa giải quyết được việc gì, cho tới giờ nhìn thấy tấm ảnh

này, tôi mới không khỏi bùi ngùi mối ràng buộc giữa tôi và Tần Chinh hóa ra sâu sắc mà có lịch sử lâu dài đến vậy.

Nghe xong câu chuyện cũ của tôi, Thẩm Phong gãi gãi cằm nói: “Chẳng lẽ hồi đầu cấp 3, lúc cậu ta nhận ly nước máy mời, là bởi vì lòng mang áy náy với máy sao?”

Tôi ngạc nhiên nói: “Anh ấy còn nhớ được tao ư?”

“Đừng quên, bộ dạng máy vài chục năm vẫn như một ngày ...” Thẩm Phong vỗ vỗ bả vai tôi, “Cậu ta liếc mắt một cái nhận ra máy chắc cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn. Có điều, cậu ta chắc không cho rằng nhận ly nước máy mới là trả hết nợ với máy rồi chứ.”

“Chuyện này, đâu cần thiết phải trả ...”

“Tất nhiên phải trả!” Thẩm Phong dữ tợn, “Làm tổn thương tâm hồn mỏng manh, nhạy cảm của một cô bé con, để lại cho nó ám ảnh tâm lý, làm sao lại không trả cho được?”

Tôi ngửa đầu ngẫm nghĩ, lại nói: “Vậy lúc ở đại học, anh ấy tránh tao như rắn rết, có phải là cho rằng tao tìm anh ấy đòi nợ không, cảm thấy nợ tao đã trả xong rồi, tao cứ bám riết không tha đòi nợ như vậy làm anh ấy thấy phiền?”

Thẩm Phong trầm ngâm như một vị quân sư quạt mo, nói: “Nhưng sau đó máy không đòi nợ nữa, không phải cậu ta lại càng phiền muộn sao?” Tôi biết nó đang chỉ lần tôi đi cắm trại dã ngoại, kết quả khiến Tần Chinh lục tung cả thế giới lên tìm tôi. Đối với việc này, nó vẫn cảm thấy là mình chứng sâu sắc cho ba chữ “thiếu tự trọng”.

“Rối loạn, quả nhiên là một căn bệnh, hại mình hại người.” Thẩm Phong thở dài, “Mày xem trang sau xem, còn cái nào khác nữa không.”

Tôi với Thẩm Phong cùng nhau làm Sherlock Holmes và bác sĩ Watson, định tìm chút vết tích trong quá khứ của Tần Chinh, kết quả là chả phát hiện được gì cả

“Cậu ta với Bạch Vi sao lại chỉ có một tấm ảnh chụp chung lúc tốt nghiệp?” Thẩm Phong lật đi lật lại, cau mày nói, “Sao lại không có những bức khác? Hay là bị cậu ta giấu đi rồi?”

"Ai mà biết ..." Tôi cảm thấy, chắc không đến nỗi ấy đi.

“Bình thường mà nói, đồ vật của người cũ đều bị thu gọn lại sau đó tìm một chỗ kín đáo giấu hết vào mà.” Thẩm Phong lại máu chó, “Cậu ta dám đem thứ này đến cho mày, chắc chắn là có chuẩn bị rồi. Đúng rồi!” Hai mắt Thẩm Phong sáng lên, “Tần Chinh quay về rồi, Bạch Vi đã về chưa nhỉ?”

Tôi ngây người một lúc, bấy giờ mới nhớ ra vấn đề quan trọng này.

Tôi vốn đang rầu rĩ không biết nên làm thế nào để xác thực, kết quả là không lâu sau, đáp án đã tự mình đưa đến cửa.

Ngày hôm sau, Bạch Vi gọi điện thoại tới nói: “Chu Tiểu Kỳ, có thời gian không, ra ngoài nói chuyện chút.”

Sau đó hẹn tôi 6h tối ra một quán café ở khu Tây.

Điện thoại cúp chưa được 2 giờ đồng hồ, lại có một người gọi đến.

Vệ Dực nói: “Chu Tiểu Kỳ, có thời gian không, ra ngoài nói chuyện chút.”

Sau đó hẹn tôi 6h tối ở một tiệm ăn khu Đông, nhân tiện từ chối khéo Thẩm Phong.

Tôi nói: “Hai vợ chồng nhà cậu có thể thống nhất quan điểm, thống nhất chiến tuyến chút không; hẹn tứ như thế cũng thật chơi khó nhau a, các cậu cho tứ là superwoman hay là Naruto hả?”

Vệ Dực ngăn người, hỏi: “Cậu có ý gì?”

Tôi vừa ăn táo vừa nói: “Bạch Vi cũng hẹn tứ, 6h tối tới quán cafe khu Tây, cậu cứ gọi điện thống nhất quan điểm với cô ấy trước đã, quyết định cuối cùng là phụ xướng phụ tùy hay phụ xướng phụ tùy rồi hãy gọi lại cho tứ.”

Sau đó tôi rất quyết đoán cúp điện thoại.

Thẩm Phong rất hiền thảo mà gọt táo, giương mắt nhìn tôi, “Sao rồi?”

“Bạch Vi và Vệ Dực còn chưa quay lại, còn hẹn tao đàm phán nữa này.” Táo thật khó ăn, vì sao phụ nữ có thai lại cứ phải ăn mấy thứ này nhỉ. Tôi cố mà nhai, nói: “Thẩm Phong, hay là chúng ta đổi thành uống nước ép táo đi.”

“Không phải chuyện của tao, đây là Tần Chinh dặn mày ăn, có lẽ là để thay đổi gen của thế hệ sau. Đừng có chuyển hướng câu chuyện, nói chuyện chính, hẹn thế nào? Mày có đi không?”

“Còn chưa quyết định. Họ mỗi người hẹn một chỗ, tao cũng không biết thuật phân thân, quỷ mới có thể tới được a!”

Tôi thật rất tò mò, rốt cuộc Vệ Dục có biết Bạch Vi vụng trộm sau lưng cậu ta không, nếu như mẹ Tần Chinh cướp mất ba của Vệ Dục, Tần Chinh lại cướp bạn gái của Vệ Dục, vậy vật hy sinh là vợ cũ tôi đây phải dứt khoát thu dọn hành lý cùng với hoàng tử bi kịch Vệ Dục kết thành một đôi đi đòi bồi thường rồi.

Thời gian cứ giây giây phút phút trôi qua, di động của tôi vẫn chưa vang lên, có lẽ bên kia đã rơi vào nội chiến, cái gọi là "muốn đánh ngoài trước phải dẹp trong" tôi có thể hiểu, bọn họ bây giờ nhất thiết phải giải quyết nội loạn trước, không rảnh mà quan tâm đến tôi.

Chờ tôi ăn xong hai quả táo, dưỡng thai xong, tản bộ một vòng, về nhà đã qua 6h, cơm chiều đã nấu xong dọn ra, mẹ già trong phòng bếp vung muôi nói: “Chu Tiểu Kỳ, lại ăn canh!”

Tôi cảm thấy mình nên hiếu kính mẹ già thật tốt, năm đó lúc bà có tôi nhất định cũng uống không ít thứ cực kỳ vô nhân đạo, bây giờ là 10 năm từ con dâu đã thành mẹ chồng rồi.

(Nghĩa đen câu này là chỉ lúc trước là con dâu thì phải răm rắp nghe lời mẹ chồng, khúm núm, khép nép, không có địa vị; sống lâu năm, được rèn luyện nhiều rồi con dâu cũng thành mẹ chồng, đã có quyền hành, tiếng nói trong nhà; nghĩa bóng là một người khi trước bỏ ra rất nhiều sức lực, tình cảm, chịu uất ức, cuối cùng cũng đạt được thành quả)

Tôi bê canh đến phòng khách, vừa bật TV vừa gọi điện cho Vệ Dục, đợi một lúc lâu mới có người nhận.

“Vệ Dục, không phải tớ nói cậu, việc này các cậu thật không phải, dù các cậu thương lượng không có kết quả thì ít ra cũng nhấn

cái tin cho tớ là 6h tối không cần tới nơi hẹn nữa, nếu không phải tớ thông minh, giờ đã bị các cậu cho leo cây rồi. Chuyện này của các cậu thật khiến tớ tổn thương, phải xem tin tức phát thanh ba ngày mới có thể khỏi được.”

Tin tức phát thanh quả thật là súp gà cho tâm hồn của tôi, thanh niên tốt yêu đảng, yêu dân, tam nhiệt ái như tôi đây, chỉ có nghe thấy tình hình đất nước nơi nơi đều tốt, cuộc sống nhân dân mỗi ngày đều được cải thiện, GDP lại đạt kỷ lục mới, mới có thể quên hết đau xót mà ân oán cá nhân mang lại.

Nổ quá đi bạn Kỳ ạ :-ss

Vệ Dục im lặng một lát, mới nói: “Xin lỗi cậu.”

Đằng sau, Thẩm Phong và mẹ đều đang ở trong bếp, tôi liếc một cái, hơi đè thấp giọng nói: “Tần Chinh về thành phố X, việc này là cậu hạ độc thủ phải không. Vệ Dục, khi trước vì sao cậu xuất ngoại, bây giờ lại vì cái gì mà trở về?”

“Tần Chinh đều đã nói cho cậu rồi?” Giọng Vệ Dục nghe có hơi kinh ngạc, lập tức cười giấu cợt một tiếng, “VẬY cậu cảm thấy có thể là vì cái gì?”

Cậu ta trả lời như vậy cứ như là đã tự thừa nhận mình là kẻ đáng phải cẩn thận đề phòng.

“Còn Bạch Vi thì sao? Các cậu là một đôi thật, hay là vì chung một mục tiêu cách mạng mà ở bên nhau? (vì nhân dân phục vụ)”

Vẫn là khoảng lặng dài như trước, khiến người ta chờ cũng sốt ruột, tôi đơn giản là bưng bát canh lên uống ừng ực, Thẩm Phong ở bên kia lại thúc giục tôi đi ăn cơm.

Uống xong canh, tôi xoa xoa miệng, ợ một cái, nói: “Cho cậu thời gian đủ dài rồi, nghĩ rõ chưa, cậu và Bạch Vi rốt cuộc là có cảm tình thật, hay là chỉ để tăng thêm lợi ích?”

Lần này, cậu ta cuối cùng cũng trả lời, chẳng qua câu trả lời này cũng vẫn là một câu hỏi lại như trước.

Những người này sao lại thích dùng câu hỏi lại thế chứ, hỏi cái đầu cậu ấy!

“Chu Tiểu Kỳ, cậu không biết là, Bạch Vi và cậu rất giống nhau sao?”

Giống cái đầu cậu ấy!